

Εβδομάς

Μεταξύ μας

Γεώργ. Τρυβάν. Σάμον Γ. πεζό σας πολύλογο και άσπες. Κάτι θέλετε να πείτε, αλλά δεν το ολοκληρώνετε. Ξαναγράψτε το, παίρνοντας ως θέμα την ιδέα του τραίνου που το περιμένουν οι άνθρωποι να περάσει και να τους πάρει. — Έρ. Μιρ. Πάτρας. Θά δημοσιευθώ. — Ίωάν. Λίμνη. Δυστυχώς, τα αποσταλέντα είναι πολύ κοινότοπα. — Γ. Παπαγεωργίου, ένταυθα. Το «χρονογράφημά» σας δείχνει πως θά γράφατε κάτι καλό, αν διαλέξετε ένα θέμα λιγότερο κοινό. — Μ. Μπεσής, ένταυθα. Δυστυχώς, και τα δύο πεζά που μάς στείλατε τελευταίως, αποτελούν ίσως χαριτωμένη αισθηματική αλληλογραφία, αλλά όχι και πεζογραφήματα. — Οπως ξέρετε, οι έρωτικές επιστολές είναι ένα από τα δυσκολότερα είδη του πεζού λόγου, γιατί σ' ένα θέμα τόσο εξαντλημένο και τόσο κοινό, κι όταν ακόμη κανείς γράφει άριστουργήματα, κινδυνεύει να πέσει στις

κοινοτυπίες. Διαλέξτε άλλο θέμα. — Ίβ. Κον. Πετράλωνα. Θά δημοσιευθώ ή «Φτώχεια». — Τ. Μπακάτσελον, Χρυσόπολη. Απαντούμε σ' όλους άνεξαιρέτως τους άναγνώστας μας. Εάν κανείς δεν λάβη απάντησιν, πρέπει να είναι βέβαιος ότι ή επιστολή του δεν έφθασε στα γραφεία μας. Δυστυχώς τα ποιήματά σας δεν είναι καλά. Πριν ξαναγράψετε, σάς συνιστούμε να διαβάσετε συστηματικά έλληνική ποίηση. — Γ. Γρηγορίου, ένταυθα. Θά δημοσιευθώ το πεζό σας, συντομευμένο λίγο. — Ν. Γεωμπρέν, ένταυθα. Έπαναλαμβάνουμε και σέ σάς, ότι γράφομε άνωτέρω στον κ. Ν. Μπεσήν. Διαλέξτε άλλο θέμα. — Ξ. Ζευγώλη, Χανιά. Γράψτε μας κάτι σ' ένα άλλο θέμα. Τα «συμβατικά» θέματα εμφανίζουν πολλές δυσκολίες. Θά φροντίσουμε να πληροφορηθούμε την διεύθυνση της ποιητικής Διαλεχτής Ζευγώλη και θά σάς γράψουμε. — Όδ. Ίλλην, Καλλιθέα. Εάν έπληραμε το γράμ-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
'Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ 'Ιπποκράτους 176
Διευθυντής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού	δρ	250
Έξωτηνος		125
Έτησία έξωτερικού	Λίραι	110
Αμερικης	Δολάρια	7
Τιμή Φύλλου	Δραχμαί	5

Διευθυντής τυπογραφείων: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑ.
ΙΔΜΕ. Σύν. Υποθηκ. Λαδούου Παύλου 10

μα σας, θά σάς απαντήσαμε εγκαίρως. — Α. Ζούνην, ένταυθα. Υπάρχει άλλο δικό σας έγκεκριμένο κι' άδημοσίευτο. Συνεπώς, σύμφωνα με τον Κανονισμό της στήλης αυτής, τα ποιήματά σας δεν έλήφθησαν ύπ' όψιν. Μπορείτε να μάς ξαναστείλετε όταν δημοσιευθώ το έγκεκριμένον. — Τ. Γεωργόπουλον, Αμαρουσίον. Η φόρμα του πεζού σας άρκετά ιδιόρρυθμη. Θά δημοσιευθώ, άφου διαγραφούν ώρισμένες κοινοτυπίες.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε Γερμανικής Βαφάς «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και άνιο πωλητής, έπειθα από τας κοινάς βαφάς κερδίζει κατι επί πλέον, σάς συστήση βαφήν άλλης μάρκας να μη την δεχθήτε αλλά να έπιμήνγητε να σάς δώση ARTI.

Τα φορέματά Σας βαφόμενα με Γερμανικής Βαφάς «ARTI» ούδέποτε διακρίνονται ως θαμμένα.

Βάφετε τα φορέματά σας μόνον με: **ARTI**

ΓΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι
έν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεί δύο φορές
περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπεπυκνωμένη έπιστημονική όδοντόκρεμα εις την όποιαν δεν έχει προστεθή ύδωρ ή άνώφελα συστατικά με τον σκοπόν να φανή μεγαλύτερον το σωληνάριον.

Έν έκατοστόμετρον αυτής της συμπεπυκνωμένης όδοντόκρεμας άρκει δι' άνα διατηρήσιν υγιή και άπαstraπόνα δόντια. Δοκιμάσατε άπό σήμερα την ΚΟΛΥΝΟΣ και θά δώτε ότι

Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληράς ουσίας
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Αφ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΙΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1940

Αριθ. 652

Αθηναϊκό περιεργ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ!

ή συζήτηση στο λαϊκό ταβερνάκι έδινε κι' έπαιρνε. Όρα έδδότη έσπερινή, παρέα ο μαστρο-Κώστας ο μαραγκός, ένας συνταξιούχος δάσκαλος, ο κύριος Πελοπίδας, ένας φαντάρος άνεψιός του ταβερνιάρη, και αυτόπροσώπως ο μπάρμπα Θωμάς ο ταβερνιάρης. Θέμα συζήτησεως γενικής: ο πόλεμος. Είδικον θέμα: Τα μυστικά όπλα.

— Κολοκύθα!... έδήλωσε ο ταβερνιάρης δόσιπτος. Μυστικά όπλα! Κολοκύθα! Όλοι μυστικά όπλα έχουν και κανείς δεν τα παρουσιάζει.

— Πού ξέρεις τί θά γίνη παρακάτω; Έγώ είμαι σέ θέση να γνωρίζω ότι θά γίνουν μυστήρια πράγματα, είπεν ο μαραγκός.

— Θά τά κάμη ποιός;

— Όλοι τους!

— Μά ποιός συγκεκριμένως;

— Βρέ όλοι!...

— Πού τό ξέρεις;

— Όσο και νάμαι

μαραγκός, όλο και

κάτι καταλαβαίνω. Έυρωπαίοι είναι καλοί. Έγώ παιδεύομαι ν' άνοίξω με το ματικάπι μου μία τρύπα στη μισόταβλα και σου έρχεται φίλε μου ο έυρωπαίος μαραγκός και κολλάει ένα στρογγυλό χαρτάκι στο ξύλο και ή τρύπα άνοίγεται μόνη της! Όχι παίζουμε!... Έβίβα!

— Έβίβα, είπαν οι άλλοι.

Ο δάσκαλος συγχρόνως άδειασε το ποτήρι του λέγοντας:

— Ο Θεός με! ημών!

Με θυμόν βέβαια! Με θυμόν ελ κυττάζει αυτό ο Πανάγαθος. Έχει άγανακτήσει και του λόγου του, αλλά τί να κάνη;

— Να μάς σώση!

Δεν γίνεται. Τό θέλει, δεν σου λέω, αλλά δεν γίνεται. Έχει πιάνει τον κόσμο άπ' το σέρεκα, ο διάβολος...

— Είναι γεγονός!... διέκοψεν ο δάσκαλος.

Μου λέτε περί μυστικά όπλα! είπε ο ταβερνιάρης έξαλλος. Τί τά φιλάει μυστικά αν τάχουνε...

— Ο μαστρο Κώστας τό λέει...

— Ας! τον μαστρο Κώστα να λέη. Σίματις πλερώνει τίποτα; Τί τά φυλάει μυστικά; Έ: Την πινακωτή παίζουμε ή την μπερλίνα;

— Και όμως οι έμπολοι κύριε, έχουν φτιάξει παιγάρα-πολυβόλα...

— Τί έχουν φτιάξει;

— Παιγάρα-πολυβόλα! Μάλιστα!

— Πώς;

— Πετώνε με το αεροπλάνο παιγάρα στις έχθρικές γραμμές. Τά δου-

τάνε οι φανταροι, να φουμάρουνε, και αρχίζει το κανονίδι...

— Πώς γίνεται αυτό;

— Έχουν δρασμένο τον καπνό με νιτρογλυκερίνη, το όποιον είναι φωτιά και μπαρούτι, ο Θεός να σε φυλάξη...

— Έγώ έχω τρεις μήνους φαντάρος, είπε ο άνεψιός του ταβερνιάρη, τέτοιο πράγμα δεν έχω άπαντήσει.

— Οι Έυρωπαίοι σου είπα τά έχουν.

— Έγώ τό πιστεύω, είπεν ο δάσκαλος. Είναι γεγονός ότι έφευρε και καταπληκτικότερα εισέτι μηχανήματα ή άνθρωπότης. Παραδείγματος χάριν, έφευρε το άνευ πιλότου κινούμενον αεροπλάνο!

— Χωρίς πιλότο;

— Βέβαια! Τό διευθύνουν άπό κάτω...

— Με τά νοήματα;

— Δεν γνωρίζω... πάντως τό διευθύνουν άπό τη γή.

— Α! Όπως τους άετούς που άμολάνε τά παιδιά...

— Δεν φαντάζομαι...

— Έγώ δεν τά γράφω τέτοια.

— Να τά γράψης, κύριε... Δεν λένε έρλουμπες οι άνθρωποι. Μεγάλοι μηχανικοί είναι, μεγάλοι μαραγκοί...

— Μασαγκοί;

— Βέβαια! Αμ! πώς; Χωρίς μαραγκό δεν γίνεται τίποτις. Τόν μαραγκό θά φωνάζουνε να τον άρωτήσουνε: Έλα δώ κύριε... Τί φυλεία χρειάζεται γι' αυτή τη δουλειά;

— Πολύ επάνω σου τό πήρεσι!...

— Αμ! πώς δηλαδή; Ο μαραγκός είναι τό πών σημερις. Έμένα, πού με βλέπετε, να μά τό κρασι πού πίνουμε...

α' έκαλέσανε να πάω στη Γαλλία γι' αργιότη σ' έργοστάσιο πολεμικό... με μισθό μεγάλο...

— Τσι! Τσι!... Τσι!... Τσι!... έθαύμασε πάλιν ή παρέα.

— Μάλιστα! Κύρ Θωμά, δεν βάζεις και συ μισθό κα;

— Δεν βάζω!...

— Γιατί;

— Γιατί έν πήρε και άλλο, είσαι ικανός να μά; πής δε οι Έταλοι έδάλανε καρούλια στον Βεζόβιο για να τον πτοούσανε στα μέτωπα και να κινή έκρήξεις...

— Έγώ;

— Έσύ!...

Και ή συζήτηση έστράφη σέ άλλο θέμα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

— Τί κάνετε έσείς αυτού;

— Βάφουμε, κ. συνταγματάρχα, τις δίδες για να μην τις άναγνωρίση ό έχ' άρα, έτσι θά πέρουν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55

ΑΡΙΘ. 35282

Μιά εικονα

Ο πόλεμος εξακολουθεί να εκφράζει ήλσένα και περισσότερη την γυναικεία μύδα. Ίδου τώρα ένα άνοιξιάτικο καπέλο στολισμένο με ένα... τάν κ!

Ένα στίχο

ΑΝΟΙΞΙΣ!

Η άνοιξις γύρω σκορπίζει χαρά, μάς έρχονται πάλι και τά χελιδόνια, φυτρώνουν χορτάρια παντού δροσερά φυτρώνουν λουλούδια, φυτρώνουν (κανόνια!

Φυτρώνει γρασιδί, φυτρώνουν έλπίδες ο κόσμος μία μάσκα πολέμου φορεί, φυτρώνουνε δόμτες, φυτρώνουν (δίδες

και άνοιξις έρχεται μάλλον σκληρή!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μία γελοιογράφια

ΕΞΥΠΝΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΑ

— Τί κάνετε έσείς αυτού;

— Βάφουμε, κ. συνταγματάρχα, τις δίδες για να μην τις άναγνωρίση ό έχ' άρα, έτσι θά πέρουν.

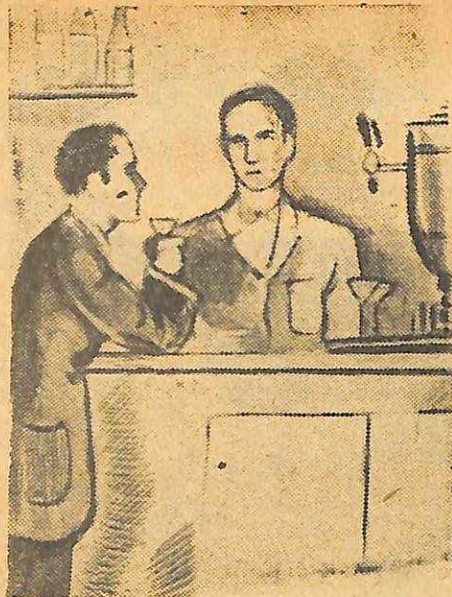
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55

ΑΡΙΘ. 35282

Τὸ ρεπορτάζ τῆς «'Εβδομάδος»

ΟΥΖΕΡΙ...

Πῶς, πόσον καὶ διατί πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι

ΠΩΣ ΕΠΕΒΛΗΘΗ ΤΟ ΟΥΖΟ.—ΟΥΖΟ ΚΑΙ... ΜΟΔΑ.—...ΠΡΑΓΜΑΤΟ-
ΓΝΩΣΙΑ ΟΥΖΟΠΟΙΣΙΑΣ.—ΤΟ... ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ.—
ΟΥΖΕΡΙ ΚΑΙ... ΟΥΖ—ΕΡΙΩ—...ΜΕΡΑΚΙΑ

— Ἄντε λοιπόν, κύριε Σπύρο, πές νὰ μᾶς φέρουν τὰ «σχετικά» κι' ἔλα νὰ τὰ πούμε ἕνα γεράκι...

Ἡ φωναχτή παραγγελία ἐπέχει θέσιν ρεκλάμας τοῦ καταστήματος καὶ διδεται διὰ τοῦτο μὲ στεντορεῖαν φωνήν:

— Δύο «πρώτα» στὸ ὀκτώ...

— Ἐνα «δεύτερο» στὸ δύο...

Τὸ «πρώτο» τὸ «δεύτερο» καὶ τὸ «τρίτο» λέγονται διότι οἱ μεζέδες ἀποτελοῦν...σεῖράν. Ἄλλο μεζὲ θὰ σᾶς φέρουν στὸ πρῶτο σας οὔζο καὶ διαφορετικὸν στὸ δεύτερο, στὸ τρίτο καὶ οὕτω καθεῖς...

— Ποιὸ οὔζο ζοδεύεται πρὶν πρῶτον;

— Μὰ τό...δικό μας. Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε δικό μας οὔζο. Ἐχουν ἕμεις καὶ τὴν φήμη τὸ Πλωμαρίτικο καὶ τὸ οὔζο τοῦ Τυρνάβου...

— Πίνουν λοιπόν πολλοὶ οἱ Ἀθηναῖοι;

— Ὁ καταστήματάρχης μᾶς κυττάζει ἐκ-
πληκτός.

— Δὲν ξέρετε λοιπόν ὅτι τὸ οὔζο εἶναι...μὸδα καὶ ὅτι συνεπῶς ὅλοι οἱ Ἀθη-
ναῖοι τό... τσοῦζουν; Τὰ Σαββατοδράμα
ζοδεύουμε ἐδῶ 70—75 ὀκάδες οὔζο.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ δῆμος φθάνει.

Τέσσερες μπουκιές ὁ μεζὲς καὶ χώρα τὰ
ραπανάκια...

— Καὶ σᾶς συμφέρει νὰ πωλᾶτε οὔζο
μὲ τόσο πολὺ μεζὲ;

— Τὸ οὔζο θέλει μεζέ... χωρὶς αὐτὸν
δὲν πουλιέται...ὥστε ἀντὶ κατανάλωσις
τὸ κέρδος! Ἐνα οὔζο πού σερβίρεται χω-
ρὶς μεζέ δὲν τραβᾷ τὸ δεύτερο, ἐνῷ μὲ
μεζέ ἐπακολουθοῦν καί...ἀλλά!

— Ἀλλά... Διηλαδῇ;

— Ἐχουμε πελάτες πού τραβᾶνε στὴν
καθισιά τους... εἰκοσι οὔζα!

— Διηλαδῇ 40 μὲ 50 δραμάκια οὔζο;

— Πάνω κάτω! Καὶ μάλιστα πολὺ
πολύ...ψύχραιμα!

Τὸ ράδιο ἐν τῷ μεταξύ δὲν σταματᾷ...
Πρέπει νὰ υποδοθῇ τὸ ἔργον τοῦ οὔ-
ζου καὶ νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀνέλθετε πρὶν
γρηγορώτερον εἰς...σφαίρας ὑψιπετῶν ἀ-
ναπολήσεων ὅπου μεπερδεύεται ἡ πραγμα-
τικότητα καὶ τὸ δνεῖον καὶ κουεζιᾶζεται
ἡ σοβαροφάνεια... διὰ ν' ἀναδυθῇ ὁ ὑπο-
συνείδητος ἐαυτός σας... Κρούει λοιπόν
τὸ ράδιο τὴν εὐαίσθητος κατ' εὐθείαν χορ-
δὲς σας...

Μιλᾷ γιὰ ξωτὲς, γιὰ μοναξιά, γιὰ
εὐτυχίαν, γιὰ εὐαίαν καὶ γιὰ χάδια... Κι'
ὁ μεζὲς... μεζὲς! Μοσχομυριστός καὶ ὁ-
ρεκτικός!

Καὶ τὸ «τραβᾶνε» λοιπόν, ὥσπου νὰ
αἰσθανθῇ τὸν ἐαυτό σας αἰσινιδίως εὐ-
τυχῇ καὶ τοῦ γύρου σας νὰ πῶν ὅτι νῆσα
εἰς μίαν...ἀγλὴν παρᾶξενον καὶ ὑποδύ-
τικὴν...

Καὶ ὅταν φθάσετε πρὶν τὸ σημεῖον αὐ-
τό, ὁ καταστήματάρχης τρέχει τὰ χεῖρά
του...Εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ φύγετε
πρὶν ἀδείασετε καὶ τὸ εἰκοστὸν σας οὔ-
ζακι.

— Ὅταν ἀρχίξῃ τὸ οὔζο νὰ θολῶνῃ
λίγακι τὴν σκέψιν, σχεδὸν πάντοτε τὰ
μάτια μισοκλείουν καὶ μένουν ἔτσι μισό-
κλειστα ὥσπου νὰ χωνευθῇ τὸ οὔζο πού
ῆπιατε...

— Διηλαδῇ θὰ μοῦ κᾶνετε πραγματο-
γνωσία τῆς οὔζοποσίας; ρωτῶ.

— Πάνω κάτω... τις στιγμὲς λοιπὸν
αὐτὲς ὁ ἄνθρωπος ὅσο στριφνός καὶ νᾶναι
γίνεται καλός... Ὁ τσιγκούνιος γίνεται
κουβαρντᾶς, ὁ ἀρνούμενος δέχεται, ὁ καὶ
ἡ...ἀνθισταμένη... ἐνδίδει... Αὐτὸς εἶναι
ὁ λόγος πού ἐδῶ στὴν ἀγορὰ μᾶς καὶ συν-
θόλαια σπουδαῖα κλείσανε καὶ τὸ ἀναῖν
εἶπαν πολλοί... Τὸ οὔζο εἶναι τό...πνεῦμα
(ἢ μάλλον τὸ οἰνόπνευμα) τῆς καλω-
σύνης καὶ τῆς καλῆς καρδιάς...

— Καὶ πῶς τὸ πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ
οὔζο των;

— Μὲ ἀπόλυτη ἡσυχία... Καυγᾷ σὲ
στιγμὲς οὔζοποσίας ποτὲ δὲν θυμᾶται...
Ἄλλωστε ὁ καλὸς μεζὲς δὲν ἀφίνει τὸν
πελάτη νὰ μεθύσῃ καὶ νὰ φάσῃ στὴν ἀ-
ποκτήνωσι...

— Διηλαδῇ οἱ πελάται σας δὲν μαλῶ-
νουν ποτέ;

— Ποτέ! Οὐδέποτε... οὐζ—ερίζου ν!

— Ἐχετε καταλάβει, γιατί πίνουν οἱ
Ἀθηναῖοι;

— Νὰ σᾶς πῶ, Ὅλα τὰ ποτὰ τὰ τρα-
βᾶνε τὸ κλίμα τῆς Ἀθήνας πού ἀνοίγει
συγχρόνως τὴν δρεξή... Γι' αὐτὸ οἱ Ἀ-
θηναῖοι πίνουν καὶ τρώνε. Πίνουν δὲ οὔζο
γιατὶ τὸ οὔζο εἶναι καὶ πρὶν φτηνὸ καὶ
πρὶν εὐκαλόπιστο καὶ νοστιμώτερο κι' ἀπ'
τὴν μύρα κι' ἀπ' τὸ κρασί...

Καὶ διότι—προσθέτουμε ἐμεῖς—ὁ Ἀ-
θηναῖος ρέπει στὸν...μπεμισμό, στὸ γλέν-
τι... καὶ στὸν... ἔρωτα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ τρία αὐτὰ τὰ υποδοθῇ
ἡ οὔζοποσία:

— Ἀγκαλιὰ ἐγὼ καὶ σὺ
στ' ἀμπαζούρ τὸ θαλάσσι
ἀπὸ κάτω...

Ἀχ...τρισάθλιο οὔζο! Τί εἰκόνας μᾶς
κάνεις νὰ ζοῦμε... νοσερῶς στὸ ἄντρον σου,
στὴν οὔζερὶ ὅπου πιπιλίζουμε τοὺς μεζέ-
δες ἢ φιλοῦμε τὸ οὔζοπότηρον καὶ νομι-
ζουμε, τῆχατες καὶ μεζῆ, ἐπὶ δαγκνόμε-
καὶ φιλάμε τὰ πολυπόθητα χειλάκια κά-
ποιος ἀνυπαρκτοῦ ἀγαπημένου...

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΣΑΝ ΞΥΠΝΟΥΝ

οἱ ἀναμνήσεις

πρωτότυπο διήγημα τῆς Δ^ς Κ. Σφαγγέλλου

Α ΦΟΥ ἔβαλε τὶς τελευταῖες ψα-
λιδιές, ἡ χτενίστρα ἔφυγε καὶ
ἡ Δώρα χαμογέλασε κουρα-
σμένη. Πάνω στὸ κρεβάτι, ἀ-
πλωμένη, τὴν περίμενε ἀγγιχτὴ ἡ
καινούργια μαύρη δαντελλένια τουα-
λέττα της.

«Ἀποκρῆς ἐφέτος, ἀποκρῆς καὶ
πάλι, συλλογίσθηκε. Χοροί, διασκε-
δάσεις, εὐθυμία κατὰ παραγγελ-
λίαν...»

Κατὰ παραγγελίαν; Ὅχι δά! Ὅ-
ταν μιὰ γυναῖκα εἶναι νειόνη, ὅ-
ταν τὸ κάθε τι γύρω της μαρτυρῇ τὴν
ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της καὶ οἱ φίλες
της τὴν μακαρίζουν, ὅταν κἀνὴ τις
πρώτες ἀποκρῆς ὡς κυρία, ἡ εὐ-
θυμία καὶ ἡ χαρὰ πρέπει νάιναι αὐ-
θόρμητες βέβαια.

Αὐτὲς οἱ Φλεβαριάτικες μέρες ἦ-
ταν τόσο γεμάτες ἀναμνήσεις γιὰ
τὴ Δώρα...

Θυμόταν τὶς πρώτες ἀποκρῆς
πούχε παρουσιασθῇ καὶ ἐκεῖνη σὺν
κοπέλλα στοὺς χορούς, πρὶν δέκα
χρόνια. Φοροῦσε ἕνα ροζ πάλ φόρε-
μα μ' ἕνα μπουκέτο λουλούδια στὸν
ῶμο... Πῶς νὰ ξεχάσῃ τὴν πρώτη της
ἐμφάνισιν, ὅταν αὐτὴ συνδεόταν μὲ
τὴν πρώτη της ἀγάπην; Ξεχνιοῦνται
αὐτὰ ποτέ;

Θάτανε ὁμορφὴ, χωρὶς ἄλλο.
— Σοῦ πάει τρέλλα! τῆς εἶπε πῇ ἡ
μητέρα της, ὅταν τὴν εἶδε ντυμένη,
στολισμένη, νὰ λάμπῃ ὅλη ἀπὸ χα-
ρὰ καὶ νειότη.

Καὶ θάχε δίκην... Γιατὶ ἂν δὲν ἦ-
ταν ὁμορφὴ, δὲν θὰ τὴν ξεχώριζε εὐ-
θὺς ὁ Πέτρος. Χόρεψαν τέσσερες φο-
ρὲς μαζί, καὶ θὰ χόρευαν κι' ἄλλες,
ἂν δὲν φοβόντουσαν τὶς αἰώνιες πα-

ρεγγήσεις.

Κι' ἐπειτα... ἐκεῖνη τοῦχε πῇ σὲ
ποῖο χορὸ θὰ ξαναπήγαιναν.

Τὶ ἀξέχαστες, ἀλήθεια, ἀποκρῆς!
Σὲ κάθε συγκέντρωση πού πήγαινε
— ἐπῆγε σὲ πολλὰς ἐκεῖνη τὴ χρονιά
— ἤξερε πῶς θάβρισκε τὰ πρασινο-
γάλαζα μάτια τοῦ Πέτρου, μὲ τὶς
μακρυὲς σὰν γυναικείες βλεφαρίδες,
πού σκίαζαν τὸ γλωμὸ πρόσωπό του,
νὰ τὴν ἀναζητοῦν μὲ λαχτάρ, καὶ
θ' ἀντίκρυζε τὴν ψιλόγλινν σιλουέ-
τα του νὰ υποκλίνεται ἐμπρὸς της
μὲ χάριν.

Σιγά-σιγά ἔμαθε ἀκριτὰ γι' αὐ-
τόν: ὁ πατέρας του δικηγόρος, ἤθε-
λε νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὸ γραφεῖο του, μὰ
ἐκεῖνος ἐπέμενε νὰ γίνῃ ζωγράφος.
καὶ μπρὸς στὴν τόση τοῦ ἐπιμονῇ, οἱ
γονεῖς του, πού δὲν τοῦ ἀρνιόντου-
σαν τίποτε, λύγισαν.

Πέρασαν ἔτσι σὲ παραζάλη πρω-
τογνώριστη οἱ τρεῖς ἐβδομάδες τῆς
ἀποκρῆς, μὰ μὲ τὸ τέλος τοὺς δὲν
τελείωσε καὶ τὸ εἰδύλλιο πού εἶχε
ἀρχίσει. Οἱ δυὸ νέοι βρίσκουν καὶ
πάλι τὸν καιρὸ νὰ βλέπωνται. Κι' ὅ-
ταν στὸ γύρισμα τοῦ χρόνου ξανάρ-
θε ὁ χειμῶνας καὶ οἱ ἀποκρῆς κα-
λοῦσαν πλούσιους καὶ φτωχοὺς στὴν
εὐθυμία καὶ τὸ γλέντι, πῆγαιναν τῶ-
ρα πρὶν μαζί σὲ τὶς συγκεντρώσεις, γι-
ατὶ ἦταν ἐπίσημα ἀρραβωνιασμένοι.

Δὲν εἶχανε ὀρίσει τὸν καιρὸ τοῦ
γάμου. Τοὺς ἔφτανε ἡ τωρινὴ τους
εὐτυχία, καὶ δὲν σκεφτόνταν τίποτε
ἄλλο πρὶν πέρα. Ἐκεῖνος ἐργαζόταν
τώρα ἐντατικὰ γιὰ νὰ λάθῃ μέρος
στὸν διαγωνισμό τοῦ Πολυτεχνείου,
γιὰ τὴν μεγάλη ὑποτροφία πού θὰ
τοῦ ἐξασφάλιζε τρία χρόνια σπου-
δῶν σ' ὅποιον πρωτεύουσα ἤθελε, καὶ
ἡ Δώρα, εὐτυχισμένη, ἀφίνε νὰ τὴν
νανουρίζουν τὰ ρόδινα ὄνειρα εὐτυ-
χίας πού ἡ φαντασία της ἐπλάθε.

Τὰ βράδια, μόλις ἔγερνε ὁ ἥλιος,
ὁ Πέτρος ἔτρεχε σπῆτι της, νὰ περά-
σῃ μιὰ ὥρα κοντὰ της, γιατί ἀπὸ ἐ-
κεῖνη — ἔλεγε — ἀντλοῦσε τὶς ἐμ-

πνεύσεις του. Τὶ γρήγορα ὅμως πού
ἔφευγαν οἱ μιὰ-δυὸ ὥρες πού περ-
νοῦσαν μαζί! Καὶ τί χαρὰ, ὅταν ἔ-
φθαναν πάλι οἱ ἀποκρῆς, καὶ μπο-
ροῦσαν νὰ ξημερώνωνται καθημερι-
νῶς, ἀγκαλιασμένοι στὸ λίκνισμα
τοῦ ταγκὸ ἢ σὲ τὶς στροφὲς τοῦ βάλς,
μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἐνὸς βυθισμένο
στὰ μάτια τοῦ ἄλλου, πάντα χειρο-
πιασμένοι σὰν νὰ φοβόντουσαν μὴ-
πως χαθοῦν! Ἐπειτα ὁ καιρὸς αὐ-
τὸς τῆς χαρὰς τοὺς θυμίζει τὴν πρῶ-
τὴ τους συνάντησιν πρὶν ἕνα χρόνο,
ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἀποκαλοῦσε «δε-
σποινίδα» καὶ κείνη τοῦ μιλοῦσε
μὲ τὸ «σεῖω».

— Δὲν κουρασθήκατε πιά; τοὺς ἔλε-
γε μιὰ θεῖα της, σὰν τοὺς ἔβλεπε νὰ
τρένουν ἀπὸ χορὸ σὲ χορὸ.

Μὰ ἐκεῖνοι ἀγνοοῦσαν τὴν κουρά-
σιν. Πίστευαν πῶς ὁ κόσμος ὅλος εἶ-
χε πλάσθῃ γι' αὐτοὺς μονάχα, καὶ
πῶς γιὰ χάριν δική τους — γιὰ τὸν
θριαμβευτικὸ πανηγυρισμὸ τῆς ἀ-
γάπης τους — ἡ εὐθυμία εἶχε κυρι-
εῖσει τὴν πόλιν.

Κι' οἱ ἀναμνήσεις στριφογυροῦ-
σαν ἐπίπουνε στὸ μυαλό της.

Πῶς θάσβηνε ποτὲ ἀπ' τὴν μνήμην
τῆς ἐκεῖνη ἡ βραδυά!... Τὶ ἄνεμος
λυσσασμένος φυσοῦσε! Τὸ νιόνι πού
σκέπαζε τὰ νύστα βουνά, δὲν θ' ἀρ-
γοῦσε νὰ κατέβῃ στὴν πόλιν... Τυλιγ-
μένη στὸ γούνινο πανωφόρι της, ἀ-
νατοῖιζαζε ὅλη, ζαρωμένη στὴν ἐ-
ξόθωρα τοῦ «Ἀκροπόλ». Τ' αὐτοκί-
νητα λὲς καὶ εἶχαν γασθῇ, καὶ σὰν ξε-
νιτὰ λὲς καὶ εἶχαν ἀμάξει, τῆς
εἶχε πῇ ὁ Πέτρος.

Καὶ μούσκεμα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἱ-
δρωτὰ τοῦ χοροῦ, εἶχε ὀρμησῇ ἔξω
μὲς στὸν παγερὸν ἀνεμὸ πού κατέ-
βαζε ἡ χιονισμένη Πάρνης.

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὅταν ξαναπήγαν
νὰ χορῶσουν — ἐκεῖνη ντυμένη κο-
λομπίνα καὶ ἐκεῖνος ἀσπὸς περρό-
τος — βρῆκε πῶς τὸ πρόσωπό του ἦ-
ταν κόκκινο. Τὸν ρώτησε τί ἔχει, κι'
ἐκεῖνος ὡμολόγησε πῶς εἶχε περά-
σει ἀσχημὴ μέρα: ἦταν φοδερὰ
κρυωμένος — μὰ ἡ θεὰ της μόνη ἀρ-
κοῦσε νὰ τὸν γιαιτρέψῃ.

Ἡ Δώρα ἐπέμενε νὰ γυρίσουν σπῆ-
τι, μὰ καὶ ὁ Πέτρος ἐπέμενε πῶς δυὸ
χοροὶ μαζί της θάδιωχναν κάθε του
ἀρρώστια. Μέσα ὅμως στὴν βαρεῖα
τῆς αἰθούρας ἀτμόσφαιρα, ἐκεῖνος
πνιγόταν. Ἡ Δώρα τὸν κύτταζε μ'
ἀγωνία:

— Πάμε νὰ φύγωμε—τοῦλεγε διαρκῶς.

Κατέβηκαν. Μὰ ποῖν ἀκόμη φθά-
σουν σπῆτι, ὅ ἕνα δυνατότερο τράν-
ταγμα βῆκε, ἡ Δώρα εἶδε μὲ φοβὴν
τὸν μαντήλι του νὰ κοκκινίσῃ καὶ οἱ
ματηρὲς κηλίδες νὰ σταλάζουν στὴν
ἀσπρὴν τοῦ περρότου φορεσιά.

Ἄ! Πῶς θυμόταν κάθε λεπτομέ-
ρεια! Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη
δὲν ζοῦσε καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν

—Μὰ τί ἱπαθες, Δώρα; Κλαίεις

Ὅταν ἀρχίξῃ τὸ οὔζο νὰ θολῶνῃ λι-
γάκι τὴν σκέψιν, τὰ μάτια μισοκλεί-
νουν καί...

Η ΤΑΝ ἔλλοτε λοιπὸν ἡ Ἀθήνα τὸ
βασιλεῖον τῆς Ρετσίνας...

Μόνη της εἶχεν ἀναλάβει, αὐ-
τὴ ἡ ξανθὴ θεὰ, μονοπωλιακῶς,
τὴν τέρψιν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅταν ἔκα-
ναν τὴν δειλὴν ἐμφάνισιν των τὸ οὔζο
καὶ ἡ μύρα, μόλις καταδέχθηκε ἡ αὐτῆς
ἐξαχότης ἡ Ρετσίνα, νὰ τοὺς δώσῃ ἄσυ-
λον εἰς τὸν οἶκον της... «μέσ'» στὴν ὑπό-
γειαν τὴν ταβέρνα, μέσ' σὲ καπνοὺς καὶ
ἐν βροσίᾳ...

.....

Ἦπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας «ἔγχαν» στὴν
πίσιναν ἡ μύρα καὶ τὸ οὔζο...

Ἡ μύρα ὅμως εἶχεν ἀριστοκρατικὴ
καταγωγὴν καὶ ἤτο τέρψιν... πολυτε-
λεῖας!

Ἐμεῖς λοιπὸν ὡς ποτὸν πού ἐξωδεύετο
ἐπ' ὅσους ἤθελαν νὰ... διατυμπανίσουν
τὴν οικονομικὴν ἀντοχὴν των, ἐνῷ τὸ
οὔζο ἐκλαϊκούθηκε καὶ ἐπεδλήθη σιγά
πιά...

Καὶ ὅταν πλέον οἱ δουλειές του ἀρχι-
ταν νὰ πηγαίνουν... περίφημα, ἐγκατέ-
λειψε τὴν ταβέρνα καὶ ἴδρυνε τὴν... οὐ-
ζερὶ, εἰς τὴν ὁποίαν... κατεδέχθη νὰ
στεγάσῃ καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν καί...
ψηλομύτα μύραν.

— 55 —

Οὐζερὶ... Ἐλκεῖ ἐκ Παρισίων τὴν
ὀνομασίαν καὶ εἶναι ὑπόθεσις μῦδας.

Δὲν συγχάζεις σὲ οὔζερὶ... ἐμ' τότε
ἄντε νὰ κουρεύεσαι, καυμένε, γιατί δὲν
εἶσαι διόλου, μὰ διόλου ἐν τάξει!

Γι' αὐτὸ ἐπληθύνθησαν ὡς ἡ ἄμμος
τῆς θαλάσσης αἱ οὔζερὶ εἰς τὰς Ἀθήνας.
Μερικὰ τραπέζια, ἕνα τεζιγιάνι ὅπου ἡ
παράταξις πῶν μεζέδων σὰς ἐμβάλλει...
εἰς μέγαν πειρασμὸν καὶ ἕνα ράδιο πού
δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Σὲ
μιὰ τέτοιαν λοιπὸν οὔζερὶ θὰ πᾶμε σήμε-
ρα γιὰ νὰ δοῦμε πόσον, πῶς καὶ
διὰ τί πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔζο.

— 56 —

Στὴν ἐδῶ Πατησίων, παραπλεύρως τοῦ
«Ροζικλαίρ», στὴν οὔζερὶ τοῦ κ. Σπύρου
Δαίνου...

Πέτρο. 'Ο κόσμος δλος, πού πρίν της φαινόταν δικός της, είχε τώρα συσταθεί από τα μάτια της: χοροί, μουσικές, διασκεδάσεις, τραγούδια, δεν υπήρχαν πιά για εκείνη. Στο προσκήφαλο εκείνου που αγαπούσε, αγωνιζόταν με μανία σαν τρελλή, να τον κρατήσει κοντά της. 'Αδικά φώναζε ή μάννα της να φυλάγεται. Μάταια ο πατέρας της αγανακτούσε. 'Ολη ή σκέψη και ή ζωή της ήταν σ' εκείνον μοναχά προσηλωμένες.

Πόσο κράτησε αυτό;

Δυό χρόνια — ναι δυό χρόνια ακριβώς.

Αποκρηές δεν έγιναν στο διάστημα αυτό;

Ποιός ξέρει;... Μπορεί και να τις κατάρτισαν... ή όχι... Θυμόταν καθαρά ένα δειλινό το φλεβάρη, που οι σερπαντίνες και τα κομψά ήταν σκορπισμένα στους δρόμους — έρωμα — ρά — ρά — έφημερης τρέλλας — ενώ εκείνη, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο ακολουθούσε με μάτια που έκαιαν απ' την αγρύπνια και τα δάκρυα, το έδαφος της ευτυχίας της... Θυμόταν ακόμη πώς οι ταβέρνες της Πλάκας ήταν στολισμένες και ήταν επέστρεφαν, ένα γραμμόφωνο έπαιζε σκοπούς χορού. 'Ωστε ο κόσμος έξακολουθούσε να χαίρεται, όταν εκείνη πονούσε και δεν είχε λοιπόν καταλάβει ακόμη πώς κάθε άφορη χαράς είχε λείψει;

— ΠΑΡ —

Δεν ξαναπάτησε πιά σ' χορό, δεν παρουσιάστηκε πιά σ' συγκέντρωση και ούτε ήθελε πιά να βλέπει κανένα...

Και τα χρόνια ασυγκράτητα περνούσαν... τρία, τέσσερα, πέντε... έξη... έπτά... 'Ηταν πιά εικοσιοκτώ χρονών. Θάμενε λοιπόν νερότοκορη;

'Ο πατέρας της έπαθε ήμψηγία και μαζί με το φάντασμα της μοναξιάς, χτυπούσε τώρα την πόρτα της και το φάντασμα της φτώχειας.

Έπρεπε να παντρευτεί... Έπρεπε!

Κι' ο Ντίνος ήταν αλήθεια ένας άνθρωπος που πολλές θα τον ζήλευσαν. Πλούσιος, μορφωμένος, εύγενής, εύπαραστατος.

Έπρεπε να παντρευτεί. Και είπε το ναι!

Είχαν περάσει τρεις μήνες τώρα από το γάμο της και θάταν αλήθεια αγάριστη αν είχε παράπανα... 'Ο λόγος της ήταν νόμος και ο Ντίνος φρόντιζε με κάθε τρόπο να την ευχαριστή και να την διασκεδάσει. Δική του ιδέα ήταν και σήμερα να πάνε σ' κάποιο χορό. Κι' έπρεπε για το χατήρι του να φροντίσει νάναι όμορφη πολύ γιατί ήξερε πως ο Ντίνος καμάρωνε για την όμορφη της και το άρεσε να την επιδεικνύει. Δεν μπορούσε λοιπόν να του τ' άρνηθαι.

Μαζύ είχαν διαλέξει μια παριζιάνικη τουαλέτα που την έδειχνε δέκα φορές πιο κομψή και σ' λίγο θάρρος — ταν να την ρωτήσει αν ήταν έτοιμη και να την πάρει...

Όμως σήμερα που ή πόλις βούιζε απ' το γλ'ντιό τον θόρυβο, που τα τραγούδια έπνιγαν τα νέλια ή εύθυμία κυλούσε σαν θολό φουσκωμένο ποτάμι στους δρόμους, γιατί ή καρδιά της εξαφινικά σφιγγόταν; Γιατί μέσα στο μυαλό της στριφγούσαν γκοίτες ή ρόδινες, δακρυοπνέες ή γελαστές σ' ατέλειωτο χορό οι άναμνήσεις;

Ναι — ήταν μια τέτοια εβδομάδα, μια άποκοπή, ποδγε γνωρίσει την άγότη και ήταν μια τέτοια μέρα, μια τελευταία άποκοπή ποδγε γνωρίσει

τον μεγάλο πόνο.

Έξω ο κόσμος γλεντούσε ακόμη, ενώ άλλοι κοιμόντουσαν θαθεία για πάντα και μαζί με τους γλεντοκόπους που δεν σκεπτόνταν παρά τον εαυτό τους, έτοιμαζόταν να πήγαινε κ' εκείνη, άκουμπισμένη στο μπράτσο ενός άλλου για να χορέψει στα ίδια εκείνα μέρη που χόρευε κάποτε με τον Πέτρο.

Τα δάκρυα που πλημμύριζαν τα μάτια της τόναν ώρα, ξεχειλίσαν τώρα στο πρόσωπό της παρσέρνοντας την πούδρα που με τόση προσοχή είχε άπλώσει.

Θα πήγαινε λοιπόν να χορέψει; 'Οπως άλλωστε; Μ' έναν άνδρα που δεν ήταν ο Πέτρος;

Τ' ακριβό δαντελλένιο φουστάνι που ζαλωμένο στο κρεβάτι περίμενε ν' αναδείξει προκλητικώτερη την όμορφη της και να τραδήξει πίσω της καυτά τ' άνδρικά βλέμματα, της φάνηκε σαν ένας όπουλος συνένοχος σ' μια πράξη άνυπόφορη... άποκρουστική...

Έσφιζε τα δόντια και νευρικά, μηχανικά, χωρίς να καλοσυλλογισθί τι κάνει, έσχισε με μανία το κομψό παριζιάνικο φουστάνι.

... 'Η πόρτα χτύπησε έλαφρά και σχεδόν άμέσως πρόβαλε ο Ντίνος.

— Δεν ντύθηκες ακόμη, άώρα;... Μά τι έπαθες;... Δεν κάνω λάθος, Κλαίς;...

— 'Η άόσα δεν έκρυψε τα δάκρυά της.

— Ναι... κλαίω, είπε.

— Τι έπαθες; ρώτησε πάλι εκείνος κατέπληγτος.

— Δες έσγισα από άπροσέξια το φουστάνι μου. Δεν μπορώ να ν' πάμε στον χορό...

K. ΣΦΑΕΛΟΥ

Ένα ανέκδοτο

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

'Ο Σαίβν-Σάβνς υπήρξε ένας σπουδαίος μουσικός του τέλους του παρελθόντος αιώνας. Πειρικυλωμένος πάντα από ένθουσιώδεις θαυμαστές, άγαπούσε πάντοτε να τ' ασκ'α' και να τζιζεύη μόνος και άγνωστος. Έτσι έφθασε μ'α μέσα στην Σάβντ και μ'η' και σ' ένα λαϊκό καφέ-κονσέρ.

Για να διασκεδάσει τους άπολιτικούς πελάτες του κέντρου προσεφέρθη να παίξει στο πιάνο ένα-δυό κομμάτια.

Όταν τελείωσε, ο καταστηματούχος τον πλησίασε, τον τράβηξε π'αύμερα, και του είπε:

— Άν δέχσθαι, θα σ'ας κάμω μια έξαιρετική πρόταση: σ'α' προσφέρω πέντε φορές την ήμερα, να μέινετε έδω...

Και ο μεγάλος μουσικός, που κέρδιζε π'αν ήντα χιλιάδες φράγκα τον μήνα, του άπήντησε με μετοφορσμένη:

— Αποδομαι πολύ, φίλε μου. 'Η πρότασή σου με τιμ'α. Άλλα στο Παρίσι κερδίζω δέκα φράγκα, και μου δίνουν και το φαί...

Ευδυμες ιστορίες

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

— Γνωρίζω έναν περίφημο οδοντογίατρο! λέγει ο Μάριος. Μου βούλωσε πέντε δόντια σ'ε μισή ώρα.

— Αυτό δεν είναι τίποτα! άπαντα ο 'Ολίβ! 'Ο πατέρας μου, που ήταν κι' αυτός οδοντογίατρος, μου βούλωσε δλόκληρο το στόμα σ' ένα λεπτό...

Και προσθέτει πιο σιγά:

—...μ' ένα... μπάτσο...

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑΤΑ

'Ο Μάριος κουβεντιάζει με τον 'Ολίβ:

— Παράξενο πράγμα! λέει. Κάθε φορά που θα πω ένα ποτηράκι, ξυπνώ την άλλη μέρα κατατασκιμένος...

Κι' ο 'Ολίβ, που κάτι ξέρει απ' τον εαυτό του, με συμπνοίαι:

— 'Ωστε είσαι και σ' παντρεμένος, φίλε...

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κάποιος ταξιδιώτης, προκειμένου να έπισκεφθί έναν φίλο του, άφισε την όμπρέλλα του στο πόρτ μαντώ του ξενοδοχείου, άφου καρφίτωσε πάνω της την έξης σημείωση: «'Η όμπρέλλα αυτή άνήκει σ' έναν πρωταθλητή του μπόξ, ο όποιος θα έπανελθ'η να την πάρη σ'ε δέκα λεπτά». Όταν τελείωσε την έπίσκεψί του, ο ταξιδιώτης ήρε έκπληκτος στην θέση της όμπρέλλας του ένα χαρτί με την έξης σημείωση:

«Το χαρτί αυτό άνήκει σ' έναν πρωταθλητή τ' Μαραθωνίου... ο όποιος όμως δεν θα έπιστρέψ'η να τ' πάρη».

ΥΠΟΜΟΝΗ

'Ενός Άραβος έκλεψαν το τουρμπάνι. Κι' εκείνος, αντί να άναζητήσει τον κλέφτη, πήγε στο νεκροταφείο και περίμενε.

Όταν τον έρώτησαν για ποιά λόγ'ε τ'όκανε αυτό, εκείνος άπήντησε:

— Άφου όλοι μας από δ'ω θα περάσωμε, κάποτε θ'άρθ'η έδω κι' αυτός που μου έκλεψε το τουρμπάνι. Θα τον περιμένω λοιπόν...

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝΕ

Ένας μπακαλόγατος χτυπά την πόρτα του Πέτρου:

— Τό άφεντικό θέλει τα λεφτά που γρωσάτε... Μου είπε μάλιστα να μην πάω πίσω παρ'α όταν τ'α πάρω...

Κι' ο Πέτρος, με άθωότητα:

— Πόσο θ' άπορήση, λο πόν, όταν σ'ε δ'η πως θ'άν'η μεγαλώση στο μετ'αυ τόση πολύ...

Η έφετεινή μου περιπέτεια

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΥΤΗ ή παράξενη ιστορία μου συνέβη ακριβώς έφέτος τις άποκρηες. Είπε ή πρώτη φορά που ετόλμησα να διαπράξω ένα τέτοιο κατόρθωμα κι' αισθάνομαι την άνάγκη να τ'εξομολογηθ'ω για να φύγ'η ένα άβρος από τη συνείδησή μου. Διαβάστε, λοιπόν, αυτή την ιστορία και κατόπιν, αν θέλετε, με καταγγέλετε στην άστυνομία.

'Ηταν ακριβώς ή προτελευταία Κυριακή της άποκρηάς. 'Η παρέα μου βουρνούσε να γλεντήση εκείνο το θρόνδο, έγώ είχα μεγάλο κέφι για διασκέδαση κι' έτσι άπεφάσισα να δράσω έντελώς μόνος μου. Θα φορούσα ένα μαύρο μεταξωτό ντόμινο που είχα και θάφερνα γύρω τους κοσμικούς χορούς της θραδίας. Κι' εκεί που θα μ' άρεσε, ή που θάβρισκα ένδιαφέρουσα συντροφιά, θάμεινα.

Έτσι, λοιπόν, άφου διεπίστωση πως οι δύο χοροί που είχα έπιθεωρήσει προηγουμένως δεν είχαν κέφι, κατέληξα στον άριστοκρατικό χορό της Μεγάλης Βρετανίας.

Ένα άλλο μαύρο ντόμινο, με θυσινιά κουκούλα, τράβηξε την προσοχή μου. Φυσικά, ήταν γυναικείο. Και μόλις διαπίστωσα πως ήταν μόνο του το διπλάρωσα. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ή όρχήστρα άρχισε να παίζει ένα έλαφρό θάλς. Χωρίς λοιπόν να ζητήσω την άδεια, άρπαξα το μαύρο ντόμινο από τη μέση και το παρέσυρα στον χορό. Κι' έτσι πιάσαμε κουβέντα. Μετά τον χορό, την άδήγησα στο μπάρ όπου της έπρόσφερα ένα ούισκυ. Καθώς έσήκωνε το ποτήρι της, τα μάτια μου θαμπώθηκαν από τη λάμψη ενός περιήμου μπριγιάν που έστόλιζε το χέρι της. Και καθώς έφερνε το χέρι της κοντά στο στόμα, περιμένοντας να θάλω φωτιά στο τσιγάρο της τα μάτια μου ξαναθαμπώθηκαν από αρκετά μπριγιάν που έστόλιζαν το θραχιόλι της.

— Άριστοκράτισσα! είπα μέσα μου κατενθουσιασμένος με την έπιτυχία μου. Αυτό το δαχτυλίδι και το θραχιόλι θα κάνουν άσφαλώς μια όλοκληρη περιουσία.

Πίνοντας και καπνίζοντας, μιλήσαμε για τις άποκρηες και το ρόλο που μπορεί να παίξη ή μάσκα στη ζωή δύο ανθρώπων.

— Όρίστε έμεις! είπα. Είμαστε δύο άνθρωποι τελείως άγνωστοι μεταξύ μας και όμως, το γεγονός ότι έχουμε κρύψει το πρόσωπό μας κάτω από αυτές τις μυστηριώδεις κουκούλες, μας έκανε εξαίρετους φίλους.

— Φαντάζομαι και ειλικρινείς! είπε εκείνη.

— Άσφαλώς ναι. Δυό άνθρωποι που είνε έντελώς άγνωστοι ο ένας για τον άλλο, μπορεί ν' άνοιξουν την καρδιά τους και να μιλήσουν με ειλικρίνεια. Κι' έπειτα, κρυμμένοι έτσι όπως είνε μπορούν να ζήσουν και μια όμορφη περιπέτεια.

— Κι' αυτό είνε το μεγαλύτερο δώρο που μας προσφέρει ή άποκρηά. Άν προσέξετε καλά, θα ιδήτε πως άπό την πόρτα φεύγουν πολλά ζευγάρια μασκέ Ζούν την περιπέτεια και ξαναγυρίζουν εύτυχισμένα έπειτα από μια όσα ή και περισσότερα. Έξακολουθήσαμε έτσι την ένδια-

φέρουσα κουβέντα μας, πότε πίνοντας ούισκυ και πότε χορεύοντας. Τρεις χοροί μόνο μας φτάσανε για να έξομολογηθ'ουμε τους πόθους μας και να νοιώσουμε κάτι δυνατό να μας έλκυη τον ένα στον άλλο. Έκείνο το θρόνδο είχα μια τρομερή διάθεση για όμορφα λόγια. Έπειδή είμαι και λιγάκι ποιητής και λιγάκι παραδοξολόγος κι' έχω και φωνή αρκετά θερμή και υποβλητική, δεν δυσκολεύτηκα να κατακτήσω εκείνη τη γυναικα με το ντόμινο. Μέσα μου ξαναζωντάνεψαν παλαιοί πόθοι για τρελλές περιπέτειες και μου φαινόταν πως ζούσα ένα γοητευτικό μ-

— Μή θγάλης ταιμουδιά, γιατί θα σ'ε σκοτώσω!...

Ιστορία μου. Χωρίς να ξέρω αν ήταν όμορφη ή όχι, θρέθηκα τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Εφίλησα πολλές φορές τα θαυμαστά λεπτά και άσπ'ρα σαν κρίνα χέρια της, τα φαντάστηκα για μια τιμη ή τυλιγμένα γύρω το λαιμό μου κι' ένοιωθα την έπιτακτική έπιθυμία να γίν'η αυτή ή φαντασία μου πραγματικότητα. Της μιλήσα με τα πιο τρυφερά λόγια για αυτό τον τρελλό μου πόθο και της έπρότεινα έναν περίπατο, μέσα στη σκοτεινή νύχτα, σ'ε κάποιο μέρος μακρινό.

— Θα ζήσουμε κι' οι δύο αυτή την όμορφη περιπέτεια, της είπα, που θα είνε μια μεθυστική άναμνηση για όλη μας την πεζή ζωή.

— Ναι, συμφώνησε κι' εκείνη, άλλα μ' ένα όρο.

— Ποιόν;

— Ότι θα μέινουμε έντελως άγνωστοι. Δεν θα θγάλουμε τη μάσκα μας ούτε μια στιγμή.

— Φαντάζοσαστε μήπως πως μπορώ να έχω αντίρρηση; Αυτό ήθελά να σας προτείνω κι' έγώ... Γιατί αν άποταχθ'ουμε στην πεζή έπιθυμία να θγάλουμε τη μάσκα μας, όλη αυτή ή όμορφη περιπέτεια που θα ζήσουμε άποψε, θα χάση τη γοητεία της.

— Άς γίνουμε, λοιπόν, εύτυχισμένοι μου είπε. Έχετε έξω το αυτοκίνητό σας;

Είπε περιττό να σας πω πως δεν έχω αυτοκίνητο. Σ' εκείνη όμως δεν

το είπα. Δικαιολόγησα άλλοιώς τ'ε πράγματα.

— Τό αυτοκίνητό μου είνε έξω. Άλλα δεν θα πάμε μ' αυτό.

— Γιατί;

— Γιατί μπορεί να με γνωρίσετε άσ'ριο από τό αυτοκίνητο αν με δ'ητε να σωφάρω. Και συμφωνήσαμε να μέινουμε έντελως άγνωστοι, δεν είνα έτσι;

— Ναι, έχετε δικ'ο. Άς πάσουμε λοιπόν ένα ταξί...

— ΠΑΡ —

Άρκετη ώρα άργότερα θρεθήκαμε μόνονχοι στην άμμουδιά της Βουλίας γμένης. Τό ταξί τό άφήσαμε να μ'α περιμένη. Προχωρήσαμε πεζοί και γαθήκαμε μέσα στα δέντρα. 'Ηταν ένα όμορφο θρόνδο. Δεν έκανε καθόλου κρύο κι' αυτό μας έκανε εύχάριστο τό άπαίθρο αυτή τη χειμωνιάτικη νύχτα. Όπως καθήσαμε στη ρίτση ενός δέντρου, σήκωσα λίγο τη μάσκα της και τη φίλησα. Εκείνη άπλωσε τα χέρια της για να με χαιδέψη. Κι' αυτή τη στιγμή ακριβώς τα μπριγιάν που φορούσε έλαμψαν μέσα στο σκοτάδι. Μέσα στο νού μου ήρθε ξαφνικά ο αιώνας καύμός μου να γίνω πλούσιος. Αυτά τα κομμάτια, είπα στον εαυτό μου, θα στοιχίζ'ουν άσφαλώς μια περιουσία δλόκληρη. Και για να την περιφέρ'η αυτή ή γυναικα στο χέρι της χωρίς άμφιβολία θα έχη μια πολύ μεγαλύτερη περιουσία στην κατοχή της. Όλες αυτές οι σκέψεις ήρθαν μαζεμένες στο νού μου και μ' άναστάτωσαν. Κοντά μας δεν ήταν ψυχή. Κι' εκεί που ήμουν έτοιμος να ξαναφίλησω την άγνωστη που άπήγαγα, τράβηξα από την τσέπη μου ένα κλειδί, τό άκούμπησα, καθώς ήταν κρύο στον κρόταφό της και είπα:

— Μή θγάλης ταιμουδιά γιατί θα σ'ε σκοτώσω!

Η καύμη τάχασε. Μόλις ήρθε σ' έπαφή με τον κρόταφό της τό κλειδί — που πέρσσε βέβαια για περιστροφή — άρχισε να τρέμει.

— Τι θέλεις; ψιθύρισε τρομαγμένη.

— Τα κομμάτια σου!

— Θα σ'α δώσω! Θα σ'α δώσω! Άλλα μ'η μου κάνεις κακό!

Έβγαλε το δαχτυλίδι της, τό θραχιόλι της, τα σκουλαρίκια της κι' ένα κολλιέ που φορούσε και μου τ'άδωσε. Τάβαλα στην τσέπη μου. Έπειτα με μεγάλη μου λύπη της έδωσα μια δυνατή γροθιά, ίσα - ίσα που να χ'α τις αισθήσεις της. Σ'ε μισή ώρα χωρίς άλλο θα μπορούσε να συνέλθ'η ή καύμη και να έβρ'η το δρόμο της. Και τότε τράβηξα έιαστικά για τό αυτοκίνητο.

— Πάμε είπα στον σωφέρ. 'Η κυρία έμεινε στη έίλλα της και δεν θα γυρίση!...

— ΠΑΡ —

Αυτό είνε το έφετεινό μου άποκοη-ατικό γλέντι, άγαπητοί μου φίλοι. Έλπίζω ότι ή πρωτοτυπία του θα χ'αρισε μια εξαίρετική συγκίνηση στην άγνωστη μου κυρία με το ντόμινο. Και τώρα περιμένο με άνυπομονησία ναρθουν οι άλλες άποκρηες για να συνενίσω, με την έλπίδα πως θα βνώ και σ'ε έβδομαδιαία φυλλάδια.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τρίπτυχον του 1821

Διάκος

Ἀνέβα, Μητρε, στοῦ βουνοῦ
κατάκορφα τῇ ράχῃ,
πάρε τὸ μάτι τοῦ ἀητοῦ
καὶ τ' ἀλαφιοῦ τὸ πόδι
καὶ τὴν ἀγρύπνια τοῦ λαγοῦ
καὶ στήσε καρσοῦλι.
Κι' ἂν δῆς χιλιάδες τὸν ἐχθρὸν
ἀλογο καὶ πεζοῦρα,
μὲ τὸν Μεχμέτ Κιοσέ πασά
τὸν ὕπνο μὴ μοῦ κόψῃς.
Στήσε πόλεμο μοναχὸς
μ' ἂν δῆς μὲ τὸ φουσατό
νὰ πληκάλῃ τ' ἀλογο
τοῦ Ὁμέρ πασά Βρυώνη,
εἰρέζε, ροδόλα, κράζε με,
Σὺρε μὲ τὴν εὐχή μου.

Ἀνδρουτσος

Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀνδρουτσου
(στὴ Γραβιά)
στηλώνει τὸ κορμί του,
κι' ἀπάνω του, σὺν νάτανε
θεοκτιστο κοτρῶνι,
συντρίβεται ἡ Ἀρβανιτιά
μὲ τὸν Ὁμέρ Βρυώνη.

Κανάρης

Ἦτανε νύχτα φοδερὴ
ἡ θάλασσα βογγοῦσε,
τ' ἄστρο τοῦ Ἀρη ἐξέχωρε
καὶ μακρυὰ ἀπ' τ' ἄλλα,
κατέβαινε, κατέβαινε,
τὴ θάλασσα ζητοῦσε.
Καὶ κείνη ἀνέβαινε ψηλά,
στὰ σύννεφα καθάλλα.
Καὶ τὴ στιγμή πού φέλησε
τὰ κύματα δ' Ἀρης,
μ' ἕναν ἡ θάλασσα σπασμὸ
γεννήθηκε ὁ Κανάρης.

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ποιά είναι τὰ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ;

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΗΤΕ στοὺς
κεκλημένους σας γιὰ νὰ
ἀντιληφθοῦν ὅτι εἶναι ὥρα νὰ φύ-
γουν;

— Δοκίμω, ἀγαπητοί μου, θάπρεπε
νὰ βλέπωσαστε λίγο πὶο συχνά!...
— Ἐμπρός, πάρτε ἀκόμη κανένα
γλυκὸ γιὰ τελευταία φορὰ.
— Τί ὥρα πηγαίνετε στὴ δουλειά
σας, τὸ πρωί;
— Εὐπρίστε εὐκολὰ τὸ πρωί;
— Ἦ, ὥρα εἶναι νὰ κλείσωμε τὸ
«κατάστημα»!

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΗΤΕ γιὰ νὰ
καθυστερήσετε μὴ γυναικὰ ζηλιά-
ρα πὺν σὰς κατανοεῖ;

— Μά, μὴν κάνης ἔτσι καυμένη, ἦ-
ταν ἀπλούστατα ἡ γυναικὰ ἐνὸς φίλου
μου.
— Μά, χρυσή μου, ἐγὼ εἶνα μόνο
ἀγαπῶ...
— Μπορεῖς ποτὲ ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ
τὴν ἀγάπῃ μου;
— Νῆξερὲς πόσο ἀνιάρὲς μοῦ φαί-
νονται οἱ ἄλλες γυναῖκες!
— Προκαίται γιὰ μιὰ δυστυχισμέ-
νη γυναικὰ πὺν μόλις πῆρε διαζύγιο...

ΤΙ ΘΑ ΠΗΤΕ σ' ἕναν κολεομέ-
νο στὸ γεῦμα, πὺν καθυστέρησε
καὶ πὺν ὅποιο σεῖς δὲν περιμέ-
νατε;

— Πεινούσαμε τόσο πολὺ, πὺν δὲν
μπορούσαμε νὰ περιμένουμε.
— Ἦμουν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ θέλα-
τε νὰ εἶ; περιμένουμε.
— Τὰ φαγητὰ θὰ χαλνοῦσαν, ἂν

Κάποιος σοφὸς εἶπε ὅτι μὲ
τὰ λόγια μπορεῖ νὰ κατορ-
θῶσι κανεὶς τὸ ΠΑΝ.

Ἰσως τὸ πρᾶγμα νὰ μὴν εἴ-
ναι στὴν κυριολεξία ὁρθὸ. Τὸ
βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι μὲ τὰ
λόγια μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ
κανεὶς πολλὰ πράγματα. Φυσι-
κὰ, χρειάζονται τὰ κατὰ λό-
για λόγια. Ποιά ὅμως εἶναι
αὐτὰ τὰ κατὰ λόγια, πὺν
μποροῦν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀ-
πὸ δύσκολες στιγμὲς πὺν συναν-
τοῦμε τόσο συχνὰ στὴν καθη-
μερινή μας ζωὴ;

Σὰς ἀναφέρουμε κατωτέρω ὡ-
ρισμένους παρόμοιους περιπτώσεις
τοῦ βίου μας, καὶ παραθέτομε
μερικὲς σχετικὲς ἀπαντήσεις.
Μπορεῖτε νὰ δοῦτε ποιά ἀπὸ ὅ-
λες αὐτὲς τὲς ἀπαντήσεις εἶναι
ἐκείνη πὺν πρέπει νὰ μεταχειρι-
θῇτε, γιὰ νὰ κανονίσετε τὴν
ἐσθὴ σας κατὰ τὸν καλύτερο
τόπο;

Στὴν σελίδα 33 σὰς δίδουμε τὲς
ὁρθὲς αὐτὲς ἀπαντήσεις.

δὲν τὰ τρώγαμε ἀμέσως.

— Πόσο χαίρω πὺν ἤλθατε, ἔστω
καὶ ἀργά.

— Καθίστε κάτω, καὶ κυττάξτε νὰ
μᾶς προστάσετε...

— Γιατί ἀργήσατε τόσο;

ΤΙ ΘΑ ΠΗΤΕ στὸν ἄνδρα σας,
ἢ τὴν γυναῖκα σας ὅταν ἔχη τὴν
κακὴ συνήθεια νὰ διηγῇται διαρ-
κῶς τὰ ἴδια πράγματα;

— Πάλι τὰ ἴδια θ' ἀρχίσῃς;

— Σὲ παρακαλῶ! Αὐτὰ τὰ ἄκουσα
εἴκοσι φορές!

— Δὲν ἔχεις τίποτα κουνούργιο;

— Δὲν μᾶ; ἔχεις τίποτα καινούργιο ἢ
πὺν διαβάξῃς τόσα πολλὰ πράγμα-
τα...

— Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶναι ἄνθρω-
πος! Εἶναι ἕνας φωνογράφος μὲ τὸν ἰ-
διο δίσκο πάντα.

ΤΙ ΘΑ ΠΗΤΕ στὸν προϊστάμενό
σας γιὰ νὰ σὰς αὐξήσῃ τὸ μισθό;

— Ἡ γυναῖκα μου, ξέρετε, εἶναι
ἄρρωστη, τὰ παιδιὰ μου εἶναι γυνά-
ζω ἀπόλυτη ἀνάγκη χρημάτων.

— Εἶμαι τόσο χρόνια στὴν ὑπηρε-
σία σας. Δὲν νομίζετε πὺν εἶναι και-
ρὸς νὰ...

— Μήπως δὲν ἀξίζει ἡ δουλειά μου
περισσότερα ἀπ' ὅτι παίρνω;

— Εἰσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν
ἐργασία μου;

— Μοῦ ποτεῖνουν μιὰ καλύτερη
θέση. Ἄν δὲν μ' αὐξήσετε, θὰ ἀνα-
γκασθῶ νὰ ἀποχωρήσω!

— Οἱ δουλειές σας πᾶνε καλά.
Γιατί δὲν μοῦ αὐξάνετε;

Πῶς ἐωρτάσθη στὰς Ἀθήνας ἡ πρώτη

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Δὲν θὰ ἐξάρωμε σήμερα, ἀπὸ
τὲς στήλες αὐτὲς τὴν σημασία
τῆς ἐορταζομένης ἐπετείου. Ἰ-
στορημένοι ἢ ἀνιστόρητοι ὅλοι
οἱ Ἕλληνες τὴν ξέρομε καλά, γι-
ατὴ τὴν ἔχομε κλεισμένη τὴν μέρα αὐ-
τὴ θεοειὰ μὲς στὴν ψυχὴ μας σὺν
ἕνα ὑπερκόσμιον φῶς πὺν φωτίζει
τὰ αἰσθηματὰ μας καὶ κατευθύν-
ει τὰς πράξεις μας ὡς ἐλευθε-
ρων πλέον πολιτῶν. Ἀπλῶς θὰ
σὰς δώσωμε μὲ τὸ παρακάτω
σημειώμα μᾶς μιὰ μικρὰ ἰδέα
περὶ τοῦ πὺς ἐωρτάσθηκε γιὰ
πρῶτη φορὰ ἡ 25^η Μαρτίου
στὰς Ἀθήνας ὡς Ἑθνικὴ Ἑορ-
τή.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα μιὰ μι-
κρὴ παρέκβασις, χάριν τῆς ἱ-
στορικῆς ἀληθείας.

Κρατεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ
ἀντίληψις ὅτι ἡ 25^η Μαρτίου
ἀρίσθη ὡς Ἑθνικὴ Ἑορτὴ γι-
ατὴ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχεν
ἀρχίσῃ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21.
Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκριβές. Ἡ Ἐ-
πανάστασις εἶχε ἀρχίσῃ οὐσια-
στικῶς τὴν πρῶτὴ ἐβδομάδα
τοῦ Μαρτίου, ἐπισημοποιήθηκε
ὁμῶς, τρόπον τινα, στὰς 25
Μαρτίου γιὰτὶ κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην ὁ Παλαιὸν Πατριῶν
Γερμανὸς, ἐκήρυξε τὴν προ-
σχώρησι τῆς Ἐκκλησίας στὸ
κίνημα, μὲ τὴν ὕψωσι τοῦ Ἑ-
θνικοῦ Λαβάρου στὴν Μονὴ τῆς
Ἀγίας Λαύρας. Ἐστὶ ὠρίσθη ἡ
25^η Μαρτίου ὡς ἡμέρα Ἑθνικῆς
Ἑορτῆς. Ἐν τούτοις ἐπισημῶς
δὲν ἔχει καθιερωθῇ ὁ χαρακτήρ
αὐτός, παρὰ μόνον δέκα καὶ
πλέον χρόνια ἀργότερα, στὰς
1838. Τότε, δηλ. στὰς 15 Μαρ-
τίου 1838, κατὰ πρότασιν τοῦ
ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ
Δημ. Ἐκπαιδεύσεως γραμμα-
τέως τῆς Ἐπικρατείας—γραμ-
ματεῖς τῆς Ἐπικρατείας ἔλεγον
τότε τοὺς ὑπουργοὺς — ἐδημο-
σιεύθη Βασιλικὸν Διάταγμα
καθορίζον τὴν 25^η Μαρτίου ὡς ἡ-
μέραν Ἑθνικῆς Ἑορτῆς. Τὸ ἴδιον Διά-
ταγμα κανόνιζε καὶ τὲς λεπτομέρειας
τοῦ ἐορτασμοῦ.

Μετὰ δέκα μέρες, ἐωρτάζετο γιὰ
πρῶτη φορὰ ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑθνικῆς
Παλιγγενεσίας.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, τὸ ἀ-
πόγευμα τῆς 24^{ης} Μαρτίου ἐρρίφθη-
σαν 21 κανονιοβολισμοί. Οἱ κανονι-
εὶς αὐτὲς ἀπετέλεσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐ-
νάρξεως τῶν ἐορτῶν καὶ τὸ ἐναυ-
σμα γιὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ λαϊκοῦ ἐν-
θουσιασμοῦ. Ὁλόκληρος ἡ πόλις
βουτήχθηκε ἀμέσως στὸ γαλάζιον,
κύματα δὲ κόσμον ἐξεχύθησαν στοὺς
δρόμους, παρελαύνοντας μπρὸς ἀπὸ
τὸ Παλάτι, ὅπου ξεστοῦσαν σὲ ζητω-
κραυγὰς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις ἐν-
θουσιασμοῦ.

Ἡ ἀνατολὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας χαί-
ρετίσθηκε μὲ νέους κανονιοβολισμοὺς
ταύτοτρόπως δὲ ἡ μουσικὴ τῆς Φου-
ρὰς διέτρεχε τοὺς κεντρικοὺς δρό-
μους ἀνακρανώντας τὸ ἐθνικόν. Ἀ-
μέσως οἱ δρόμοι ἐγένισαν ἀπὸ ἐορ-
ταστικὰ πλήθη. Οἱ Ἀθηναῖοι φορῶν

τας τὰ καλά των καὶ κρατῶντας μι-
κρὲς σημαῖες στὸ χέρι, διευθύνοντο
πρὸς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην, πὺν ἦταν τό-
τε ἡ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ
ὅπου θὰ ἐψάλλετο ἡ δοξολογία.

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μόνον Ἀθηναῖοι
πὺν ἔτρεχαν νὰ πανηγυρίσουν. Ὅλα
τὰ γύρω χωριά, ὅλη ἡ Ἀττικὴ ὕπαι-

Ὁ βασιλεὺς Ὁ θῶν δεχόμενος τοὺς ἀντι-
προσώπους τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν πὺν
ἤλθαν νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὲς εὐχὲς των.
(Πίναξ τοῦ Ἐξ.)

θρος εἶχεν ἐκστρατεύσει στὴν πρω-
τεύουσα μὲ τὲς φουστανέλλες τῆς
τὰ πολυχρῶμα τοσεμπερία τῆς, τὰ
γορντάνια τῆς, τὰ βαρυφορτωμέ-
να σελάκια τῆς, τὴν λεβεντιά τῆς,
ζωηρεύοντας μὲ τὰ ὡραία χρώματά
τῆς τὸν πίνακα τοῦ παλαικοῦ ἐορτα-
σμοῦ.

Πολλοὶ κρατοῦσαν κλαδιά ἐλῆας
καὶ δάφνης, ἄλλοι κρατοῦσαν μι-
κρὲς σημαῖδες.
Ἀπὸ τὸ πρωί, στρατὸς ὅλων τῶν ὁ-
πλῶν εἶχε παραταχθῇ ἀπὸ τὰ προ-
πύλαια τῶν Ἀνακτόρων μέχρι τῆς
Ἀγίας Εἰρήνης, διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρ-
μοῦ, πὺν ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ
μεγαλύτερα ἀρτηρία τῶν Ἀθηνῶν.

Στὰς 9 ἔφθοναν στὸν Ναὸ οἱ Βα-
σιλεῖς ντυμένοι μὲ τὰ ἐθνικὰ κοστού-
μα καὶ ἐπιβαίνοντες πολυτελοῦς ἀ-
μάξης πὺν τὴν ἔσυραν τέσσαρα ζεύ-
γη ἄλογα. Εἴκοσι εὐστολεῖς νέοι
προηγουντο φέροντες τὰ τιμημένα
λάβαρα τοῦ ἀγῶνος. Ἀκολουθοῦσαν
οἱ ἀρχιερεῖς τῶν διαφόρων σωματίων
ἐπιφανῶν, μ' ὅλα τοὺς τὰ ὅπλα καὶ
ντυμένοι στὰ λευκόχρυσα.

Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν, ὁ κόσμος
πὺν πλημμύριζε τοὺς ἐξώστες καὶ
τὰ λιανικὰ τῶν σπιτιῶν, ἔρριπνε τὸ
βασιλικὸν ζεύγος μὲ λουλουδία καὶ
ζητωκραυγὰς μὲ ἀκράτητο ἐνθου-
σιασμό.

Στὴν ἐκκλησίαν ἦσαν ὅλοι οἱ ἐπίση-
μοι καὶ οἱ ἐξῆνοι διπλωματικοὶ ἀντι-
πρόσωποι. Ἀπουσίαζαν ἀπ' αὐ-
τοὺς μονάχα οἱ πρεσβευταὶ
Ρωσσίας, Αὐστρίας καὶ ὁ ἀντι-
πρόσωπος τῆς Βουαρίας. Οἱ
λόγοι εὐνόητοι.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὅλοι ἀ-
νέβηκαν στὰ Ἀνάκτορα ὅπου ὁ
Βασιλεὺς θὰ ἐδέχετο τὰ συγ-
χαρητήρια τῶν ἐπισήμων, τῶν
ὀπλαρχηγῶν καὶ τῶν λαϊκῶν
ἀντιπροσωπειῶν.

Προτοῦ ἀνέβουν ἐπάνω, οἱ
Βασιλεῖς στάθηκαν στὰ προπύ-
λαια τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐδέ-
χθησαν τὲς σημαῖες πὺν τοὺς
προσέφεραν οἱ εἴκοσι νέοι τῆς
πομπῆς. Ἡ συγκίνησις τοῦ Ὁ-
θωνος ἦταν τόση πὺν δὲν μπο-
ροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δά-
κρυδά του.

Μετὰ, οἱ Βασιλεῖς ἀνέβηκαν
ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστη πα-
ρηκολούθησαν τὴν παρελάσιν τοῦ
ἐνθουσιῶντος πλήθους καὶ τοὺς
χοροὺς πὺν εἶχεν στηθῇ στὴν
πλατεία τῶν Ἀνακτόρων ἀπὸ
τοὺς χωρικοὺς πὺν εἶχαν ἔλθει
μὲ τὰ νταούλια καὶ τὲς πίπι-
ζες των. Ἄν ὑπῆρχαν συγκοι-
νωναῖοι, ὅλη ἡ Ἑλλὰς θὰ συ-
νέερε τὴν ἡμέραν ἐκείνη στὰς
Ἀθήνας!

Τὸ λαϊκὸ γλέντι κράτησε
ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα
μιὰ ραγδαία ὄροχ πὺν ἐξέπα-
ρε ἑαφνικὰ, διέκοψε τὴν ἐορ-
ταστικὴν κίνησιν. Τὸ βράδυ ὁ-
μως, ὁ καιρὸς ξανάνοιξε καὶ ὁ
κόσμος ἐξεχύθηκε πάλι στοὺς
δρόμους καὶ στὲς πλατείες. Τό-
τε τὸ γλέντι ἀναψὲ γιὰ καλὰ.
Ἡ πόλις ὅλη εἶχε φωταγωγη-
θῇ. Γιὰ πρῶτη φορὰ δὲ τότε, ἐφωτα-
γώγηθησαν ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Λυ-
καθητὸς, κατὰ τρόπο βέβαια, ἀτε-
λῇ καὶ πρωτόγονο, ἐν συγκρίσει μὲ
τὸν σημερινόν, ἀλλὰ πρωτότυπο. Στὸν
Λυκαθητὸν, αἶφνης, στὴν πλατειοῦλα
τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἀνάφθηκαν με-
γάλες πυρὲς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
ὥστε οἱ φλόγες των νὰ σχηματίζον
ἕναν τεράστιον σταυρόν. Τὸ τι ἐπιχο-
λούθησε κάτω, δὲν περιγράφεται. Ὁ
κόσμος ἔκλειε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν
τοῦ καὶ ἐξῆνοι τελείως ἄνθρωποι ἀγ-
καλιάζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ φι-
λιώνονταν μὲ διάχυση αὐτόχρημα
ἀδελφικῆς.

Οἱ ἐορτὲς συνεχίσθησαν ὅλη τὴν
νύχτα μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν, ἀκό-
μη καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἰδίως ἀπὸ
χωρικοὺς, πὺν καθὼς ἔφευγαν κα-
βάλλα στὰ ζῶα τοὺς ἡ σιθωμένους
στὲς σοδοὺς καὶ τ' ἄλλα τρονοφό-
ρα τοῦ τόπου των, ἐπιστρέφοντας στὰ
χωριά τους, σταματοῦσαν κατὰ τόσο
ἐδῶ καὶ 'κει στὲς διάφορες συνοικίας
καὶ ἔστηναν τὸ χορὸν.

Ο ἹΣΤΟΡΙΟΛΟΓΗΣ

40 ΧΡΟΝΙΑ στὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ἀναμνήσεις τῆς Κ. Φ. Γιούλη

Ἡ πρώτη περίοδος τοῦ «Βασιλικοῦ»

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Β. Θεάτρου. — Γλωσσικοὶ καυγάδες... καὶ Ὁρεστεϊανά. — Ἡ μηχανικὴ τελειότης τοῦ θεάτρου. — Ἡ πρώτη του περίοδος καὶ τὸ τέλος της. — Ὁ Οἰκόνόμου καὶ ἡ Μ. Κοτοπούλη στὸ Βασιλικό.

ΤΗΝ ζωὴ καὶ τὰ παρασκήνια τῆς πρώτης περιόδου τοῦ Βασιλικοῦ μας θεάτρου δὲν τὰ γνώρισα ἀπὸ κοντὰ. Σχεδὸν μονάχα ἀπὸ ἀφηγήσεις καὶ δημοσιεύσεις τὰ ξέρω. Γιατί τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο τὸ πρόφτασα, ὅταν ἦρθα νεώτατος στὴν Ἀθήνα, τὸν καιρὸ τοῦ ξεψυχούσε πιά...

Ὅταν πρωτοῦρθε στὴν Ἀθήνα τὸ 1906, τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο ἦταν τὸ ἀντικείμενο γλωσσικῶν συζητήσεων. Ἡ γλώσσα τῶν ἔργων του δημιουργοῦσε καυγάδες καί... συμπλοκές! Ἐνα χρόνο πρὶν εἶχε παιχθῇ στὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο ἡ «Ὁρεστεία» σὲ μετάφραση τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδη. Ἡ μετάφρασις ἐκείνη ἐθεωρήθη τότε ὡς καλλιτερὰ καὶ ἔτσι δημιουργήθηκαν φοιτητικὲς ταραχές. Ἡ Ἀθήνα ἀναστατώθηκε. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν τῶν Ὁρεστεϊανῶν, τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο ἄφισε πιά τὴν ἐπικίνδυνη δημοτικὴ καὶ ἀγκάλιασε τὴν καθαρεύουσα. Ἐπὶ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1906 θυμᾶμαι πὺδ ἔπαιξε τοὺς «Ἰσάβουρας», Βυζαντινὸ δράμα τοῦ Κλ. Παγκρατίου. Ἡ γλώσσα τοῦ ἔργου ἦταν μιὰ ξηρὰ καὶ ἀποκρουστικὴ καθαρεύουσα. Μάταια τὸ Βασιλικὸ ἀνέθεσε τοὺς «Ἰσάβουρας» μὲ πολυτελεῖ σκηνικά. Μάταια οἱ ἡθοῖοι ἐβαλὼν ἐλα τὰ δυνατὰ τους. Τὸ ἔργο δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ. Ἦταν ἄψυχο καὶ κρύο. Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ πρώτη μου ἐντύπωση ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο.

Γύρω, λοιπὸν, στὴν παράστασι τῶν «Ἰσάβουρων» φούντωσε ὁ γλωσσικὸς ἀγῶνας. Οἱ καθαρευουσιᾶνοι ὑποστήριζαν τὴ γλώσσα τοῦ ἔργου καὶ οἱ δημοτικιστὲς τὴν ἐκτύπησαν. Καὶ οἱ συζητήσεις ἦσαν ἀτελείωτες...

Ἐπειτα ἔπαιξε τὸ Βασιλικὸ καὶ ἄλλα ἔργα χωρὶς μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀργότερα δὲ, ὅταν ἦρθα ὀριστικὰ στὴν Ἀθήνα, δηλαδὴ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1907, θυμᾶμαι πὺδ τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο εἶχε πιά περιέλθει σὲ ἀφάνεια... Ὁ πολλὸς κόσμος δὲν ἐνδιαφερόταν πιά γι' αὐτό. Ὡστόσο ἔπαιξε καὶ ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα. Τέλος τὴν 28 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1908 ἐκδόθηκε πὺς ὁ Βασιλικὸς Γεώργιος Α' ὁ ἰδρυτὴς καὶ προστάτης τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου ἀποφάσισε νὰ τὸ κλείσῃ. Καὶ πραγματικὰ τὸ ἐκλείψε τὴν ἴδια μέρα.

Θυμᾶμαι ἕνα ἄρθρο τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ ἐθνικοῦ μας ἐκείνου θεάτρου. Σ' αὐτὸ ὁ κ. Ξενοπούλος ἐκφράζει τὴν ζωερὴ ἐλπίδα ὅτι γρήγορα θὰ λειτουργοῦσε τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο καὶ ὅτι αὐτὸ θ' ἔφερε τὴν ἀναγέννησι τῆς θεατρικῆς μας τέχνης. Μῆσα στὸ κείμενο

τοῦ ἄρθρου ὑπῆρχε καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ κτιρίου τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, πὺδ ἦταν ἀπὸ τότε ἔτοιμο.

Ὡστόσο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θεάτρου ἄρχισε νὰ συμπληρωθῇ. Μόλις τὸ 1900 ἦταν καὶ ὅλα ἔτοιμα. Καὶ πραγματικὰ τὸ

Ἡ Κ. Μαρίκα Κοτοπούλη τὸ 1902, ὅταν ἔπαιξε στὸ «Βασιλικὸ θεᾶτρο».

θεᾶτρο αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπὸ τίς ἐλλείψεις πὺδ εἶχαν τὰ ἔως τότε θεᾶτρα τῆς Ἀθήνας. Ὅχι μόνον εἶχε ὠραία πλατεῖα καὶ εὐρύχωρες ἐξόδους, θαυμάσιαν σκηνὴ καὶ ἄφθονα καμαρίνια, ἀλλὰ καὶ τέλειες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις. Ἀκόμη καὶ ἡ αὐλαία ἦταν σιδερένια. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ θεᾶτρο ἔφερε μηχανήματα πὺδ παρουσίαζαν στὸ θεατὴ κινούμενα σύννεφα, καὶ ἀναπνοατοῦσαν ὄρνιθες καὶ ἀστραπὲς καὶ ἄλλα θεαματικὰ πράγματα.

Τὸ 1900 ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου ὁ Ἀγγελὸς Βλάχος καὶ κατόπιν ὁ κ. Στεφ. Στεφάνου. Ἐκλήθη ἀπὸ τὸ 1900 καὶ ὁ Θωμᾶς Οἰκονόμου ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ ἀνέλαβε καθήκοντα σκηνοθέτου στὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο. Ἐπὶ τὰ πάντα ἐκωνομίσθησαν καὶ τὸ θεᾶτρο ἐλειτούργησε ἀπὸ τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1901 ἔως τὴν 28 Ἀπριλίου 1908.

Τὴν 24 Νοεμβρίου 1901 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου μὲ μιὰ πανηγυρικὴ

καὶ παράστασι. Μὰ σ' αὐτὴ δὲν ἐδόθη ἕνα μεγάλο θεατρικὸ ἔργο. Ἐπαίχθησαν μόνον πρᾶκτα, ἀπηγγέλλθησαν μόνολογοὶ καὶ ἔπαιξε μουσικὴ. Ἐπειτα, ὅμως, ἄρχισαν νὰ παίζονται θεατρικὰ ἔργα μεγάλα.

Συνολικὰ στὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο κατὰ τὴν πρώτην του περίοδο ἐδόθησαν 673 παραστάσεις 144 ἔργων. Ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ τὰ 31 ἦσαν ἐλληνικὰ νέα, 6 ἀρχαῖα ἐλληνικὰ καὶ 107 ξένα μεταφρασμένα. Ἐπὶ τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο ἔδωσε πρὸ πάντων ξένα ἔργα καὶ δὲν ἐπῆρε μορφὴ ἐλληνικοῦ θεάτρου.

Φαίνεται πὺς ἡ λειτουργία τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου στὴν πρώτη περίοδο εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐλλείψεις. Οἱ καλλιτέχνες του ἦσαν ἀπειθάρχητοι καὶ ἡ διοίκησις του ὄχι πολὺ αὐστηρά. Ἐπειτα ἦταν ἐλαττωματικὸ τὸ διάλεγμα τῶν ἔργων. Καὶ νέα ἐλληνικὰ ἔργα τότε δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὰ καλά. Δὲν εἶχαν ἀκόμη σημεῖωσι στὸ θεᾶτρο ἐπιτυχίες θεατρικοὶ συγγραφεῖς ὡς τὸν Σ. Μελά, τὸν Π. Χόρν, τὸν Γρ. Ξενόπουλο. Ὑπῆρχαν μόνον ὁ καθαρευουσιᾶνος Κλ. Παγκρατίου καὶ μερικοὶ συγγραφεῖς κωμωδιῶν. Μ' αὐτοὺς ἔπρεπε μοιραῖα νὰ ἐργασθῇ τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο.

Ὁ κ. Στεφ. Στεφάνου, πὺδ ἔγραψε καὶ ἀπομνημονεύματα ἀπὸ τὴν λειτουργία τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου στὴν πρώτη του περίοδο, ἀποδίδει τὸ ναυαγίὸ του στὴ κλίμακα. Μῆσα στὸ θεᾶτρο εἶχαν δημιουργηθῇ κλίμακες ἀλληλοῦποστηρίξεως ἀπ' ἐνὸς καὶ μίους ἀπ' ἐτέροιο πρὸς τοὺς ἄλλους παράγοντας τοῦ θεάτρου. Ὑποστηρίχθησαν καλλιτέχνες πὺδ δὲν ἄξιζαν καὶ ἄλλοι καλύτεροι παραμερίστηκαν... Καὶ ἄλλα τέτοια. Ἐπὶ σιγά-σιγά ὁ ὀργανισμὸς τοῦ θεάτρου παρέλυσε καὶ ἐπῆλθε ἡ κατὰπτωσι καὶ τὸ κλείσιμό του.

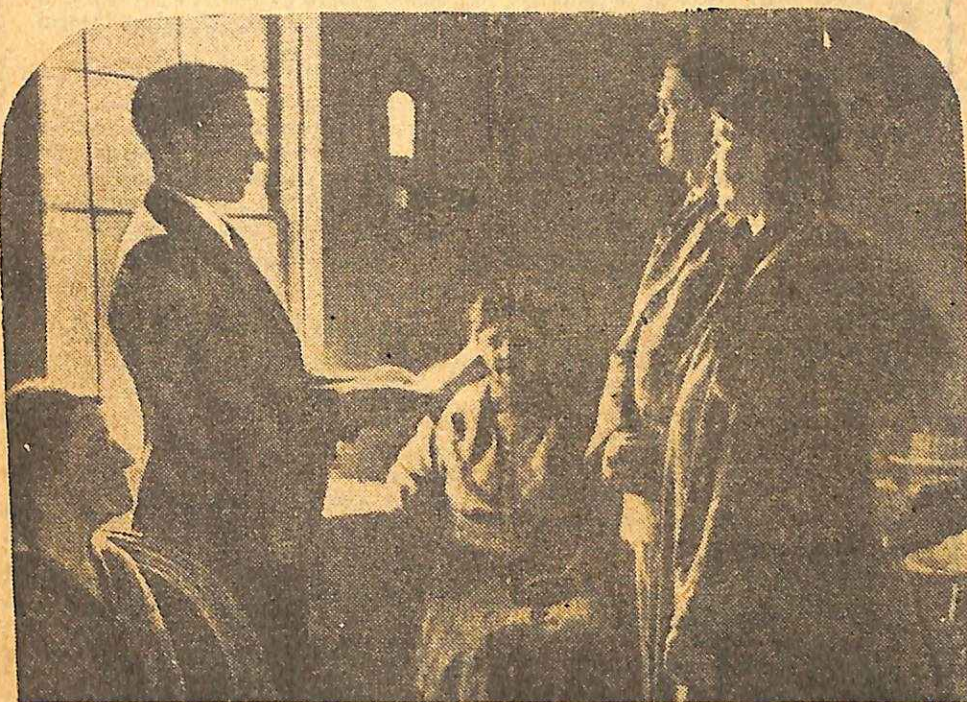
Ὡστόσο τὸ Βασιλικὸ θεᾶτρο καὶ στὴν πρώτη του περίοδο προσέφερε κάτι στὴ θεατρικὴ μας τέχνη. Ἐκεῖ πρωτοπαρουσιάσθη ὡς ὀριμὴ καλλιτέχνης ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη. Κι' ἔπαιξε ἀπὸ τὸ 1902 ὡς τὸ 1905. Ἐκεῖ ἐφάνηκαν καὶ ἄλλοι καλλοὶ καλλιτέχνες μας. Παράλληλως δὲ μὲ τὴν «Νέα Σκηνή» καὶ μετ' αὐτὴν, τὸ Βασιλικὸ ἔκανε μιὰ προσπάθεια δημιουργίας καλύτερου θεάτρου.

Αὐτὰ σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ τῆς πρώτης περιόδου τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου πὺδ ἔλκε τόσο ἄδωξ. Ἡ δευτέρα ὅμως περίοδος πὺδ διανύει τώρα μᾶς ἀποζητῶνται μὲ ὁ παραπάνω γιὰτὶ μᾶς προσέφερε πράγματα μοναδικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Φ. ΓΙΟΥΛΗΣ

Θέλετε νὰ παντρευθῆτε

σὲ 15 ΛΕΠΙΑ;

Οἱ δύο μελλοντοφύτοι, χωρὶς περιττὴ συνοδεία καὶ ἐνοχλητικοὺς προσκεκλημένους, ἐργοντοὶ στὸ κατὰστήμα τοῦ αἰδουσιμωτάτου κ. Χόπκινς. Στὸν τοῖχο μιὰ διαφημιστικὴ ἐπιγραφή: «Αἰδ. ΧΟΠΚΙΝΣ, ΙΕΡΕΥΣ»!

Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ὁ κ. Χόπκινς διαβάσει στοὺς μελλοντοφύτους τὰ ἄρθρα τοῦ γαμηλίου κώδικος. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά του ἡ μητέρα του καὶ μιὰ γειτόνισσα, χρησιμεύουν ὡς μάρτυρες.

Ὅλοι γνωρίζουν τὴν περίφημη ἀμερικανικὴ πόλη τοῦ Σάν-Ρέμο, ὅπου τὰ διαζύγια δίδονται ἄψε-σῶς μέσα σὲ δυό-τρεις μέρες. Ὀλιγώτερο χρονικὸ διάστημα ἀπαιτεῖται γιὰ τοὺς γάμους.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως δὲν ἔμεναν εὐχαριστημένοι. Στὸν αἰῶνα τῆς ταχύτητος, τὰ χρονικὰ αὐτὰ διαστήματα τοὺς φαίνονταν ὑπερβολικά. Ἰδίως, προκειμένου περὶ γάμου, ὅπου ὁ νόμος πλείστον ἀμερικανικῶν πολιτικῶν ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι ὁ σύζυγος ἐγκατεστημένος ἀπὸ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα. Ἐπὶ, πρῶτη ἡ Πολιτεία τοῦ Μέριλαντ ἀπλούστευσε κατὰ πολὺ ὅλες τίς σχετικὲς διατυπώσεις: κατήργησε τὰς αἰτήσεις τῶν γάμων, τὴν ἐγγραφὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων, τὰ ἀτομικὰ πιστοποιητικά. Καὶ μάλιστα, σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τοῦ Μέριλαντ, στὸ Ἑλκτον, ὅλες οἱ διατυπώσεις τοῦ γάμου διεκπεραιοῦνται μέσα σὲ 15 λεπτά!

Πάμπολλα λοιπὸν ζευγάρια ταξίδευουν τώρα στὸ Ἑλκτον γιὰ νὰ παντρευτοῦν χωρὶς πολλὰ φασαρίες.

Μόλις εἰσέλθῃ κανεὶς στὴν πόλιν, 61-παι παντοῦ τεράστια παννὴν πὺδ διασημίζουσι διάφορους ἱερωμένους οἱ ὁποῖοι εὐλογοῦν τοὺς γάμους. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους αὐτοὺς δὲν ἔχουν πραγματικὰ ἄλλη θρησκευτικὴ ιδιότητα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐξ ἡ γόρασιν ἀπλοῦστατα τὸ δικαίωμα τῆς ἱεροποιᾶς ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τίς ἀπειράριθμους θρησκευτικὰς αἰρέσεις. Ἐπὶ, ἐναντὶ ἐνὸς ἀρκετὰ σεβαστοῦ ποσού,

αὐτοχρηματονομῶνται ἱερεῖς καὶ ἀπὸ καὶ καὶ πέρα ἀποκοπὸν τὸ δικαίωμα νὰ εὐλογοῦν τοὺς γάμους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς αἰδουσιμωτάτους αὐτοὺς εἶναι ὁ κ. Χόπκινς, ὁ ὁποῖος διακρίνεται

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ κ. Χόπκινς συγχαίρει τοὺς νεονύμφους: «Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι! Ὁ λογαριασμὸς σας εἶναι δέκα δολλάρια».

τελεστής, ο κ. Λοπινός έχει έναν υπάλληλο ο οποίος πηγαίνει με το ποδήλατο στο δημαρχείο και εκδίδει και το σχετικό πιστοποιητικό.

Σημειώσαν ότι το "Ελκτον" απέχει δύο ώρες από την Ν. Τόρκην, πολλά δε ζεύγη τὰ οποία παίρνουν την μεγάλην απόφαση να παντρευτούν κατά την ώραν της διασκεδάσεως στὰ ντάνσιγκ, κατευθύνονται ανατείλῃ στὸ "Ελκτον, και προτοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος τῆς ἐπομένης, τὸ ὄνειρό τους ἀποτελεῖ ἤδη πραγματικότητα. Τὴν ταχύτητα αὐτὴν τὴν ὑποβοηθεῖ μεγάλως ἡ δημαρχία τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἔχει εἰδικὸν διανυκτερεύοντα ὑπάλληλον γιὰ νὰ ἐκδίδῃ τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. "Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πρωτότυπους ἱκτεῖς, αὐτοὶ εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ ἐπενδύσουν γιὰ λίγη ὥρα, ἔναντι ἀμοιβῆς 20—50 δολλαρίων. Τὴν ἡμέρα τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου ἀνέρχονται μόλις εἰς 10 δολάρια!

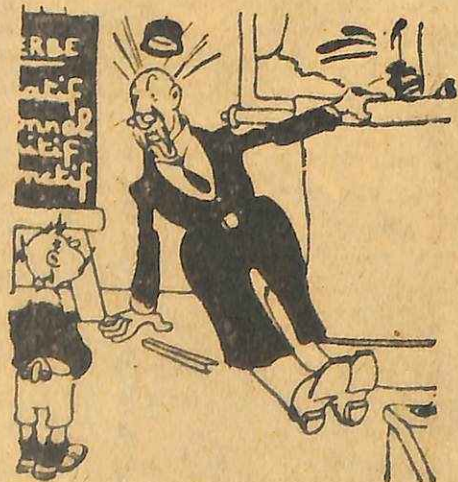
Τώρα ὁ Δῆμος τοῦ "Ελκτον μελετᾷ καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γρήγορου διαζυγίου. Καὶ ἐλπίζεται ὅτι ἐντός ὀλίγου θὰ καθιερωθῇ τὴν ἴδια συνοπτικὴν διαδικασίαν καὶ διὰ τὴν ἐκδοσὶν τῶν διαζυγίων.

"Εἴποι, πολλοὶ νεόνυμφοι θὰ μπορούν νὰ παραμένουν γιὰ λίγον καιρὸ στὰ ξενοδογεῖα τοῦ "Ελκτον, καὶ ἂν ἀντιληφθῶν ὅτι ὁ ἔγγαμος βίος δὲν τοὺς εὐχαριστεῖ, θὰ μπορούν νὰ παίρνουν ἀμέσως καὶ τὸ διαζύγιό τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εὐκαίρως τόσο ἐλεύθεροι ὅσο ἦλθαν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

"Ὅταν σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, ὁ "Αλέξανδρος Δουμάς υἱὸς ἔγραψε τὴν περίφημη «Κυρία με τὰς Καμελίνας», πολλοὶ ισχυρίσθησαν ὅτι στὸ ἔργο αὐτὸ συνεργάσθηκα καὶ ὁ Δουμάς πατήρ. Κάποιος λοιπὸν θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πᾶν, καὶ ἐρώτησε σχετικὰ τὸν πατέρα Δουμάς.

—Φυσικὰ καὶ συνεργάσθηκα! ἀπήντησε με ὑπερηφάνεια ἐκεῖνος. "Εγὼ ἔκανα... τὸν συγγραφέα!

ΥΨΗΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

"Ὁ δάσκαλος. —"Εχουμε ἕναν δεκαδικὸ ἀριθμὸ, π.χ. 672,37. Θέλουμε νὰ τὸν πολλαπλασιάσωμε διὰ τοῦ 10. Σβύνω πρῶτα τὸ κόμμα. Ποῦ καί τώρα τὸ κόμμα;

"Ὁ μαθητής. — Πάνω στὸν ἀριθμὸ, κ. καθηγητά!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΗΛΙΑΡΧΕΣ

Ένας Ἀμερικανὸς πληροφορεῖ διὰ τῶν ἐφημερίδων τοὺς ζηλιάρχες, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς, ὅτι ἀναλαμβάνει ἀντὶ ἀμοιβῆς 10 δολλαρίων, τὴν μικροσκοπικὴν ἐξέταση τριῶν τῆς κεφαλῆς.

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως ἀσήμαντο. Στὴν πραγματικότητά ὅμως εἶναι πολὺ σοβαρὸ. Γιατὶ ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς κατορθώνει ἀπὸ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς νὰ ἐξακριβώσῃ ὅχι μόνον τὸ φύλον τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡλικία καὶ τὴν χρώμα τῶν ματιῶν του, ἀκόμη καὶ τὸ βάρος του!

"Εἴποι, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς ὅταν ἡ σύζυγος ἀνακαλύπτῃ στὸ σαχνάκι τοῦ συζύγου τὴν παροιμιώδη «ζένη πρίχα» θὰ μπορῇ, ἀπειθυνομένη στὸν εἰδικόν, νὰ ἀποκαλύπτῃ τὴν «συνένοχον».

Προσοχή, λοιπόν!

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

"Η σύζυγος τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν κ. Σάμνερ Ουόλλες, ποὺ ἐπισκέφθη ἰσχυρῶς τὴν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσιν, λαμβάνει καὶ ἡ ἴδια ζωὴν μέρος στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ τὸ πῶς παράξενον εἶναι ὅτι πολὺ συχνὰ ἔχει ἀντιθέτως ἰδέας ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. "Εἴποι, κατὰ τὸν ἰσπανικὸ ἐμφύλιον πόλεμον, ὁ κ. Ουόλλες ἤθελε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ στρατηγικοῦ Φράνκο, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ κα. Ουόλλες ἐργάσθηκε ἐντατικὰ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα τῶν Δημοκρατικῶν.

Σημειώσαν ὅτι τὴν ἴδιαν ἀνεξαρτησία γνώμης στὴν πολιτικὴν ἔχει καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κα. Ροζβέλτ, ἡ ὁποία πολλὰς φορὰς ἀποδοκιμάζει δημοσίᾳ τὰς ἀπόψεις τοῦ μεγάλου συζύγου της.

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς, οἱ νόμοι διαφέρουν ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία. "Εἴποι στὴν Ἰόδα, ἀπαγορεύεται ἀυστηρῶς τὸ «πουρμπουάρον».

— Στὸ Κεντοῦκι, ἀπαγορεύεται νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν παραλία με μαγιώ.

— Στὸ Ὀρεγκον, ἀπαγορεύεται στοὺς ξενοδόχους νὰ χρησιμοποιοῦν σινδόνια κοντινέτερα ἀπὸ 2 μέτρα, 70!

— Στὸ Οὐτάχα, ἀπαγορεύονται νὰ εἶναι τὰ ταχυοῖνα ὑψηλότερα ἀπὸ 8 ἑκατοστά, 75.

— Στὴν Ἑλίζαμπετον τοῦ Τέννεσ ἐπιτρέπονται τὰ βραχιόλια στοὺς ἀστραγάλους! Ἀπαγορεύονται ὅμως ὅταν εἶναι ρολοῦ-μπαρελέ!

— Στὸ Μπόστον, ἀπαγορεύεται νὰ περιπατᾷ στὸν δρόμον συνοδευόμενοι ἀπὸ σκύλο, ὅταν τὸ ὄψος τοῦ τιμὰ κεφαλῆ!

ζώου ὑπερβαίνει τὰ 20 ἑκατοστά τοῦ μέτρου!

— Στὸ Ζιον-Σίτυ τοῦ Ἰλλινόϊς ἀπαγορεύονται οἱ χάριν ἀστεϊότητος μορφασμοί!

— Στὴ Βόρειο Καρολίνα, τὰ κρεβάτια τῶν ξενοδοχείων πρέπει νὰ ἀπέχουν 20 ἑκατοστά τοῦ μέτρου τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔστω καὶ ἂν κατέχωνται ἀπὸ συζύγους.

— Στὸ Μίσισησιππὶ, τιμωροῦνται με πρόστιμο ὅσοι συλλεφθῶν με λυτὰ τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ γίνωνται οἱ Ἡν. Πολιτεῖς ἐκλογαὶς γιὰ τὴν ἀνάδειξιν προέδρου τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας. "Ὅπως εἶναι φυσικὸν, ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν ἤρχισε ἀπὸ τώρα, καὶ ἐπισύρει τὸ ἐντονὸν ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν.

"Ὡς γνωστόν, ἐκεῖ ψηφίζουν ὅχι μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες λαμβάνουν ἐνεργότατο μέρος στὸν ἀγὼνα με ἀπόλυτη ἀνεξαρτησίαν.

Σὲ μίαν προηγούμενη μάχιστὰ ἐκλογὴ ἦναι γυναῖκες πολιτικῶς συνδεδεσμέναι συνιστοῦσαι στὰ ἔργατα μὲλῶν του νὰ προσπαθήσουν νὰ «καταφέρουν» καὶ τὸν ἄνδρα τῶν νὰ ψηφίσῃ τὸν δικόν τους ὑποψήφιον.

Πρὸς τοῦτο, εἶδε οἱ γυναῖκες τίς εἰς τὰς σφώτατες ὁδηγίαις, οἱ ὁποῖες ἐπέσπευον νὰ τεθοῦν σὲ ἐφαρμογὴ δὲ οὐ μὴνες πρὸ τῶν ἐκλογῶν!

1.—Φροντίστε ὥστε ἐάν ἐπιστρέψῃ σπῆτι ὁ σύζυγός σας, νὰ εἴσῃ ἐτοιμὸς τὸ φαγητό.—2. Μὴν τοῦ ζητᾶτε γούνα καὶ καλλυντικά, παρὰ μόνον τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν.—3. Νὰ γελάει δυνατὰ ὅταν λέγῃ ἀστεῖα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι σαγλά.—4. Μὴ τοῦ πετᾶτε τὰ ρούχα τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν ντουλάπα γιὰ νὰ τοποθετήσῃτε τὰ δικὰ σας.—5. "Ὅταν ἀργῇ νὰ ἐπιστρέψῃ, μὴν τοῦ στήνετε καυρᾶ.—6. Κάνετε λίγο πῶς τὸν ζηλεύετε.—7. Μὴν κλαίτε, μὴν παραπονιέσθε μπροστὰ του.—8. Μὴν ξεπορτίζετε διαρκῶς οἱς γειτόνισσας.—9. Στείλτε τὴν κα μητέρα σας στὸ σπῆτι της, ἢ, ἂν δὲν ἔχῃ σπῆτι, σ' ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς.—10. Προσέχετε τὴν ἐμφάνισή σας, καὶ διαθέστε ἀκόμη ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ τὴν καλλονή σας.

"Αν τηρήσετε αὐστηρὰ τίς ὁδηγίαις μας, εἴμαστε βέβαιες ὅτι ὁ ἄνδρας σας δὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῇ, ὅταν, τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, τοῦ πῆτε στὸ αὐτί: «Ἀντροῦλή μου! κάμε μου τὴν χάρι νὰ ψηφίσῃς τὸν Χ!»

Ἄν μπορεῖτε νὰ ἀμφισβητήσετε ὅτι οἱ Ἀμερικανίδες εἶναι σπουδαῖα πολιτικαῖς.

Τὰ αἰθέρια τοῦ δικαστηρίου Ἡ γλάστρα

ΓΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ἦταν κατσούφης. Καὶ σκεπτικός. Καὶ πολὺ σοβαρὸς. Καὶ σχεδὸν ἐκνευρισμένος. Τὶ λόγους εἶχε νὰ εἶναι ὅλα αὐτὰ δὲν ἤμπορε νὰ ξέρῃ ὁ γράφων. Πάντως τὸ πρόσωπόν του ἔδειχνε ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου τὰ θαπύρια ἐξουσίαζαν ὅλα μαζί προσκρούσαντα εἰς μαγνητικὰς νάρκας.

"Εξαφνὰ, ἐκεῖ ποὺ ἐπερπατοῦσε, βουτηγμένος εἰς τὰ σύννεφα τῶν λογισμῶν του, ἐφύσηξε μίαν πνοὴ ἀνέμου ἰσχυρὰν, ἐκοῦνησε κάποιαν γλάστραν ποὺ θριασκόταν εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ ἡ γλάστρα ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν της. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ δὲ ἦταν νὰ πέσῃ ἡ γλάστρα κατακορύφως καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ διερχομένου ἀπὸ τὸν δρόμον συννεφώδους κυρίου.

"Ὁ ἄνθρωπος πρῶτα ἠσθάνθη ἐλαφρὰν ζάλην. "Ὑστερα πόνον. "Ὑστερα κατάπληξιν. "Ὑστερα ὀργήν. "Εσπῆξε τοὺς γρόνθους, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας, ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐδρυχήθη:

—Χαίδαναι!

"Ἀλλὰ εἰς τὴν εὐγενὴ αὐτὴν προσφώνησιν οὐδεμία ἀπάντησις ἐδόθη. Τὸ παράθυρον παρέμενε κλειστόν, καὶ τὸ σπῆτι ἄφωνον. Ἡ γλάστρα κατέκειτο εἰς θρύμματα στὰ πόδια του. Τὰ χόματα εἶχαν λεωσθεῖ τὸ κοστούμι του. Καὶ τὸ φυτὸν ποὺ περιελάμβανε ἡ γλάστρα εἶχε ἀπλωθῇ γραφικῶς ἐπάνω στὸν ὄμο του. Ἀντιληφθεὶς τὴν κωμικὴν του θέσιν ὁ ἄνθρωπος καὶ πρὸ πάντῶς τοὺς ὀλίγους περαστικούς ποὺ εἶχαν μαζευτῇ με ἐκνευριστικὴν περιέργειαν ὀλόγυρα τοῦ ἐγύρισε πάλιν πρὸς τὸ κλειστόν παράθυρον κινῶν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνθον του:

—Γαῖδουρία!

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἴσως ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔδιδε τέλος εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ ἀπῆρχετο, ἀλλὰ οἱ συγκεντρωθέντες ὀλόγυρα τοῦ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελαν νὰ χάσουν τὴν δυνατὴν ἀπολαυστικὴν συνέχειαν τῆς διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἱστορίας. "Εφ' ὧ καὶ μερικοὶ συνεμερίσθησαν δῆθεν τὴν ὁδὸν, τὴν συντριβὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρετήρησαν με ἐιλικρινῆς ἐνδιαφέρον:

—Τὰ ζῶα!

—Κάνουν πῶς δὲν ἀκοῦνε!

—Σὰ δὲν ντρέπονται!

—Κάνουν τὸ κορόϊδο, κύριε, δὲν βλέπετε; Ἀκοὺς ἐκεῖ ν' ἀφήνουν τίς γλάστρες ἐπάνω στὰ παράθυρα! Μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ κανένας, δηλαδή, νὰ πᾶι στὸ διάολο χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ καν χαμπάρι!

"Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀγόρευσις ἐχρησίμευσε ὡς τοσῶτικὸν τῆς ὀργῆς τοῦ ποθόντος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος λαθὼν φόρα ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ δικαίου του, ἔκανε μίαν ἀπτόμοτον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸ παράθυρον:

—"Εἰ Ποῖος κάθεται ἐδῶ μέσα :

Θὰ σᾶς πάρῃ καὶ θὰ σᾶς σηκώσῃ ὁ διάολος!

Μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἀνοίξε τὸ παράθυρον καὶ ἐνεφανίσθη ἕνα πρόσωπον στρογγυλὸν ὡς αὐγουσιaticὴ πανσέληνος.

—Τὶ συμβαίνει, κύριε;

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ!

—Τὸν κακὸ σου καὶ τὸν ψυχρὸ σου!

—Βρὲ τὴν ἀναιδεστοτήτῃ!

"Ὅπου ἡ πανσέληνος ἐσκοτείνιασε αἰφνιδίως:

—Γιὰ κάνε μου τὴ χάρι σὲ παρακαλῶ καὶ φύγε ἀπὸ ἐδῶ! Ὅριστε μας! Θὰ μαζέψῃς τώρα τὸν κόσμον μπροστὰ στὸ σπῆτι μου, γιατί σοῦ

—Ἀκόμα αἰσθάνομαι ζάλην κ. πρόεδρε!

ἔπεσε στὸ κεφάλι ἡ γλάστρα! Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε, κύριε, νὰ περάσῃς κάτω ἀπὸ τὴν γλάστραν τὴν ὥρα ἀκοῦσας ποὺ ἐπέφτε; Ὅριστε μας! Τὶ νὰ κάνουμε τώρα; Νὰ κόψωμε τὸ λαϊμὸ μας, δηλαδή;

Τὸ τί συνέβη παρακάτω εἶναι περιττὸν νὰ ἐκτεθῇ ἐδῶ, ἀφοῦ ἡ ἱστορία ἀνεπτύχθη διὰ μακρῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἐξανυχίσθη ἀπ' ὅλες τίς πλευρὰς. Εἶπε ὁ μνηστὴς τὸ πάθημά του:

—Ἐσπασε τὸ κεφάλι μου, κ. πρόεδρε. Νὰ ὀρίστε, πᾶστε νὰ δῆτε, μιά τεράστια καρδὸλα μοῦ ἔκανε ἡ γλάστρα καὶ ἀκόμα αἰσθάνομαι ζάλην.

Εἶπε ἡ κυρία:

—Ἦταν καλὰ τοποθετημένη ἡ γλάστρα, κ. πρόεδρε. Ἀλλὰ ἐφυγε γιὰ μίαν στιγμήν καὶ ἔπεσε. Τὶ φταίω ἐγώ; Ὅτι τοῦ ἐπιτοῦσα συγγνώμην τοῦ κυρίου ἐάν δὲν με ἔτριξε με τὸν χυδαῖον τρόπον.

"Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε:

—Διακόσιες δραχμὲς πρόστιμο καὶ πέντε μέρες κράτη.

"Ἀλλὰ ἡ ὑπεράσπις ἔσπευσε νὰ βρῇ τὴν ὁρμὴν ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ περίπτωση:

—Ἀποροῦμεν! Καὶ ἀποροῦμεν λέγω διότι ὁ κ. εἰσαγγελεὺς, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων ἔσπευσε νὰ ἐκφέρῃ τὴν

γνώμην του. Ἀφίσαμε τὴν γλάστραν μας, μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Καταλογισατέ μας θαρεῖαν ἀμείλιαν. Ἀλλὰ εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ ὑβρίσῃ ὁ μνηστὴς, κατσίκαν, γουρουνὸν παληοθῆλυκο, μίαν κυρίαν ὡς αὐτήν; Σὰς ἐρωτῶ, κ. Πρόεδρε. Καὶ ἐρωτῶ καὶ τὸν κ. Εἰσαγγελεῖ.

"Ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἀντεπέτεθη:

—Εἰς τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα μόνον με μίαν γλάστραν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγορητοῦ ἤμπορε νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς. Τίποτε ἄλλο.

"Ἐγινε σοβαρὸν ἐπεισόδιον. Καὶ ἐν τέλει κατεδικάσθη ἡ κυρία. Καὶ πλήρης ὀργῆς γύρισε στὸν νευρικὸν κύριον:

—Δὲν θὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ τὸ παράθυρό μου; Ὁλόκληρη ταμιντζάνα θ' ἀφήσω νὰ πέσῃ στὸ κεφάλι σου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἡ ξερινὴ ὥρα

Στὰ διάφορα ἐμπόλεμα κράτη θὰ καθιερώσων ἐντός ὀλίγου τὴν ξερινὴν ὥραν. ὅθι προχωρήσουν δηλαδή τὰ ρολοῖα τους κατὰ μίαν ὥραν. Καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν οἰκονομία φωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος καταναλίσκει θερμαντικὴν ἔλῃ, τόσο πολυτιμὴν γιὰ τὸν πόλεμον.

Τὴν ἰδέαν τῆς ξερινῆς ὥρας τὴν εἶχε πρῶτος ὁ Ἀμερικανὸς σοφὸς Φραγκλῖνος.

Ἐννοούμενος τότε στὸ Παρίσι ὡς ἀντιπροσώπων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὁ περὶφηρος Ἀμερικανὸς κατηγορεῖται τοὺς Παρισίους ὅτι σπαταλοῦσαν ἄδικα τὸ φῶς, κοιμώμενοι πολὺ ἀργὰ τὸ βράδυ, ἀντὶ νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπ' τὸ ἡλιακὸ φῶς ποὺ τοὺς προσέφερε δωρεάν ἡ φύσις. "Εἶποι, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1784 ὁ Φραγκλῖνος ἔγραψε:

"Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν οἰκονομίαν με ὡδήγησε στὸν ἐξῆς ὑπολογισμό: οἱ ἔξ μῆνες, ἀπὸ τίς 20 Μαρτίου ὡς τίς 20 Σεπτεμβρίου, μᾶς δίνουν 183 νύκτας. Πολλαπλασιάζω τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν διὰ τοῦ 7, γιὰ νὰ ὅρω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὥρῶν κατὰ τίς ὁποῖες χρησιμοποιεῖται ἄδικα τὸ φῶς τοῦ χειρὸς ἢ τῆς λυχνίας, καὶ θέρω 1.281. Ἀν ὑπολογίσωμε 100 χιλιάδας οἰκογένειας, θὰ ἔχωμε 128.100.000 ὥρες καταναλώσεως, ποὺ ἀπαιτοῦν μίαν δαπάνην 90.075.000 λιβρῶν σὲ χρυσὸ καὶ λάδι μόνον γιὰ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων.

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ"

Πού γύρισε από τόν αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρόδης, κυνηγημένος από τη θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου το 1914—1918 ξαναγύριζε στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμενε έως τότε. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι εξακολουθεί να μένει η Δούλα, το λουλούδι του Ευρίπου, όπως τη λένε στη Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Δούλα επέγρασαν μαζί τα παιδικά τους χρόνια. Τη Δούλα όμως θέλει τώρα να την παντρεύει, παρά την θέλησή της, ο πατέρας της, ένας ευκατάστατος εργοστασιαρχής, μ' ένα νεαρόν τραπεζιτικό υπάλληλο, τόν "Αγγελό Σ. Η Δούλα απορροεί τόν γάμον αυτόν, γιατί είναι βεβαία, ότι ο "Αγγελος θέλει να την πάρει για την προίκα της. Ο πατέρας της όμως την νομίζει υπεύθυνη για την διάλυση του συνοικισμού, την φέρνει στην Αθήνα, όπου την κλείνει εσωτερική σ' ένα οικότροφείο, για να πάρει το δίπλωμά της από το "Αρσάκειο. Ο πραγματικός ένοχος για τη διάλυση του συνοικισμού είναι η φίλη της Δούλας, η Μιμή, που μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και συκοφαντώματα την Δούλα στον "Αγγελο καταφέρνει να την έρωτευση τρελλά εκείνος και να την παντρευτεί. Έν τω μεταξύ έρχονται στην Αθήνα ο Γιάγκος με την μητέρα του. Συναντώνται με την Δούλα κι' ένας άγνωστος έρωτας, γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος ζητάει την Δούλα από τόν πατέρα της, αλλά αυτός τόν απαρκοεί. Ο Γιάγκος ύστερ' από αυτό αποφασίζει να ένεογήση διαφορετικά. Σ' αυτό είναι σύμφωνη και η Δούλα. Έν τω μεταξύ η Μιμή τὰ φτάνει με τόν πορτοστάμενο τού άνδρός της, τόν κ. Θεοφάνη και πηγαίνει στο παύστο ραντεβού που της δόζει, φθάνει σε κάποιο δρομάκι του Κολωνακίου.

18ον

Η ΤΑΝ έρημος εκείνη τη στιγμή. Κάποια παιδιά έπαιζαν πιά περσά, εκεί όπου ύψωνόταν, ανάμεσα στα δένδρα, το νοσοκομείο.

Η Μιμή δέν άργησε να βρη το σπίτι. Ήταν μία μονοκατοικία, χωμένη μέσα σ' ένα εγκαταλελειμένο περιβόλι, με πολλά δένδρα. Αφού έρριξε μία ματιά γύρω της, άνοιξε έπειτα θάρορα τη σιδερένια έξω-πορτα. Πού δέν ήταν καλά κλεισμένη και προχώρησε. Ο ήχος από τὰ τακουνακία πάνω στις πλάκες της εισόδου, έφθασαν έως τόν κ. Θεοφάνη που παραιμόνευε άνυπόμονα πίσω από την κουρτίνα. Ο μεσόκοπος γλεντζές έτρεξε και άνοιξε, μὰ επίσηδες, για να μη τόν ιδή κανένα

μάτι, δέν πρόβαλε στην πόρτα που την έσκέπαζαν άλλωστε τὰ φοινικό-δενδρα τού περιβολιού.

Μία μυρωδιά ναφθαλίνης αισθάνθηκε η Μιμή, μπαίνοντας.

—Για να είμαι ειλικρινής, δέν σας έπερίμενα, της είπεν ο κ. Θεοφάνης. Καί αφού έφερε τόν γαντοφορεμένο κομψό χέρι της στά χείλη του, δέν τὸ άφησεν, αλλά την ώδηγησε κρατώντας το, σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο, που είχε ένα πέτινο καναπέ, ένα τραπέζακι και μερικές καρέκλες.

Ατάραχη η Μιμή τού άποκρίθηκε: —Δέν είσθε καθόλου ειλικρινής. Έπειτα από τὸ γράμμα που μου έστείλατε, είσαστε βέβαιος ότι θά έλθω. Καί να πού ήλθα. Υπέκυψα στον έκθιασμό σας. Ομολογῶ την ήττα μου...

Εκείνος την έκύτταζε, σάν να ήθελε να μαντέψει τις πιο κρυφές σκέψεις της.

—Δέν είναι καθόλου σωστό αυτό που κάνω, έξηκολούθησε η Μιμή.

Καί με τὸ παιχνιδιάρικο χαμόγελό της, που είχαν ένα ελαφρό σαρκασμό, έπρόσθεσε:

—Προδίδω τη συζυγική πίστη αυτή τη στιγμή. Δέν έχει καμιά σημασία, αν μείνωμε φρόνιμοι σάν δυο καλοί φίλοι και με σεβασθήτε. Σημασία έχει ότι ήλθα.

Ο κ. Θεοφάνης χαμογελώντας της έπηρε τὸ μανσόν, όπου είχε κρύψει τὰ γαντοφορεμένα χέρια της και τὸ έβαλε πάνω στο μικρό τραπέζι. Η Μιμή τὸ άπασε.

—Όπως βλέπετε, της είπε, έλαβα όλα τὰ μέτρα, για να σας προφυλάξω από την κακογλωσσία τού κόσμου.

Η Μιμή έγέλασε δυνατά. Καί τὸ γέλιο της άντηχησε σάν θρυμμάτισμα κρυστάλλων στο μικρό δωμάτιο.

—Νά, πού σκέπτεσθε τώρα και τὸ τὸ πῶς ο κόσμος τού άπήτησε. Πά-λι καλά. Παρήγορο σημάδι αυτό. Μὰ δὲ μου λέτε, τίνος είναι τὸ σπίτι αυτό;

—Δικό μου, —Πῶς είναι δικό σας, αφού έχει ταιριέλλα αντιπροσωπείας καλλυντικών και άρωμάτων; τὸν ρώτησεν έκπληκτη.

—Απλούστατα, μόλις τὸ ξενοικίασα.

—Α, ὥστε είναι ιδιοκτησία σας; —Ακριβῶς.

Η Μιμή σηκώθηκε για να ρίξει μία ματιά. Κι' ἐν῵ εκείνος την άκολουθοῦσε, μεθυμένος από τὸ άρωμα της, θαμπωμένος από την ξελογιστική διωροφία τού κοσμιού της, η Μιμή τόν ρώτησε, τοινοῦίζοντας στις μισοσκότεινες κάμαρες, πότε πού έπεφτε ένα κλειστό παράθυρο και πότε σάν τὸ ένα ή τὸ άλλο επιπλοάκι, στους νοικαράιους που έφυ-

Μία αληθινή
ιστορία

που μοιάζει σάν
μυθιστόρημα

υπό

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

γαν.

Σὲ λίγο ξαναγύρισαν στο μικρό δωμάτιο με τόν πέτινο καναπέ. Ο κ. Θεοφάνης κάθισε άντικρύ της.

Η ματιά της Μιμης έπεσε ξαφνικά σ' ένα Κινέζικο βάζο, που ήταν στο μικρό τραπέζι.

—Πού τὰ βρήκατε αυτήν την εποχή, αυτά τὰ ὠραία κίτρινα τριαντάφυλλα; τὸν ρώτησε.

—Ηέλα να σας ὑποδεχῶ με λουλούδια, της άποκρίθηκε ταραγμένος εκείνος.

Η Μιμή έγέλασε δυνατά. Μέσα στην ξελογιστική γλύκα τών ματιών της, έκασρεφτιζόταν τώρα ένας έλαφρός φόθος.

—Καλέ έδω μέσα μυρίζει ναφθαλίνη, της είπε έπειτα.

—Έχετε δικη. Είναι από τὰ έμπορικά είδη, που είχαν έδω οι νοικαρήδες που έφυγαν.

—Μπα; Κι' ἐν῵ νόμισα ότι έμυοί-ζατε σεις ναφθαλίνη!

Έξακολουθοῦσε να γελά και προ-σπαθοῦσε να τόν κυττάζει θαρρετά και κατάματα, για να τόν κάνει γάση εκείνη την κάπως άδιάντρογη ψυχραιμία και την επιθετικότητα που είχε.

—Εγώ; Ναφθαλίνη; τη ρώτησε με κάποια έκπληξη.

—Ναί... Σεις... Νόμιζα ότι πασπα-τεύεσθε με ναφθαλίνη, για να γλυ-τώσετε από τὸ σαράκι τού χρόνου...

Καί η Μιμή ξέσπασε σε δυνατώτε-ρα γέλια. Ο κ. Θεοφάνης έπειρά-χθηκε.

—Δέν σας είπα νομίζω, ότι είμαι νέος, έμουρμούρισε μέσα από τὰ δόντια του.

—Πῶς μπορείτε να τὸ πῆτε, αφού δέν είσθε πιά!

—Έχετε, λοιπόν, αδυναμία στους νεαρούς; τη ρώτησε με σαρκασμό.

—Και σεις στες γυναικες τών ὑπαλλήλων σας;

Ο κ. Θεοφάνης κατάλαβε πῶς η γυναίκα εκείνη έπαιζε ένα επικίνδυ-νο παιχνίδι και η κατάρκτησή της δέν

ήταν τόσο εύκολη, ὅσο είχε νομίζει, όταν την πρωτογνώρισε.

—Μὲ παρεξηγήτε, της είπε. Έλά-τε, άποδείχτε μου, ότι με θεωρείτε ένα πιστόν φίλο σας, ένα δικό σας άνθρωπο.

—Αμα σας πάρω για πιστό φίλο, τότε θ' άπιστήσω στον άνδρα μου. Καί δέν πιστεύω να τὸ άνέχεται η συνείδησή σας. Σεις ένας μεγαλό-σχημος διευθυντής Τραπεζής να κα-ταδεχθήτε να ξελογιάσετε τη γυ-ναίκα ενός ὑπαλλήλου σας.

—Για την ὥρα, μ' έχει ξελογιάσει εκείνη, έμουρμούρισε ο κ. Θεοφάνης, πασχίζοντας να χαμογελάσει.

—Ω... "Ω... "Ω... Νά πού παρι-στάνετε και τόν έρωτευμένο τώρα, Μά, σας βεβαιῶ ειλικρινῶς, καλέ μου κύριε Θεοφάνη, ότι δέν σας πάει καθόλου αυτό.

Ξαφνικά την έκύτταζε κατάματα.

Ήταν χλωμός.

—Δέν τὸ πιστεύετε, λοιπόν, ότι δέν είσθε μιά ολαόδηποτε γυναίκα για μένα; της είπε.

—Είμαι, απλούστατα, η γυναίκα ενός από τούς ὑπαλλήλους σας. Οὔ-τε η πρώτη, ὅυτε η τελευταία. Δέν είν' έτσι.

Εφάνηκε στενοχωρημένος. Κάτι ήθελε να της πῇ, μὰ έδίσταζε. Κι' έ-κείνη πού είχε χάσει για λίγες στιγ-μές την ψυχραιμία της, τόν έκύττα-ζε τώρα κατάματα και με νευρικό γέλιο στά χείλη, πού μισανοιγμένα έδειχναν τη μαργαριταρένια σειρά τών δοντιών.

—Ξεχάσαμε, ὅμως, τὸ σκοπὸ της συναντήσεώς μας, τού είπε σε λίγο η Μιμή.

—Εγώ τουλάχιστον δέν τόν εξέχα-σα, της άποκρίθηκε σοβαρά. Καί η άπόδειξη είναι ότι σας άναγγέλλω με χαρά μου ότι ο άνδρας σας προ-ήχθη. Ή προαγωγή του θα τὸ κοι-νοποιηθῇ αύριο. Ή αύξηση τού μι-σθοῦ του αρχίζει από μεθαύριο.

πρώτη τού μηνός. Από τότε αρχίζει και τὸ έκτακτο επίδομα που τού ὤ-ρισσα, για μιά πρόσθετη ὑπηρεσία, η ὅποια, ὅπως σας είπα, δέν πρόκειται να τόν κούραση...

—Σας ευχαριστῶ, τού εί-πεν η Μιμή. Μά, αν δέν γε-λιέμαι, η αύξηση τού μι-σθοῦ του δέν πρόκειται να είναι μεγάλη.

—Δέν έχει σημασία αυτό. Παίρνει ένα βαθμό παραπά-νω, χωρίς να έχη συμπλη-ρώσει τόν άπαιτούμενο χρό-νο.

—Έλάτε, άφήστε τα αὐ-τά. "Ο,τι θέλετε σεις κά-τε, τόν διέκοψε η Μιμή εὔ-θυμα. Μά δέν μπορῶ τώρα να καταλάβω, γιατί την εί-δηση για την προαγωγή τού άνδρός μου δέν ήλθατε να μου την άναγ-γείτε στο σπίτι, όπου θα έπαιρναμε και τὸ τσάι μας.

σάν δυο καλοί φί-λοι, αλλά με κου-βαλήσατε έδω πά-νω, με τόν κίνδυνο να με έκθέσετε στον άήθρα μου.

—Τὸ σπίτι σας εί-ναι ἐν῵ρικό έδωφος για μένα, της είπε.

Έδίστασε μιά στι-γμή κι' έπειτα έξη-κολούθησε:

—Εξ άλλου, στο σπίτι σας δέν μπο-ρῶ να σας έκφρά-

σω ὅλον τόν θαυμασμό μου, ὅπως μπορῶ και τόν έκφράζω έδω...

Τὰ μάτια του είχαν στυλωθῇ πάνω της, με τὴ λάμψη τού πόθου.

—Περίεργος θαυμασμός, είπε η Μιμή, άποφεύγοντας τὸ βλέμμα του.

— — —

Μὲ ὅλην την ψυχραιμία της, την ψυχραιμία μιάς έξυπνης γυναίκας, πού είναι άποφασισμένη να φθάσει ὅπωςδήποτε στο σκοπὸ της, τις στι-γμές, όπου τὸ διεισδυτικό, τὸ έρευ-νητικό και θολωμένο από τόν άγριο πόθο βλέμμα του έκαρφωνόταν πάνω της, έχανε τὸ θάρρος της, την παιχνιδιάρικη έξυπνάδα της και τὰ τυραννικά θέληγτρά της έπαιρναν μιά στάση περισσότερο παθητική.

Δέν ήταν μόνο, γιατί τόν έφοδῶταν. Δέν ήταν μόνο, γιατί είχε σχεδόν ά-ποκλεισθῇ μαζί του στην παράμερη έκείνη μονοκατοικία, τη χαμένη άνά-μεσα στα πεύκα και στους εύκαλύ-πτους, αλλά η σκέψη ότι τόν άνδρα αυτόν τόν διεκδικούσαν κι' άλλες γυναίκες και ότι θα μπορούσε, μόλις τόν είχε γνωρίσει καλά-καλά να τόν χάσει, γιατί θα τόν έκέρδιζε μιά άλ-λη, πιά ὁμορφη, πιά καπνάσσα, η σκέ-ψη αυτή την έκανε να χάνη την ψυ-χραιμία της.

—Έχετε μιά έχθρότητα μαζί μου. Γιατί; της είπε εκείνος. Μὲ μισείτε.

—Σας μισῶ; Έπειτα από τὸ ρου-σφέτι που μου κάνατε; "Α, κ. Θεο-φάνη, μπορείτε να είσθε ένας επι-κίνδυνος Δόν Ζουάν, αλλά δέν ξέρε-τε να ψυχολογήτε.

—Καί ὅμως, μου φέρεσθε με ένα σωρο επιφυλάξεις.

—Πῶς σας πέροσε η ιδέα αυτή, δέν μπορῶ να καταλάβω.

—Νά, οι τῶποι σας, τὰ λόγια σας, οι κινήσεις σας, η έκφρασή σας, όλα δείχνουν ότι ήλθατε έδω σάν μιά έχθρη μου, βιστικά-βιστικά, για να πάρτε τὸ ρουσφέτι σας και να φύγετε, να μη με ξαναδῆτε ἴσως πιά, για να στρέψετε λοξά τὸ βλέμ-μα σας, όταν θα με βλέπετε στο δρόμο.

—Είμαι πρόθυμος να σας δώσω ὅ-ποια άπόδειξη μου ζητήσε-τε. Μά έλάτε, άφήστε την ψυχρή, την ὑπεροπτική αυτή στάση. Πάμτε να μου φέ-ρεσθε με τὸ ὕφος αυτό, πού με κρατεί σε άπόσταση, σάν να ήμουν ένας ξένος, ένας άνδρας που βλέπετε για πρώτη φορά. Καί πρώτα, πρώτα, γυάλτε τὸ έπαναφό-ρι σας, πού φαντάζομαι ότι θα σας στενοχωρή έδω μέ-σα...

Η Μιμή δέν έφερε καμ-μιά άντίρρηση γι' αυτό και τόν άφησε να της γυάλη τὸ έπαναφόρι. Αποτραβήγθη-κε ὅμως έπειτα και κάθισε πιά μακριά του, σε μιά πολυθρόνα άνέ-ναντί του, με πολλή κοκεταρία, σιάζον-τας τὸ φόρεμά της.

—Έχω κάθε λό-γο, τού είπε, ν' άμ-φιβάλλω για την φιλία σας. Οι δια-θεσάσεις σας δέν μου άρκουν. Έγε-τε άντίρρηση; Τι άλλο θέλετε, λοι-πόν, άπ' αυτό που έκανα σήμερα για χάση σας; Άφη-φώντας τόν κίνδυ-νο, ήλθα έδω και κλείσθηκα σ' ένα φ-

Κάθισε, με πολλή κοκκε ταρία, σε μιά πολυθρόνα.

Η Μιμή κατάλαβε ότι είχε έλθει άνεπάντεχα η στιγμή που ήθελε. Μὲ τη χαδιάρικη φωνή της και άποφεύ-γοντας σκόπιμα να τόν κυττάξη, τού είπε:

—Δέν συμβαίνει τίποτε άπ' ὅσα λέ-τε. "Αν με βλέπετε έπιφυλακτική και όχι έχθρα σας, ὅπως ένομιόσατε, αυτό συμβαίνει, έπειδή θέλω να θε-βαιωθῶ προηγουμένως, αν είσθε έ-νας αληθινός φίλος μου, και δέν με νομίζετε σάν ὅλες τις άλλες γυναι-κούλες, που πέφτουν και πρόκειται να πέσουν στα δίχτυα σας...

Ο κ. Θεοφάνης έπήγε πιά κοντά της.

—Αυτό νομίζω ότι σας τὸ άπέδει-ξα, της είπε, ταραγμένος. Πῶς μπο-ρείτε ν' άμφισβάλλετε;

Η Μιμή έγέλασε νευρικά.

—Πῶς μου τὸ άπεδείξατε; Μὲ τὴν προαγωγή τού άνδρός μου; "Ωραία άπόδειξη, μὰ την αλήθεια. Σεις οι άνδρες είσθε πάντοτε φουριόζοι σε ὅλα σας. Τη μιά στιγμή ένθουσιάζε-σθε, φαίνεσθε πρόθυμοι για κάθε θυ-σία, δείχνετε ότι έζετε να έκτιμή-σετε τις μεγάλες άποφάσεις που παίρνουν για χάση σας και την άλ-λη στιγμή τὰ ξεχνάτε ὅλα, άδιαφο-ρώντας αν σκορπίζετε γύρω σας έ-ρεπία.

Μὲ μιά θερμή σιγανή φωνή, πού έ-παλλόταν από την ταραχή, της άπο-κρίθηκε εκείνος:

—Δέν βλέπετε, λοιπόν, ότι είμαι έ-να κουρελάκι στην έξουσία σας; Πῶς μπορείτε ν' άμφισβάλλετε; Πῆτέ μου ποιά άπόδειξη θέλετε να σας δώσω και είμαι πρόθυμος...

— — —

Τὰ χέρια του, έτσι ὅπως μιλούσε, άπλωνόταν για να αίχμαλωτίσουν τὰ δικά της. Μὰ έδίσταζε. Κι' ἐν῵ τὸ βλέμμα του έστυλωνόταν, διωσμένο, στο κορμί της, τὰ χείλη του έψιθῶ-σαν πάλι με τη ζωηρή ταραχή τών αισθήσεων. πού ξυπνάνε άσυγκράτη-τες, αχαλίνωτες:

—Είμαι πρόθυμος να σας δώσω ὅ-ποια άπόδειξη μου ζητήσε-τε. Μά έλάτε, άφήστε την ψυχρή, την ὑπεροπτική αυτή στάση. Πάμτε να μου φέ-ρεσθε με τὸ ὕφος αυτό, πού με κρατεί σε άπόσταση, σάν να ήμουν ένας ξένος, ένας άνδρας που βλέπετε για πρώτη φορά. Καί πρώτα, πρώτα, γυάλτε τὸ έπαναφό-ρι σας, πού φαντάζομαι ότι θα σας στενοχωρή έδω μέ-σα...

Η Μιμή δέν έφερε καμ-μιά άντίρρηση γι' αυτό και τόν άφησε να της γυάλη τὸ έπαναφόρι. Αποτραβήγθη-κε ὅμως έπειτα και κάθισε πιά μακριά του, σε μιά πολυθρόνα άνέ-ναντί του, με πολλή κοκεταρία, σιάζον-τας τὸ φόρεμά της.

—Έχω κάθε λό-γο, τού είπε, ν' άμ-φιβάλλω για την φιλία σας. Οι δια-θεσάσεις σας δέν μου άρκουν. Έγε-τε άντίρρηση; Τι άλλο θέλετε, λοι-πόν, άπ' αυτό που έκανα σήμερα για χάση σας; Άφη-φώντας τόν κίνδυ-νο, ήλθα έδω και κλείσθηκα σ' ένα φ-

πόμερο σπίτι μαζί σας. Μά για να βεβαιωθεί για τη φιλία που λέτε ότι μου προσφέρετε, για να πεισθώ ότι δεν με βάζετε στην κατηγορία όλων εκείνων των γυναικών που μόλις σας ιδούν γαλαντόμο, είναι πρόθυμες να ενδώσουν και στις πιο παράλογες απαιτήσεις σας, πρέπει να περάσει καιρός, πολύς καιρός. Σκεφθήτε ποιά θα είναι η θέση μου, αν ο άνδρας μου μάθη τη συνάντησή σας. Θα γίνετε άφορμή να καταστραφεί η εύτυχία μου και ποιάς ξέρει ποιά θα είναι τα επακόλουθα. Για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να σας πω ότι ο άνδρας μου με πήρε από έρωτα.

Εκείνος δεν μιλούσε. Την έκτύπαζε σιωπηλός. Τα μάτια του, τα μικρά εκείνα πονηρά, σταχτιά μάτια, έλαμπαν παράξενα. Ξαφνικά της είπε:

— Ακούστε, είμαι πρόθυμος ν' αναλάβω απέναντί σας, όποια υποχρέωση μου ζητήσετε. Ω, μά πρέπει να το καταλάβετε καλά, Μιμή — μου επιτρέψτε να σας λέω Μιμή, δεν είν' έτσι; — πρέπει να το νοιώσετε ότι από τη νύχτα εκείνη που σας έγνωρίσα στο κοσμικό ρεστοράν, δεν υπάρχει καμιά άλλη γυναίκα για μένα. Και δεν σας το κρύβω, είμαι έτοιμος να κάνω κάθε τρέλλα.

Την έκτύπαζε λοξά, με την άκρη των ματιών του, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί αν της έλεγε αλήθεια. Ήταν χλωμός. Μά και η Μιμή πάλευε τώρα με τον εαυτό της, για να κρατήσει την απάθειά της, την τόσο ελληνική, που ανεστάτωνα τον υποψήφιο έραστή της. Την έτρωμαζε η σκέψη πως έρωσταν κοντά στην άμμο, Δέν συλλογιζόταν τον άνδρα της, γιατί τον είχε πάρει, τον είχε κλέψει από μια άλλη — τη Λούλα — σε μια στιγμή ψυχρού υπολογισμού, για να τον χρησιμοποιήσει, σαν μέσο, για να φθάσει εκεί που ήθελε. Συλλογιζόταν πως θα κατάφερνε, όπως υπέταξε στη θέλησή της τον Άγγελο, να υποτάξει και τον κ. Θεοφάνη. Και φοβόταν, μήπως παρασυρθεί, μήπως καταθέσει τα όπλα της, τα ξελογιαστικά θέληγιά της, πριν ακόμη πραγματοποιηθούν και οι πιο τρελλές φιλοδοξίες της.

— 33 —

Βλέποντάς την εκείνος συλλογισμένη, δισταγτική με τη μαργιόλικη ματιά, που άνοιγε στην πολυτέλεια κι ήταν πρόθυμη να κάνει, για να την πετύχει, και την πιο άσυλλόγιστη θυσία, έπηρεε θάρρος. Έπληγε πιο κοντά της. Το χέρι του έφειξε το δικό της. "Ενοιωσε την ζεστή πνοή της στο πρόσωπό του, σαν χέδι. Και το άρωμά της τον έμέθυσε για μια ακόμη φορά. Η Μιμή αποτραβήχθηκε πάλι. Μά όχι απότομα τώρα.

— Καθίστε φρόνιμα λοιπόν, του είπε, μ' ένα τρόπο, όπως μαλλώνουν ένα άτακτο χαϊδεμένο παιδί. Θα κουβεντιάσωμε σαν φίλοι.

Εκείνος έμυρμούρισε κάτι ανάμεσα στα δόντια του.

— Μιμή, δεν βλέπετε το μαρτύριό μου; της είπε, έπειτα πιο δυνατά.

Είχε γίνει περισσότερο τολμηρός. Η Μιμή απέκρινε τις επιθέσεις του, φροντίζοντας να τον απασχολή με την κουβέντα.

Σε μια στιγμή έγέλασε δυνατά, τον απέμακρυνε και φώναξε ευθυμα:

— Σε πόσες γυναίκες ήθελα να ή-

ξερα, έχετε πη τά ίδια λόγια;

Ένα παρατεταμένο κτύπημα του κουδουνιού αντήχησε. Κατατρομαγμένη η Μιμή έσηκώθηκε από την πολυθρόνα και άρπαξε γρήγορα-γρήγορα το έπαινοφόρο της και το μανσόν της.

— Ποιος είναι; ψιθύρισε.

Εκείνος έκτύπαζε γύρω του, σατισμένος, σαν να ξυπνούσε από μια γλυκειά νάρκη. "Ενοιωθεν ακόμη στο χέρι του το απαλό χέδι του χεριού της.

— Πηγαίνετε λοιπόν να ιδήτε ποιος είναι; Τι έμεινате σαν άγαλμα; του είπε με ταραχή.

Το κουδούνι ξανακούσθηκε.

— Θα ζητάνε τους νοικήρηδες που έφυγαν, έμυρμούρισε εκείνος.

— Όποιον κι αν ζητάνε, πρέπει να πάτε ν' ανοίξετε, γιατί θα μάς ιδή έπειτα η γειτονιά που θα βγούμε κι αυτό θα είναι χειρότερο.

— Έχετε δικη, έμυρμούρισε ο κ. Θεοφάνης.

Και ξεκίνησε για να πάη ν' ανοίξει, ενώ ακουόταν για τρίτη φορά και πιο επίμονα το κουδούνι της εξώπορτας.

Η Μιμή είχε φοβηθεί. Στην αρχή, μάλιστα, μέσα στην ταραχή της, νόμισε πως ήταν κάποιος γνώριμός της, που την είχε παρακολουθήσει έως εκεί και βλέποντάς την να μπαίνει στο άπομερο εκείνο σπίτι με τον κηπάκο, θέλησε να εξακριβώσει ποιος έμενε εκεί.

Κι όταν, ύστερα από λίγο, άκουσε ζωηρές κουβέντες στην πόρτα, τότε έρωθήθηκε πιο πολύ. "Αθόρυβα έγλύστρησε στον μισοσκότεινο διάδρομο και προχώρησε φοβισμένα. "Ετσι έφθασε στην κουζίνα. Έρριξε μια ανήσυχη ματιά γύρω της. Η κουζίνα είχε μια μικρή πόρτα που έβγαине στο περιβόλι. Με κτυποκάρδι η Μιμή έπληγε κοντά και την άνοιξε. Το περιβόλι ήταν έρημο. Γι' της η Μιμή δεν έβλεπε παρά μεσότοιχα, χωρίς παράθυρα. Τα ψηλά πεύκα και οι εύκαλυπτοι έκρυβαν τη θέα του σπιτιού. Μά να, ο κήπος έχει στο βάθος μια άλλη μικρή πόρτα που βγαίνει στη στενή έρημη πάροδο. Η Μιμή δεν χάνει καιρό. Τρέχει, άνοιγει την πορτούλα και σε λίγο βρίσκεται στην έρημη πάροδο. Η τύχη την έβοήθησε! Σε μια στιγμή που είχαν αρχίσει να χάνει την ψυχραιμία της, πλάι στον άπαιτητικό κατακτητή της, έμεσολάβησεν ή άπροσδόκητη αυτή έπίσκεψη. Και τώρα που ανάλαφρα και με το να-

Μία επανόρθωσις

Ο Α. Φ.

Στο παραγόμενο φύλλο μας, ή περίπτετα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» έπαθε έλληνική περιπέτεια. Λόγω τυπογραφικής άδελφείας, ή βλή έτυπώθη άνακατωμένη.

Η πραγματική σειρά της σελίδας 40 έχει ως εξής:

Μετά την πρώτην στήλην, θα βρήςτε την συνέχαι στην 3ην, 40ος στίχος:

— Μήπως κ.τ.λ. Κατόπιν, συνεχίζετε στην 2α στήλη, και τέλος στην κορυφή της 3ης στήλης.

Ζιάρικο τολαντευμα τοδ κορμιοδ της, προχωρεί στον έρημικό δρομάκο για να βγής στην πλατεία το Κολωνακίου, συλλογίζεται ότι έχει μια καλή δικαιολογία για τον κ. Θεοφάνη.

«Λίγο έλλειψε να με εκθέσετε, κύριε! θα του πη. Δέν μου γράφατε, λοιπόν, ότι δέν θα μάς ένωχλούσε κανείς;»

Κι ένα χαμόγελο τσαχινιάς και Ικανοποίησεως άνθει στα ροδόχρωμα χείλη της, ενώ πηγαίνει να πάρη από την πλατεία το κλειστό άμάξι, που θα την ξαναφέρει στη συζυγική στέγη.

— 34 —

Όταν ο ένοχλητικός για τον κ. Θεοφάνη έπισκέπτης έφυγε — ήταν ένας υπάλληλος του γραφείου των αντιπροσωπειών, που ήταν έγκατεστημένο πριν εκεί — ο προϊστάμενος του Άγγελου, έδιπλοκλείδωσε την έξωπορτα και γύρισε στο δωμάτιο, όπου είχε αφήσει τη Μιμή. Μά ή κομψή κυρία δέν ήταν πιά εκεί. Ο κ. Θεοφάνης σαν τρελλός, άρχισε να μπεινοβγαίνει στις κάμαρες, να την φωνάζη με το όνομά της... Τίποτε. Η Μιμή είχε γίνει άφαντη.

Τότε κατάλαβε πως ή γυναίκα του Άγγελου έφυγεν από την πορτούλα της κουζίνας, που έβγαине στο περιβόλι. Και για μια ακόμη φορά, κυριευμένος από τον τρελλό πόθο του γι' αυτήν, μηδενισμένος από το παράφορο κι ένοχο αίσθημά του, έμυρμούρισε, σφίγγοντας με μανία τις γροθιές του:

— Δέ θα μπορέσω, λοιπόν, να κατακτήσω τη γυναίκα αυτή; Τό μεθυστικό άρωμά της έπλανιόταν ακόμη στην ατμόσφαιρα της μικρής, μισοσκότεινης κάμαρης. Κι αυτό έκανε πιο τυραννικό τον πόθο του άμαρτωλού Δόν Ζουάν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Η ΖΟΖΩ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ...

Ντροπαλά και έπειτα από πολλούς δισταγμούς, ή πονεμένη Λούλα έδωσε το γράμμα που έγραψε με κτυποκάρδι για τον άγαπημένο της στην ευγενική φίλη της, τη Ζοζώ. Ήταν το πρώτο έρωτικό γράμμα που έγραψεν ή άπονήρευτη κοπέλα. Και το έγραψε με όλην την ειλικρίνεια μιας καρδιάς που αγαπά άγνά, ανυπόκριτα.

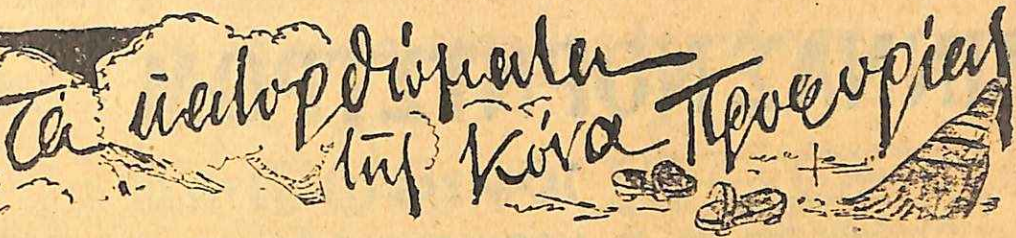
— Θα το πάω σήμερα, την έβεβαίωσεν ή Ζοζώ. Θα χαρή τόσο. Πολύς φορές ένα γράμμα μάς δίνει την ψευδαίσθηση ότι έχουμε μπροστά μας το άγαπημένο πρόσωπο και μάς μιλεί. Το μεσημέρι θα συναντηθούμε πάλι εδώ.

— Σ' ευχαριστώ, Ζοζώ, για ό,τι κάνεις για μένα, έψιθύρισε ή Λούλα με συνκίνηση.

Η Ζοζώ, που είχαν ειδική άδεια από τη διευθύντρια του οικότροφείου, έφευγε, πριν ακόμη ξεκινήσουν με τον άπαραίτητο συνοδό των, κι άλλα κορίτσια για το "Αρσάκειο. Κι έφευγε, γιατί είχε πη, όπως ξεύρωμε, στη διευθύντρια, ότι εργαζόταν σε ιδιωτικό γραφείο και με τα λεπτά που έπαιρνε από εκεί έσπούδαζε και πλήρωνε και τα τροφεία. Μόλις όμως έφθασε στη γωνιά του δρόμου που ήταν το οικότροφείο, ένας κύριος έπληγε κοντά της.

(Η συνέχεια στο έπόμενον)

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΟ ΘΑΜΑ!

ΦΑΣΑΡΙΑ και τρεχάματα στο σπίτι της Προφύρας. Η κόρη της ή Σουλτάνα έδενε πακέττα, ή ίδια ξεχωρίζει άσπρόρρουχα. Μια γειτόνισσα, ή Αλεξάντρα του Πάχνα, τις βοηθούσε.

— Πάω στην Τήνο για τον πανοκέφαλο, της είπεν ή Προφύρα. "Εχω μια μιγκράνα από τα πέρισι που σά με πιάση πέφτω άλαλόφωνη. Κι είπα πιά να ταχτώ να πάω να δώ τη γεια μου. Το κεφάλι μου γίνεται σαν καζάνι, έξω από λόγου σου!

— Μονάχη σου θα πάς; — Όχι καλέ! Θα πάω με στη Μπούρδαινας τσι δυο κόρες τσι λεύτερες, τσι ξέρεις, την Έρωμψήλη και τη Μαριάνθη.

— Α, ναί τσι κόρες τσι μαμής. — Μπράβο! Καλά κορίτσια και στο γαστικά. Αυτά πάνε κάθε χρόνο και ξέρουνε ούλα τα τερτίπια του ταξιδιού.

Τα δέματα έτοιμασθήκανε, ή Προφύρα χτενίστηκε, ντύθηκε και περίμενε ναρθουν να την πάρουνε οι Μπούρδαινες.

— Αργούνε μαμά, είπε ή Σουλτάνα. — Τι να κάνω παιδάκι μου; Δέ βλέπεις ώρα να φανούνε! Μη χειρότερα!

— Έχετε καιρό! είπε ή Αλεξάντρα. — Μη μου το λές, Λοξάντρα μου. Θα πάμε πάλι και δέ θα βρω τόπο να κάτσω άπάνω στη κουβέρτα του βαποριού σαν και πέρισι.

Πήγε μια μέσα, βγήκε στην πόρτα, πετάχτηκε στη γωνία, τίποτα.

— Ας μου λειπε τέτοια συντροφιά, να μου το βγάλη άπ' τη μύτη! "Εσθί ποнокέφαλος σου με πιάση.

— Είνε μεσημέρι! είπεν ή Αλεξάντρα.

— Καλά που το λές! Τι ώρα θα κατεβούμε στον Πειραιά, να πάρουμε τα μπλιέτα, ν' άνεβούμε στο βαπορί...

— Αχ! θα με πιάση το ντέρτι μου! Εκείνη τη στιγμή άκουστήκανε γέλια. Ήταν οι δυο Μπούρδαινες, παναίτες, στρουμπουλές, θαμμένες και χαρούμενες.

— Ετοιμη είσαι Κόνα Προφύρα; είπεν Έριψύλη.

— Καλέ γέννησα έφτά παιδιά ως που να σας έω να έπροβάλετε! Μη χειρότερα! Χαράς και το νυφαστόλι! Στο πανηγύρι θα πάμε, δ'ν θα πάμε σε γάμο!

Τα δυο κορίτσια κατέβασαν τα μούτρα. Η Μαριάνθη που ήταν πιο νευρική είπε:

— Δέν το ξέραμε να σηκωθούμε από τα έφτά μεσάνυχτα γιατί θα πάμε στον Πειραιά. Τορπατώντας θα πάμε νριστιανή μου!

Η Προφύρα έκανε να την περιλάβη με γιά να μη συγχιστή σταυροκοπήθηκε.

— Υπαγε έπίση μου τριτκαταράτε! είπε τινά.

Κι έδωσε τόπο της άργης. Ξεκίνησαν με φωνές της γειτονιάς,

εργυρισμένες από τα παιδιά, που τους πήγαν τα πακέτα ως το λεωφορείο και μέσα στις ευχές των γειτόνισσών:

— Βοήθειά σας!

— Κορίτσια, και νύφες!

— Με το καλό να σας δούμε πάλι!

— Καλό ταξίδι κ' ή Παναγία μαζί σας!

Σαν κατέβηκαν στον Πειραιά, δεινοπαθήσανε να θρουνε σειρά για το εισιτήριο και κατόπιν για ν' άνεβούνε στο πλοίο.

Ο κόσμος ήταν συνωστισμένος έπάνω στο κατάστρωμα. Σημείες,

Η Μαριάνθη της έρριξε το καλάθι κατακέφαλα.

Φωνές, γέλια, ζοή.

— Καλέ που θα κάτσωμε; είπεν ή Προφύρα.

— Έλα καλέ, που σάστιες, είπεν ή Μαριάνθη, να εκεί κοντά στη σκάλα.

Στρώσανε χάμω ένα χαλάκι και κάθισαν. Γύρω τους ο κόσμος με τα μαρτά του, τα παιδιά, γελούσε, φώναζε, έτρωγε.

Το πλοίο άρχισε να κινείται. Η Προφύρα σταυροκοπήθηκε.

— Με το καλό να πάμε και με το καλό να γυρίσωμε, είπε.

Σε λίγο ή θάλασσα κουνούσε το καράβι άρκετά.

— Σε πιάκει ή θάλασσα Κόνα Προφύρα; ρώτησε ή Έριψύλη.

— Έμένα δέ με πιάει τίποτα. Έρωμψήλη μου. Μά έδω τη διπλανή φοβούμαι πως θα τη χαλάση. Δέτηνε καλέ είνε χλωμή σά λειψανο!

Η γυναίκα που έδειξε, έβγαλε μια φωνή και άδειασε το στόμα της στην πλάτη της Προφύρας.

— Ακού! ξεφώνισε ή γρηά, καλέ άμα τότε πειράζει κανέναν ή θάλασσα, κάθεται σπίτι του! Χοιστιανή μου με καταλέρωσε!

Τα δυο κορίτσια την έσκούπιζαν με μια πετσέτα.

— Ησθί καλέ, τάμα τόχε να με κά-

νη τέτοιο χάλι! Ξημερώματα φάνηκε ή Τήνος. Ξεμπαρκάρανε με ια άάρκα και τράβηξαν για την έκκλησία.

— Μά μη σας χάσω κορίτσια μέσα στον κόσμο, φώναξε ή Προφύρα.

Την ώρα όμως του προσκυνηματος και της λιτανείας την άφισαν στην έκκλησία και πήγαν να δούν τον κόσμο που γνώριζαν.

Η Προφύρα μονάχη θερίστηκε. — Είδες τις άσυλλόστες, να με ξαπολύσουνε μέσα στον κόσμο και να πάρουνε τ' ανάπληγα.

Μόλις κατά την ώρα πιά που έπρόκειτο να μπαρκarisτούν πάλι για να γυρίσουνε στην Άθίνα, κατέφθασαν κι' οι δύο μ' ένα μπουκέτο λουλούδια. Η Προφύρα άγρίψε:

— Μπράβο σας! Πάντ' άειες! Μωρέ τρόπος! Δέν ήντραπήκατε να μ' άφήστε μονάχη μέσα τσι πέντε δρόμοι!

— Καλέ μάς φώναξε μια φιληνάδα και σε χάσαμε, είπε ή Έριψύλη.

— Σπολλάτι σας! Καλά τα καταφέρατε!

Στο πλοίο είχε τα μούτρα της κατεβασμένα.

— Έλα να φας κανένα κουλουράκι, είπεν ή Έριψύλη.

— Ευχαριστώ, κοκώνα μου. "Ας μου λείπουνε τα κουλουράκια. Φάτε έσείς να κάνετε όρεξη! Οι περιποίησές σας με χορτάσανε!

Η Μαριάνθη θύμωσε:

— Να σου πω κυρά μου, είπε. Δέ σε πήραμε για να σου κάνωμε τσι γκουβερνάντες! Ούτε είσαι από κείνες που χάνονται. Κοσμογυρισμένη και καπάρτα όσο καμιά άλλη.

Η τρίχα της Προφύρας σηκώθηκε σαν τσι άκαυθόχοιροι:

— Μαρή! Ποιανού μιλάς έτσι, γλωσσού; Έγώ φταίω που σας πήρα μαζί μου λαλοπερβανέδες!

— Έχεις δικη! Σοι μιάζομε, βλέπεις! άπάντησε ή Μαριάνθη και γέλασε δυνατά.

— Γέλασε, πικαρίστρα, γιατί σου πάλει να γελάς! Ξεφώνισε ή Προφύρα και σηκώθηκε κατακκόκινη.

— Αμ' είναι να μη γελά κανείς με τα γάλια σου; είπεν ή Έριψύλη.

— Καραβοτηδηγτες! είπεν ή Προφύρα και τις άρπαξε από τα μαλλιά.

Η Μαριάνθη της έρριξε το καλάθι κατακέφαλα κι' ένα πιάτο έσπασε στο κούτελό της και την περιχύσανε τα αίματα.

Ο κόσμος έτρεξε και τις έχωρισε σκασιένος στα νέλια.

Η Προφύρα έφθασε στην πόρτα της μ' έπιδεσμούς στο κεφάλι.

Μια γειτόνισσα είπε:

— Πιάσθηκε φαίνεται πάλι και τη τσι σπύσανε. Για το κεφάλι τσι δέν ήπης; Το θάμα γίνηκε!

ΣΥΛΛΟΓΗ

Η ΚΑΤΟΠΛΗΚΤΗ ΚΗ ΚΑΡΡΈΡΑ ΤΗΣ

ΜΙΝΝΑΣ ΝΟΡΝΤΣΤΡΟΜ

ΟΤΑΝ μιλάνε στο Χόλλυγουντ για τον πρόεδρο της κινηματογραφικής εταιρίας «Περφέκτο-Ταίτσα-Παου-Κορποράσιον» είναι το ίδιο σαν να μιλάνε στην Γαλλία για τον Μεγάλο Ναπολέοντα. Ο κύριος αυτός ονομάζεται Ιάκωβος Σνελλενχάμερ και είναι πραγματικά ο πιο δημοφιλής και ο περισσότερο θαυμαζόμενος άνθρωπος του Χόλλυγουντ. Τι να του πρωτοθυμάσαι κανείς; Τό επιχειρηματία του πνεύμα; Τελευταία άκουσε την πιο τρανή επιδείξη του πνεύματος αυτού, συγχωρώντας σε μια τις τρεις τεράστιες κινηματογραφικές επιτηδεύσεις, την δική του ηγεσία «Κολόσσαλ-Εξκλίζιτ», την «Περφέκτο-Φίσιμαπιν» και την «Ταίτσα-Παου-Σελλουλόιντ». Θέλετε και άλλη επιδείξη; Ο κύριος Ιάκωβος Σνελλενχάμερ είναι εκείνος που ανέκαυσε και χάρησε στην Μίννα Νόρντστρομ, το κινούργιο άστέρη πρώτου μεγέθους που μεσουρανή σήμερα στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Αν θέλετε τώρα να μάθετε πως έγινε ή συγχώνευση αυτών των τριών μεγάλων εταιριών, και πως ανακαλύφθη ή Μίννα Νόρντστρομ, άκουστε: Οί κακές γλώσσες λένε ότι τα δυο αυτά ζητήματα είναι πολύ σχετικά μεταξύ τους. Ο κ. Σνελλενχάμερ είχε γυρίσει από μέγαρό του κατακουρασμένος από την δουλειά της ημέρας. Δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα να είναι κανείς πρόεδρος μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας και να πολιορκείται καθημερινά από ένα σωρό υποψήφιους στάρ που είναι έκατο τοίς εκατό δέξαιοι ότι ο Γιάννινγκς και ή Γκρέτα Γκάρμπο είναι στρογγυλά αθηνικά μπροστά τους. Ξαπλώθηκε σε καρέκλα για να του φέρη ή καμαριέρα του κανένα ποτήρι ούισκυ. Αυτό ήταν το φάρμακο που του ξανάδινε πάντοτε κινούργιο ζωή και δύναμη. Αντί όμως για των καμαριέρη του, παρουσιάστηκε μια καμαριέρα που κρατούσε κι' ένας στα χέρια της έτοιμο τον δίσκο με το ούισκυ, τον πάγο και όλα τα σχετικά. Τότε ο κ. Σνελλενχάμερ θυμήθηκε ότι την προηγούμενη ημέρα είχε δώσει τον καμπίου του, επειδή προσπαθούσε να τον πείσει με το ζόρι ότι έπρεπε να του δώσει ένα πρωτεύοντα ρόλο στο κινούργιο φίλμ «Κόσταλς λοιπόν την καμαριέρα του προσεκτικά, και του έκανε εντύπωση ή ομορφιά και ή ασχημιά της. Τού φαινόταν παράξενο πως δεν της είχε περάσει από το μυαλό ή ιδέα να γίνει κι' αυτή στάρ της οθόνης. Ο κ. Σνελλενχάμερ την είχε τουλάχιστον μιαν έδραση στο σπίτι του και εκείνη δεν είχε δείξη καμιά τέτοια διάθεση. Δεν πρόλαβε όμως να τελειώσει την σκέψη του, και την είδε να γοναίζει μπροστά του κρατώντας τον πιο δογματικό τρόπο και να του λέη με φωνή που θα ταίριαζε σε αρχαία ελληνική τραγωδία.

—Κόσταλς Σνελλενχάμερ! Δεν βλέπετε λοιπόν ότι είμαι ή μόνη που μπορεί να

Ένα χαριτωμένο αμερικανικό διήγημα

πρωταγωνιστή στο κινούργιο φίλμ που θα γυρίσετε;

— Ξεκουμπήσου από δω! φώναζε έξω φρενών ο τρομαρς διευθυντής.

— Όποτε με διώχνετε και σεις; Δεν βλέπετε; Δεν καταλαβαίνετε; Δεν έχετε καρδιά;

— Έξω φώναζε και ξαναφώναζε ο κύριος Σνελλενχάμερ.

Αλλά ή Βέρα Πέμπλ, όπως ήταν το όνομα της ώραιας καμαριέρας, δεν ένοούσε να εγκαταλείψη τόσο εύκολα τον άγωνά.

— Έχω φάει τις σκάλες των στούν-τιο άνεδοκατεβαίνοντας για να με προσλάβουν. Μπήκα υπηρέτρια πρώτα στον Φίσιμαπιν, ύστερα στον Ταίτσαπαου και τελευταία σε σας, με την ελπίδα ότι θα κατώρθωνα να σας πείσω να με κάνετε στάρ. Με διώξατε και οι τρεις. Έννοια σας όμως! Θα σας έκδικηθώ. Προσέξτε!

Τού Σνελλενχάμερ δεν τού άρεσαν και πολύ οι απειλές, επειδή το παρελθόν του δεν ήταν απολύτως καθαρό και φοβόταν μήπως βρεθή κανείς και το ξεσκεπάσει. Ξαναβρόχε όμως την ψυχραιμία του όταν συλλογίστηκε ότι είχε ξοδέψη άρκετά ως την ημέρα εκείνη για να εξαφανισή τα δασάρετα ίχνη του παρελθόντος αυτού.

—Δίς Μίννα Νόρντστρομ, επανέλαβε ο κ. Σνελλενχάμερ, σάς προσφέρω...

Και έτσι ξέχασε γρήγορα την Βέρα Πέμπλ και τις απειλές της. Δεν τον είχε ξεχάσει όμως και εκείνη.

Δύο ημέρες αργότερα, τον έκάλεσαν να γυρίσει κατεπειγόντως στο μέγαρό του επειδή ή κυρία Σνελλενχάμερ ήταν σε κακή χάλια. Όταν έφθασε, την βρήκε ξαπλωμένη στο κρεβάτι της με πάγους στο κεφάλι και με τον αϊθέρα κάτω από την μύτη.

— Γιατί την έδιωξες αυτήν την Βέρα Πέμπλ; τού φώναζε έξω φρενών μόλις τον αντίκρισε.

— Επειδή ένοούσε να γίνει στάρ πρώτου μεγέθους.

— Ξέρεις τί έκανες;

— Τί;

— Είδοποίησε την άστυνομία ότι έχουμε οίνοπνευματώδη ποτά στο κελλάρι και από μίσης ώρα ήρθαν οι πολίσμεν και μας τή πήραν όλα, ως το τελευταίο μπουκάλι.

— Όλα; φώναζε ο κύριος Σνελλενχάμερ με φωνή που πρόδινε την πιο μεγάλη συγκίνηση.

— Όλα! αποκρίθηκε απελπισμένη ή γυναίκα του. Και να συλλογίσμει ότι το βράδυ έχω στο τραπέζι εκατόν πενήντα καλεσμένους, μεταξύ των οποίων είναι και ο Δούξ. Ξέρεις τί θα είπη αυτός; Σκέψου ότι τον είχε καλέσει κάποτε ο Μαχαρηνάς τού Μαχάφα για να περάσει μαζί του το Σαββατοκύριακο, και ύστερα από δυο μήνες ο δούξ έφυγε καταθλιμμένος επειδή είχε τελειώσει το τσέρ-ρι.

Ο κύριος Σνελλενχάμερ πηγαίνονταν από την μιαν άκρη τού δωματίου στην άλλη σαν τó θηρίο μέσα στο κλουβί, ώσπου ξαφνικά σταμάτησε με ύφος ανθρώπου εύγαιοστημένου. Τού είχε έσθθ ή καλή ιδέα και αποφάσισε να την

βάλη εις ενέργειαν χωρίς να χάνη καιρό: Πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του συναδέλφου του Φίσιμαπιν τού διευθυντού της εταιρίας «Περφέκτο-Φίσιμαπιν». Είχε και αυτός πλούσια κάβα από κρασιά, συμπάνες, ούισκυ, λικέρ, και θα ήταν πολύ εύκολο να τού δανείσει όσα μπουκάλια χρειαζόταν για τó βράδυ. Όταν πήκε στο γραφείο τού Φίσιμαπιν, τον βρήκε να κρατά τó κεφάλι του με τή δυο του χέρια και να τó χτυπά στον τοίχο. Δεν άργησε να πληροφορηθή ότι ή παλιά του καμαριέρα Βέρα Πέμπλ τον είχε προδώσει κι' αυτόν στην άστυνομία και ότι λίγη ώρα πριν τού είχαν πάρη και τó τελευταίο μπουκάλι από τó σπίτι του!

— Και να φαντασθήτε ότι απόψε έχουμε εκατόν ογδόντα καλεσμένους. Η γυναίκα μου έχει πείση σε άφασία. Της δάξουν διαρκώς πάγο στο κεφάλι και της κρατούν ένα μπουκάλι με αϊθέρα κάτω από την μύτη.

Ο κύριος Σνελλενχάμερ έτοιμαζόταν να χτυπήσει και τó δικό του κεφάλι στον τοίχο όταν ξαφνικά τού ήρθε μια καινούργια φανερή ιδέα.

— Μήπως έχει ο διευθυντής της «Ταίτσαπαου-Σελλουλόιντ» κάβα στο σπίτι του;

Ο Φίσιμαπιν απεπλήρησε από την χαρά του.

— Πάμε γρήγορα! φώναζε. Άκριθως τροχάς έμνη ένα μεγάλο μυστικό του. Αν δεν μά- δώση με τó καλό δ.τι τού γυροφέρμα, θα τον απειλήσω πως θα δημοσιώσω τó μυστικό του.

Βρήκαν τον Ταίτσαπαου γερασμένο κατά πενήντα τουλάχιστον χρόνια. Η γυναίκα του είχε περιπέσει σε παραλήρημα και όλόκληρο συνεργείο. Πρώτων βοηθειών προσπαθούσε να την συνεφέρει. Η άστυνομία τούς είχε κινή έρευνα λίγη ώρα πριν και τούς είχε πάρει και τó τελευταίο μπουκάλι κρασιού που είχαν στο σπίτι τους. Και να συλλογίσμει κανείς ότι τó ίδιο βράδυ ή Κα Ταίτσαπαου είχε καλεσμένους διακόσιους δέκα ανθρώπους.

— Καταστροφή, κύριοι, καταστροφή! Και όλ' αυτά από μιαν έλγδνα, μια παληκαμαριέρα που είχε δάλη στο μυαλό της καλά και σώνει να γίνει πρώτου μεγέθους στάρ.

— Η Βέρα Πέμπλ; φώναξαν μαζί ο Σνελλενχάμερ και ο Φισμαπιν.

— ΕΕΕ —

Την ίδια στιγμή ή Βέρα Πέμπλ καθόταν ξαπλωμένη στο σαλόνι της πάμπλουρης οικογένειας Όμπλογκάντ που την είχε προσλάβει στην υπηρέσία της την προηγούμενη ημέρα. Η οικογένεια έλειπε σε έκδρομη και ή Βέρα, βυθισμένη σε μια μαλακή πολυθρόνα, έπαζε τó κεφάλι της για να δοή τó καλλιτεχνικό όνομα που θα της ταίριαζε καλύτερα για την καλλιτεχνική της καριέρα. Έποεπε να ήταν ένα όνομα παρόξενο και σοβαρό μαζί. Κάτι ανάλογο με τó όνομα της Γκρέτα Γκάρμπο. Στο τέλος αποφάσισε πως τó καλύτερο απ' όλα θα ήταν Μίννα Νόρντστρομ. Βέβαια! Μίννα Νόρντστρομ!

Έβλεπε χιόλια τó όνομα αυτό να προσβάλλεται από πολύχρωμες φωτεινές οε-κλάμες και να πιάνη όλόκληρα κατεδα-

Για να γνωρ'σετε τον έαυτό σας

Είσδε καθαρές;

Διαβάστε τή κατωτέρω έρωτή-ματα, και απαντήσατε σ' αυτά με ειλικρίνεια. Όταν είσθε δέ-βαιες για τήν απάντηση, γράφετε ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ. Όταν όμως έχετε άμφιβολία, τότε γράφετε ΝΑΙ. Στο τέλος αθροίζετε τή «Ο-χι» και τή «ναί». Αν τή «ο-χι» είναι περισσότερα, πάει καλά: εί-σθε καθαρές. Εάν όμως είναι περισ-σότερα τή «ναί», τότε... πρέπει ν' αλλάξετε σύστημα:

1— Έχετε ποτέ σκουπίσει τή πα-πούτσια σας με τó κάτω μέρος τής κουρτίνας;

2— Άφινετε μαλλιά να μένουν πά-νω στις δορτσες;

3— Στο έστιατόριο, σβύνετε ποτέ τó τσιγάρο σας στο πιάτο, αντί να ζητήσετε σταγυδοχρη;

4— Άφινετε τον σκύλο σας να σάε γλύφη τó χέρι;

5— Φορείτε τις κάλτσες σας 4 μέρες κατά συνέχεται;

6— Βουρτσίζετε τή παπούτσια σας από πούν-τά-σου-έτ με τήν δορ-τσα τών ρούχων;

7— Άφινετε ποτέ τή δόντια σας δ-

πλυτα, επειδή είσθε κουρασμένη;

8— Δίνετε να φάη ο σκύλος ή ή γάτα σας μέσα στα πιάτα που χρησι-μοποιείτε;

9— Σαλιώνετε τή δάχτυλά σας για να γυρίσετε τή φύλλα ενός βιβλίου;

10— Τινάζετε τή γαλιά ή άλλα άν-τικείμενα από τó παράθυρο, πάνω ά-πό τή ανοιχτά παράθυρα τών γειτό-νων σας;

11— Άφινετε να βρωμίση τó νερό τών λουλουδιών που ναι στα βάζα;

12— Στο ξαχαροπλασείο, ή στο σπίτι σας, εγγίζετε τή φαγώσιμα για να διαλέξετε αυτό που θα φάτε;

13— Όταν πάτε έκδρομη, άφινετε στο χόμα όλα τή χαρτιά και τή υπο-λείμματα τού γεύματός σας;

14— Άφινετε άπλυτη τήν δορτσα τών δοντιών σας, αφού τήν χρησιμο-ποιήσετε;

15— Αν είσθε γυναίκα, σκουπίζετε τή ακρινιά σας με τή προσόψιο, κι' αν είσθε άντρας, σκουπίζετε κατά τον ίδιο τρόπο τήν μπριγιαντίνη τών μαλλιών σας;

16— Φτύνετε πάνω στο δάχτυλό σας για να καλλωπίσετε τή φρύδια σας;

— Τό ίδιο κι' εγώ, είπα τότε ο κ. Σνελλενχάμερ που δεν ήθελε να χάση τήν μόνη δυνατότητα που τού έμεινε για ν' αποκτήσει τή κρασιά και τις σαμπάνιες που χρειαζόταν για τó γεύμα του.

— Έγώ σας κάνω και διετές συμβό-λαιο! πρόσθεσε ο κ. Φισμαπιν.

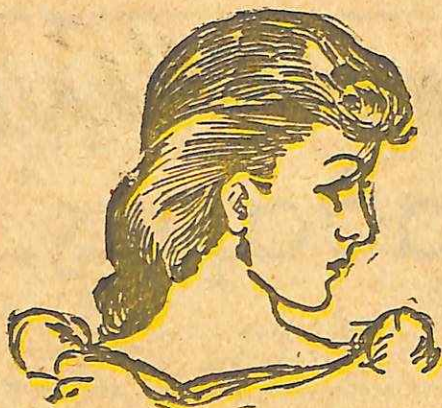
— Κύριοι, αυτό είναι αθέμιτος συνα-γωνισμός! είπα τότε ο κ. Ταίτσαπαου.

— Δεν μένει παρά μόνον μια λύση, τον δέχομαι ο κ. Σνελλενχάμερ. Θα συγχω-νεύσουμε τις εταιρίες μας σε μία, θα αγ-καζάρουμε κι' οι τρεις μαζί τήν διδα Νόρντστρομ και θα μοιράσουμε στα τρία τή κρασιά τού Όμπλογκάντ.

— Νομίζω ότι πολύ βιάζεσθε, άκού-σθηκε ή φωνή της Βέρας Πέμπλ. Πρώ-τα-πρώτα, θα μου κάνετε πενταετές συμ-βόλαιο και θα με ανακηρύξετε στάρ. Κι' έπειτα, θα σάς ανοίξω τó κελλάρι τών κρασιών...

— ΕΕΕ —

Αυτή είναι κατά τις κακές γλώσσες ή ιστορία της συγχώνευσης τών εταιρι-ών «Κολόσσαλ-Εξκλίζιτ», «Περφέκτο-Φίσιμαπιν» και «Ταίτσαπαου-Σελλουλό-ιντ» σε μία, και έτσι άρτισε ή καριέρα της κινούργιας στάρ που μεσουρανή στο κινηματογραφικό στερέωμα, της πα-ρίσηνης Μίννας Νόρντστρομ!

Η Κόρη

Περίληψις του προηγούμενου

Αφού ήρθε μία μαρτυρική ζωή κοντά στον άνδρα της, η Μαργαρίτα Μπερτέν, μία νέα και όμορφη γυναίκα, χηρεύει επί τέλους. Ο θάνατος του Δομνίκου Μπερτέν έρχεται σαν μία απολύτρωση, όχι μονάχα για την νέα γυναίκα αλλά και για το άμεσο συγγενικό περιβάλλον της, για το οποίο ο Μπερτέν μόνον έζησε και περιφρόνηση ένοιωσε. Είχε όμως, κάποιο λόγο η αγριότητα αυτή του Μπερτέν. Η Μαργαρίτα είχε πρό του γάμου της έραστο, τον Ροβέρτο, από τον οποίο— εδώ και 19 χρόνια— είχε αποκτήσει ένα κοριτσάκι. Ο πατέρας της όμως, παρά το γεγονός αυτό, το οποίο δεν αγνοούσε, την παντρεύει με τον πλούσιο αλλά πιά ηλίκωμένο Μπερτέν. Πρό του γάμου της, ο έραστής της πήρε το παιδί και εξηφανίσθη. Η Μαργαρίτα επί δεκαεννέα χρόνια υπέφερε το μαρτύριο της στερείσεως της κόρης της, και επί πλέον και τα βασανιστήρια στα οποία την υπέβαλε κάθε τόσο ο σύζυγός της, που είχε εν τω μεταξύ μάθει το μυστικό της. Η Μαργαρίτα υπέμενε όλα καρτερικά και ως μόνη της παρηγοριά είχε την φιλανθρωπία στην οποία με πάθος επεδίδετο. Μόλις πέθανε ο Μπερτέν, η Μαργαρίτα δεν σκέπτεται άλλο, παρά πως να ξαναβρεί την κόρη της. Ένας παλμός καμαριέρης του συζύγου της, ο κύρ-Πέτρος, που ήξερε πολλά από την ζωή του ζεύγους, θα μπορούσε ίσως να την διαφωτίσει. Η νέα γυναίκα βάζει τον οικονομό της Ζοζελέ να του τηλεγραφήσει να βρει. Ο κύρ-Πέτρος ήταν εκείνη την εποχή μαζί με τον νέο του κύριο στην Κομπιέν.

Όταν άρχιζε η ιστορία μας, γίνεται η κηδεία του Μπερτέν. Στο μέγαρο συγκεντρώνονται πολλοί συγγενείς και φίλοι. Η Μαργαρίτα όμως, μόνον δύο θέλει ιδιαιτέρως: τον νεαρό άνεψό της, Παύλο Λαντιέ και την φίλη της Όνωρίνη ντέ Τερρύ, μία νέα και πολύ όμορφη κοπέλλα. Οι δύο νέοι δεν ξέρουν αν δεν θα πρέπει να συγχαρούν μάλλον την Μαργαρίτα για τον θάνατο του συζύγου της. Η συνομιλία φυσικά, περιστρέφεται στην αβεβαιότητα και την ματαιότητα των εγχοσμών και η Μαργαρίτα λέει της Όνωρίνης, της οποίας ο πατέρας δεν είναι και τόσο καλά στην υγεία του, ότι είναι καιρός να σκεφθώ το μέλλον της.

«Ο πατέρας σου, της λέγει, θάπρεπε να το σκεφθώ αυτό και να μη σε αφήσει μία μέρα έντελώς άπροστατευτη».

της το χέρι, τα θάσάν σου τελείωσαν πιά... Θα θλεπόμαστε συχνά από τώρα και στο εξής, δεν είναι έτσι;

—Ελπίζω.

—Ίσως να μπορέσεις τώρα να μου εξηγήσεις και την αντιπάθεια που έδειχνε ο Μπερτέν στον γιό μου και σε μένα.

—Ούτε και εγώ μπορώ να καταλάβω ακόμη το γιατί...

Η είσοδος του τελετάρχου της κηδείας διέκοψε τον διάλογο αυτό. Σε λίγο εδίδετο το σύνθημα της αναχωρήσεως. Το φέρετρο τοποθετήθηκε σε πολιτελή νεκροφόρο που την έσερναν τρία ζεύγη μαύρα άλογα. Μακρά σειρά αμαξιών περίμενε από πίσω. Όλοι οι παρισταμένοι ανέβηκαν στα αμάξια αυτά και η νεκρική πομπή ξεκίνησε.

Δεν θα την ακολουθήσωμε έμεις στην διαδρομή της στον άγιο Σουλπίκιό και από εκεί στο νεκροταφείο του Μονπαρνάζ, όπου ο οικογενειακός τάφος των Μπερτέν, αλλά θα μείνωμε στο μέγαρο της οδού Βαρνέν.

Μετά την έκφορά του νεκρού, ο Ζοζελέ βοηθούμενος και από τους υπηρέτας, αφήρεσε την πένθιμη διακόσμηση από την πόρτα, την έκλεισε και έτοιμαζόταν να ανέβη στο δωμάτιό του όταν ακούσθηκε το κουδούνι της εξώπορτας.

—Αγαπητή μου Μαργαρίτα, είπε χαμηλόφωνα της χήρας σφίγγοντάς

—Θάνατι ο κύρ Πέτρος, σκεφθηκε ο οικονομός. Και πραγματικά δεν γελάσθηκε. Ένας υπηρέτης έμαζε σε λίγο έναν άνδρα πενήντα περίπου ετών καλού έξωτερικού.

Ο Ζοζελέ έσπευσε εις συνάντησή του και σφίγγοντάς του το χέρι.

—Αγαπητέ μου Πέτρο, σ' εύχαριστώ πολύ που έσπευσες στην πρόσκλησή μου. Η κυρία σε περιμένει με αγωνία. Εκείνη μ' έβαλε να τηλεγραφήσω.

—Το φαντάσθηκα αυτό κ. Ζοζελέ γι' αυτό και ήλθα. Όμολογώ όμως ότι για μία στιγμή έδιστασα.

—Και γιατί;

—Φοβήθηκα μήπως η εμφάνισή μου εδώ δυσανεκτήσει τον κ. Μπερτέν.

—Δεν το φαντάζομαι... Δεν ξέρεις λοιπόν τίποτε;

—Τί θέλετε να ξέρω; Το τηλεγράφημα έλεγε απλώς νάρθω άμέσως. Τίποτε άλλο.

—Λοιπόν, ο κ. Μπερτέν δεν υπάρχει πιά...

—Τί, πέθανε;

—Ναι, και αυτή την στιγμή γίνεται η κηδεία του.

—Η δυστυχισμένη γυναίκα, ψιθύρισε, έτελειώσαν λοιπόν, τώρα τα θάσάν της!...

—Είναι αλήθεια ότι η κυρία υπέφερε πολλά... είπε ο κ. Ζοζελέ.

—Δεν είσθε πολύν καιρό σ' αυτό

ΤΗΣ Μαργαρίτας

Ένα δραματικό
υποινυμικό
μυθιστόρημα
του
Ε. Υέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

το σπίτι έσεις και δεν είδατε τίποτε, είπε ο πρώην καμαριέρης. Δεν υπήρξε χειρότερος σύζυγος από τον μακαρίτη. Η συμπεριφορά του απέναντί της ήταν κάτι το αφάνταστο!

—Έδερε λοιπόν την κυρία;
—Την σκότωνε στο εύλο! Τρεις φορές την εγγλύτωσα εγώ από τα χέρια του, θυμάμαι ότι μία φορά την είχα πάρει για πεθαμένη... Εκείνη υπέφερε με υπομονή και όταν ήθελε να κλάψη κατέφευγε σε ένα κρυφό μέρος. Την λυπόμουν μ' όλη μου την ψυχή την δυστυχισμένη και επί τέλους έφυγα απ' εδώ γιατί έπαιρνα πολύ το μέρος της. Τί να σάς πώ; Δεν μπορώ να βλέπω να βασανίζουν μία γυναίκα. Ξέρετε μήπως, τί με θέλει η κυρία Μπερτέν;

—Δεν ξέρω τίποτε. Μου ανέθεσε μόνον να σου τηλεγραφήσω. Επίσης με διέταξε να μην απομακρυνθώ από το μέγαρο αλλά να σε περιμένω. Θέλεις να φας τίποτε;

—Κάντε μου την χάρη, γιατί με την βία μου να προλάβω το τραίνο, έφυγα νηστικός.

—Έλα λοιπόν, να φάμε μαζί.
Ο Ζοζελέ ωδήγησε τον Πέτρο στην κουζίνα.

Κατά τις δύο επέστρεψε το αμάξι στο οποίο είχαν επιβή η Μαργαρίτα. Η νέα γυναίκα ήταν μόνη. Ο Ζοζελέ έσπευσε να την υποδεχθώ.

—Κυρία της είπε, ο Πέτρος ήλθε.
—Α! Έκανε η χήρα, ενώ τα μάτια της έλαμπαν. Φέρε τον γρήγορα στο δωμάτιό μου!...

Και γρήγορα, λές και πετούσε, η Μαργαρίτα ανέβηκε την μεγάλη σκάλα, έφθασε στο δωμάτιό της έβγαλε τα γάντια της, το καπέλλο της, το παλτό της και περίμενε με αγωνία.

Ο Πέτρος θα μπορούσε άραγε να λύση το σκοτεινό αίνιγμα που την βασάνιζε τόσον καιρό; Θα ξανάβρισκε άραγε το παιδί της;

Δύο ελαφρά κτυπήματα ακούσθηκαν στην πόρτα. Η Μαργαρίτα έσπευσε να ανοίξη μόνη της. Ήταν ο Πέτρος.

—Ω! κυρία!... Κυρία!... ψιθύρισε με συγκίνηση. Τέλος πάντων ο Θεός σάς λυπήθηκε!...

Η Μαργαρίτα ξέσπασε σε λυγμούς.

Η θέα του Πέτρου και τα λόγια που της είχε πη της θύμιζαν ολόκληρο το παρελθόν.

—Καλλίτερα από κάθε άλλον ήξερες εσύ, Πέτρο, τί υπέφερα και πόσο ήμουν άξιολύπητη...

—Σας λυπόμουν κυρία και ήθελα να σάς υπερασπισθώ περισσότερο από όσο μπορούσα.

—Φάνηκες μαζί μου δίκαιος και άφαισώμενος Πέτρο και δεν θα το έχασω ποτέ. Από σένα τώρα εξαρτάται να επιστρέψης στο σπίτι μου.

—Γι' αυτό με προσκαλέσατε, κυρία;

—Γι' αυτό... αλλά και για κάτι άλλο... Πρόκειται για κάτι το πολύ σπουδαίο Πέτρο, κάτι από το οποίο

— Αυτό είναι το κουτί που ζητάει...

εξαρτάται η ήσυχια και η χαρά της υπολοίπου ζωής μου...

—Μιλήστε κυρία, είπε ο Πέτρος. Θα θεωρήσω τον εαυτό μου πολύ ευτυχισμένο αν μπορέσω ακόμη να σας εξυπηρετήσω!...

—Δεν άμφεβάλλα γι' αυτό, Πέτρο. Λοιπόν θα σου κάνω μερικές ερωτήσεις στις οποίες θέλω να μου απαντήσεις χωρίς να φοβηθής ότι θα με πληγώσης, χωρίς να φοβηθής ότι θα κοκκινίσω...

—Ρωτήστε με, κυρία, θα απαντήσω, εάν μπορώ...

—Ο άνδρας μου είχε μεγάλη έμπιστοσύνη σε σένα δεν είναι έτσι; Το μάλιστα στα πρώτα χρόνια.

—Μάλιστα, κυρία.

—Θα ήξερες λοιπόν πολλά πράγματα από την ζωή μας.

—Ναι, αλλά τα περισσότερα χωρίς να το θελήσω... Δεν μου εξεμυστηρεύθη ποτέ τίποτε ο κ. Μπερτέν, όταν όμως θύμωνε με ανάγκαζε να ακούω πράγματα που θα έπροτιμούσα να αγνοώ.

—Ήσουν ένήμερος όλων των υποθέσεων;

—Σχεδόν όλων.

—Θα ήξερες λοιπόν την αληθινή αιτία του μίσους του έναντιον μου...

—Μάλιστα, κυρία, ψιθύρισε ο Πέτρος κατεβάζοντας τα μάτια. Νομίζω όμως...

—Μη διστάσης να απαντήσεις, Πέτρο, έκανε η Μαργαρίτα σε τόνο έκτασης.

—Δεν διστάζω κυρία αλλά το σέβας που σάς έχω...

—Θα μου προσφέρεις την μεγαλύτερη έκδουλευση αν απαντήσεις ειλικρινώς. Πές μου, πώς ο άνδρας μου έμαθε το μυστικό... του σφάλματός μου;

—Από ένα γράμμα.

—Ανώνυμο βέβαια...

—Όχι, κυρία, το γράμμα είχε υπογραφή.

—Θεέ μου!... Αλλά ποιός λοιπόν ήταν άξιος να διαπράξη αυτήν την άτιμία έτσι από φανερά;

—Εκείνος που δεν θα υπωπτευόσασθε ποτέ στην ζωή σας! Ο συνυπεύθυνος του σφάλματός σας...

Ο Ροβέρτος! φώναξε η Μαργαρίτα ανατριχιάζοντας σύγκορμη.

—Μάλιστα, εκείνος...

—Αδύνατον!... Αδύνατον!...

—Και όμως είμαι βέβαιος ότι θυμάμαι καλά. Το γράμμα έλεγε ότι τον είχατε γνωρίσει όταν ήλθε στο Σανλυ, ως βοηθός του αρχιτέκτονος που είχε αναλάβει κάτι επισκευές στο πατρικό σας σπίτι, ότι από τις σχέσεις που άρχισαν τότε γεννήθηκε ένα παιδί. Ένα κορίτσι, ότι τέλος, ο πατέρας σας το ήξερε αυτό προτού γίνει ο γάμος σας με τον κ. Μπερτέν...

Η Μαργαρίτα έσκυψε το κεφάλι.

—Αλλοίμονο... ψιθύρισε. Όλα αυτά είναι αλήθεια. Ο πατέρας μου, μολονότι το τα είπα όλα, έμεινε στον γάμο μου με τον Μπερτέν για να μη νάσωμε τα εκατομμύριά του. Με ήπειλινσε μάλιστα ότι θα με διώξη αν δεν

δεχόμενοι. Έγώ φοβήθηκα, δεν είχα το θάρρος να του αντιταθώ, φάνηκα ανάνδρη. Υπέκυψα.

—Ο Πέτρος συνέχισε.
—Ο κ. Μπερτέν μόλις πήρε το γράμμα πήγε και βρήκε τον πατέρα σας...

—Τον πατέρα μου!...

—Μάλιστα, κυρία και άπότησε να του άπαντήση.

—Και ο πατέρας μου ώμολόγησε εκείνα που με όρκο μου επέβαλε έμένα να τα φυλάξω μυστικά;

—Τά ώμολόγησε, μάλιστα, κυρία... Το ήταν άδύνατο να άρνηθώ. Από εκείνη την ήμέρα ο κ. Μπερτέν σας έμίσησε τρομερά...

—Και ήταν ο Ροβέρτος ή αίτία όλων αυτών! Ο Ροβέρτος που έγραψε το γράμμα εκείνο που με κατηγορείτε στον δημό μου!... φώναξε ή Μαργαρίτα.

—Εκείνος...

—Ο Μπερτέν έζηήτησε, μήπως, την κόρη μου;

—Ποτέ;

—Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

—Μάλιστα, κυρία... Για μια στιγμή σκέφθηκε να τό κάνει, άγνωστο γιατί, αλλά, το γράμμα τον πληροφόρεσε ότι το παιδί ήταν χαμένο για πάντα για σας, πράγμα το οποίο έπεθεβαίωσε και ο πατέρας σας και έτσι δεν έκαμε καμμία ένέργεια να τό ξανάβρη...

Η Μαργαρίτα άρχισε να κλαίει. Τα λόγια του Πέτρου της ξαναζώνταναν όλόκληρο το μαύρο και τόσο όδυνηρό παρελθόν.

—Άλλοίμονο, ψιθύρισε άνάμεσα από τα δάκρυα της και ο πατέρας μου θέλησε να έξαφανίση την ζωντανή απόδειξη των σφάλματός μου... Για να κρύψη, τότε, την έγκυμοσύνη μου, με είνε οδηγήσει κρυφά σε ένα άπομεμονωμένο έξοχικό σπίτι που είχαμε στα γύρω της Ώξέρ. Όλοι νόμιζαν ότι είχαμε πάγει σε συγγενείς μας, στην νότιο Γαλλία. Ο Ροβέρτος από τον όποιο με απέσπασε, ήξερε τα σχέδια του πατέρα μου και με επιτηρούσε άκατάπαυστα. Ακολούθησε τα ίχνη μας, έφθασε κατ' ευθείαν στο σπίτι στο όποιο κανείς έκτός από αυτόν δεν ήτο παρούσα μου. Μια σκοτεινή νύχτα σκαρφάλωσε στον τοίχο του κήπου, έσπασε ένα παράθυρο και μπήκε το δωμάτιό μου... Μόλις ποδ τριών μερών είχα γεννήσει... Με έξώρκισε να άντισταθώ στην πατρική θέληση και να φύγω μαζί του... Τό ίδιο πρωί ο πατέρας μου με είχε άπειλήσει ότι θ' σκότωνε τον Ροβέρτο και θ' έκλεινε και μένα σε σωφρονιστήριο, αν τολμούσα να τον ξαναϊδω. Οι άπειλές αυτές με τρομοκράτησαν... Δεν είχα την δύναμη να παρακούσω στον πατέρα μου. Θυμώμαι — και θά τό θυμώμαι ως τό τέλος της ζωής μου—την θλίψη του Ροβέρτου τά παρακάλεα και τά δάκρυά του και τέλος την μανία του όταν είδε ότι με κανένα τρόπο δεν θά με μετέπειθε. «Αί, λοιπόν, μου φώναξε— έξοχά, άφού άφού είναι έτσι, δεν θά ξαναϊδής ποτέ πια την κόρη σου!...» Και με τά λόγια αυτά, πήγε προς τό λίκνο του μωρού και τό πήρε στα γόνατά του. Ένώ θέλω να τό έμποδίσω, επάλαισα... αλλά ή άδυναμία μου ήταν άκόμη μενύλη. Μ' έοριξε έξηντλημένη, λιπόθυμη στο κρεβάτι... Όταν συνήλθα ή κούνια ήταν κενή και ο Ροβέρτος άφαντος!

—Η έπιστολή που είχε σταλεί στον κ. Μπερτέν του τά έλεγε σύντομα όλα αυτά, είπε ο Πέτρος. Πρόσθετε

μάλιστα ότι κανείς δεν θά μπορούσε να ξαναβρη το παιδί και ότι ο Ροβέρτος έφυγε για την Άμερική.

—Τίποτε άλλο δεν άνέφερε;

—Όχι, αλλά ήταν μαζί και ένα πιστοποιητικό γεννήσεως.

—Πιστοποιητικό γεννήσεως! της κόρης μου;

—Μάλιστα κυρία, τακτικώτατο και έπικυρωμένο. Στο έγγραφο αυτό άνεφέρετο τό όνομά σας και τό όνομα του πατέρα του κοριτσιού.

—Άλλά τότε θά ξεύρης σε πίο μητρώο την ένέγραψε. Ξέρεις τό έπίθετο του Ροβέρτου;

—Όχι, αλλά δεν τό ξέρετε έσείς; φώναξε έκπληκτος ο Πέτρος.

—Όχι, όλοι τον έλεγαν με τό μικρό του όνομα, κ. Ροβέρτο. Δηλ. ο πατέρας μου και ο αρχιτέκτων που είχε αναλάβει τις έπισκευές. Ποτέ δεν άκουσα τό οικογενειακό του όνομα και ούτε έφρόνισα να τό μάθω. Λάβε υπ' όψει σου ότι ήμουν πολύ νέα και άπειρη... Σύ όμως θά μου τό πής...

—Άλλοίμονο, κυρία, τό έχω ξεχάσει. Άλλά δεν έχει να κάνει... Τό πιστοποιητικό γεννήσεως θά είναι μαζί με τό γράμμα μέσα στα έγγραφα του μακαρίτη...

Η Μαργαρίτα κούνησε τό κεφάλι.

—Διάβασα χθές όλα τά έγγραφα που βρέθηκαν στα συρτάρια του άνδρός μου, αλλά δεν βρήκα τίποτα τό σχετικό με την κόρη μου...

—Νά τά έκαυσε, μήπως ο κ. Μπερτέν; είπε σκεπτικός ο Πέτρος. Θά μου φαίνόταν πολύ παράξενο...

—Άλλά τί με μέλει στο κάτω—κάτω; φώναξε άποφασιστικά ή Μαργαρίτα. Τό γράμμα άνέφερε, όπως μου είπες, ότι ο Ροβέρτος είχε φύγει για την Άμερική... Θά τον ξαναβρω λοιπόν και θά του ζητήσω την κόρη μου.

—Άφήστε αυτή την σκέψη κυρία, είπε ο Πέτρος.

—Άλλά γιατί;

—Η Άμερική είναι ένας άπέραντος τόπος και σεις δεν ξέρετε ούτε τό οικογενειακό του όνομα για να οδηγηθήτε. Δεν θά κατορθώσετε τίποτα.

—Είναι αλήθεια, έγώ όμως θέλω τώρα που είμαι έλευθερη και πλουσία να μάθω όπωσδήποτε τί έχει γίνει ή κόρη μου. Άν ζή ή άν απέθανε... Και θά τό μάθω αυτό και άν άκόμη έπρόκειτο να χάσω την ζωή και την περιουσία μου... Ξέρεις τουλάχιστον σε ποιο μέρος έμενε ή οικογένεια του Ροβέρτου;

—Στόν νομό Ώμπ...

—Δεν μάς βοηθεί σε τίποτε αυτό. Ο αρχιτέκτων κοντά στον όποιο δούλευε ο Ροβέρτος δεν θά μπορούσε μήπως να μάς πληροφορήση;

—Ο άνθρωπος αυτός έχει πεθάνει. Η Μαργαρίτα ένισε τά χέρια της σε κίνημα άπελπισίας:

—Τί κακό είναι αυτό Θεέ μου, ψιθύρισε.

—Όλα άνάποδα έρχονται! πρόσθεσε ο Πέτρος. Όλες μου οι έλπίδες ήταν σ' εκείνο τό γράμμα και τό πιστοποιητικό που τό συνόδευε... Πού πρέπει να είναι; Και όμως κάτι μου λέγει ότι υπάρχουν άκόμη...

—Σε ποιο μέρος ο άλλοτε κύριός σου έκρυβε τά έμπιστευτικά του έγγραφα;

—Αυτό προσπαθώ να θυμηθώ, κυρία. Σταθήτε, νομίζω ότι τό βρήκα!

—Μίλα, γρήγορα!...

—Κυτάξατε στην βιβλιοθήκη; ρώτησε ο Πέτρος.

—Μόνον στα συρτάρια του γραφείου και τά κλασέρ.

—Στά βιβλία κυτάξατε;

—Στά βιβλία!

—Ναι... Πίσω από τά βιβλία θά υπάρχουν ένα παλιό μετάλλιο κιωωτίδιο.

—Δεν έχω άκούσει για τό κιωωτίδιο αυτό.

—Έκεί μέσα θάναί τό πιστοποιητικό που ζητάμε.

—Έτσι λές;

—Είμαι σχεδόν, βέβαιος. Είδα πολλές φορές τον κύριο να άνοίγη αυτό τό κουτί και να παίρνη από μέσα ή να κρύβη έγγραφα.

—Τώρα θά ιδούμε. Έλα μαζί μου Πέτρο.

Βγήκε έξω άκολουθούμενη από τον τέως θαλαμηπόλο. Σε λίγο έφθασαν μπρός στην πόρτα της βιβλιοθήκης. Ήταν κλειστή. Η Μαργαρίτα έβγαλε μια άρμαθιά κλειδιά και άνοιξε με ένα από αυτά την πόρτα. Μέσα στην βιβλιοθήκη έπικρατούσε ή μεγαλειότερη άταξία και σύγχυσις. Έπάνω στα έπιπλα ήσαν ριχμένοι, φύρδην — μίγδην, διάφορα βιβλία και χαρτιά.

—Βλέπεις ότι έψαξα, είπε ή Μαργαρίτα.

—Ναι, αλλά όχι εκεί που έπρεπε. Τό κιωωτίδιο που σας λέγω, θά είναι ύψηλά προς τό άριστερό μέρος. Μήν φαίνεται πίσω από εκείνα τά βιβλία...

—Πώς όμως θά φθάσω με εκεί χωρίς σκάλα;

—Έγγώ θά μπορέσω με ένα κάθισμα.

Πραγματικά ο Πέτρος που ήταν σημειωτέον, ύψηλού άναστήματος, πήρε ένα κάθισμα, τό τοποθέτησε μπρός στο άριστερό μέρος της βιβλιοθήκης και έφθασε στο ύψος που έλεγε. Παραμέρισε μερικούς τόμους και ένωσε τό χέρι του στο βάθος του ραφιδίου.

Χαμόγελο θριάμβου έφώτισε την ίδια ώρα τό πρόσωπό του.

—Εδώ είναι! φώναξε.

Και λέγοντας, έβγαλε από τό ράφι ένα μικρό μετάλλιο κουτί.

—Αυτό είναι τό κουτί που ζητάμε είπε.

Κατέθηκε από τό κάθισμα και παρέδωσε τό εύρημά του στην νέα γυναίκα. Η καρδιά της Μαργαρίτας χτυπούσε δυνατά. Πήρε τό κουτί και έκανε να τό άνοίξη.

—Είναι κλειδωμένο, είπε. Πέτρο τρέξε να βρης ένα σφυρί, ότι δήποτε να άνοίξω με τό κουτί αυτό!...

—Περιττόν κυρία.

—Ξέρεις μήπως που είναι τό κλειδί;

—Κρέμεται στην άλυσίδα του ώρολογιού του κ. Μπερτέν.

—Τό ρολόγι είναι στην κρεβατοκάμαρά του. Τρέχω να τό φέρω...

Και ή Μαργαρίτα βγήκε διασπική. Σε λίγο επέστρεψε κρατώντας στο χέρι ένα βαρύτιμο χρυσό ρολόι, από τό όποιο κρεμότανε μια όλόχρυση θαιρεία άλυσίδα. Από τό άλλο άκρο της άλυσίδας αυτής κρεμότανε διάφορα μικροπράγματα, φετίς κ.λ.π. και μεταξύ αυτών και ένα σιδερένιο κλειδάκι περιέργου σχήματος.

—Αυτό είναι; ρώτησε ή νεαρά χήρα.

—Μάλιστα κυρία.

Με άνυπομονσία άπερίγραπτη ή Μαργαρίτα έβγαλε στην κλειδωνιά του σιδερένιου κουτιού και τό έστριψε. Ένας ένός κρότος άκούσθηκε

και τό κάλυμμα του κουτιού άνοιξε άυτόματος.

Μέσα στο κουτί είδε διάφορα χαρτιά: γράμματα, σημειώσεις. Η Μαργαρίτα γεμάτη άγωνία έψαξε άρκετά άνάμεσα στα χαρτιά αυτά. Τέλος έβγαλε ένα κιτρινασμένο από την πολυκαιρία χαρτί, φωνάζοντας:

—Τό γράφημο του Ροβέρτου!...

Κάθισε σ' ένα κάθισμα και διάβασε:

Κύριε,

Σά: πούλησαν και σας παρέδωκαν εκείνη που αγαπούσα. Κατασπαράζετε την καρδιά μου καθώς και ε-καίνη ή οποία τό έκαμε αυτό υπακούοντας στην θέληση του πατέρα της! Και σεις μεν την πήρατε εν αγνοία σας, εν αγνοία του μεγάλου μυστικού μας, εκείνη όμως; Μπορεί να πη ότι δεν της ήταν δυνατόν να άντισταθώ μέχρι τέλους στην θέληση του πατέρα της; Μπορεί να πη ότι δεν ήθελε και κρίνη λιγάκι, έστω, τον γάμον αυτό;

» Την έλάτρευα και ήμουν έτοιμος να πεθάνω γι' αυτήν... Την έλάτρευα όπο την περιτρονύω τώρα, θέλω να πληρώσετε τώρα και οι δύο σας τό κακό τό όποιο μου έκάματε. Τό γράμμα αυτό είναι ή αρχή μόνον, της έκδικήσής μου...

» Λοιπόν, μάθετε ότι ή Μαργαρίτα, ή άξιότιμος σήμερα, σύζυγός σας, άτιμασμένη κόρη ενός άτίμου πατέρα, ύπηρέσε έρωμένη μου, προτού γίνη γυναίκα σας. Μαζί, λοιπόν, με την καλονή της σας έδωκε για προίκα εντάλλαγμα των έκατομμυρίων σας τό αίσιος της. Η σύζυγός σας μου άνήκε προτού γίνη δική σας, ψυχή τε και σώματι, άφού έχει άποκτήσει από τον δεσμό μας αυτόν και παιδί. Τό παιδί, όμως, αυτό δεν της τό άφήκα. Θά ήταν μια άνάζια μητέρα γι' αυτό. Η κόρη μας—γιατί ήταν κορίτσι—γεννήθηκε κρυφά στο Βιλλιέ, κοντά στην Ώξέρ, και την κατέγραψα έγώ στα μητρώα της πατρίδας μου, στο Ρομυλλό, την 20 Φεβρουαρίου 1860, όπως θά ιδήτε από τό αντίγραφον της ληξιαρχικής πράξεως που έπισυνάπτω στο γράμμα μου. Την κατέγραψα ως κόρη μου και της έρωμένης μου Μαργαρίτας Κλεμάν. Η άπόδειξις, λοιπόν, του αίσιου της τέως έρωμένης μου και νυν συζύγου σας είναι άναμφισβήτητος.

» Την αγαπώ πολύ την κόρη μας έγώ και θά προσπαθήσω να της δημιουργήσω στην Άμερική μια μικτή περιουσία, την προίκα της, με την έργασία μου. Άν δεν τό κατορθώσω αυτό τότε θά σας την φέρω λέγοντάς της ότι έχει δικαίωμα να άποκτήσει ένα μέρος από την περιουσία της μητέρας της. Αυτό θά είναι ή τιμωρία της άπληροσύνης της.

» Πήσατε έσείς με τά εναντιώματα και την ντροπή σας, ενώ θά ζήσω με την κόρη μου... Όταν θά γίνη είχασι γονιών θά πω ποιά είναι ή μητέρα της και ποιά ή πατέρα της...

» Σας κα-κα-κα-κα και εκείνη με μέρα...

Ρομυλλό 16 Δεκεμβρίου 1860

Ροβέρτος

Η Μαργαρίτα διάβασε ως τό τέλος τό γράμμα αυτό. Όταν τελείωσε σηκώθηκε φωνάζοντας, ενώ έτρεμε όλόκληρη...

—Ω! είναι άτιμο!... Πολύ άτιμο!

—Ναι, άτίμοτατον! έπονέλαβε ο Πέτρος.

—Τί σημαίνουν όμως οι κατάρες και ή έκδικήσις ενός άνάνδρου για τον όποιο κοκκινίζω σήμερα, όταν σκέπτομαι τό τι ύπηρέσε για μένα και πρό παντός για τό παιδί μου; Έγγώ θέλω να ξαναβρω την κόρη μου και τό προδοτικό αυτό γράμμα δεν περιέχει ούτε λέξι από την όποία να μπορώ να οδηγηθώ. Ποιά είναι ή κόρη μου; Μόνον εκείνος ο άνθρωπος θά μπορέση να μου τό πη. Άλλά ποιά να είναι ο άνθρωπος αυτός; Ποιά είναι τό οικογενειακό του όνομα; Τό πιστοποιητικό γεννήσεως! Ναι... ναι... Αυτό θά μάς οδηγήση.

Και τά δάκρυα, νευρικά άρχισαν να ψάχνουν μέσα στο σιδερένιο κουτί. Σε λίγο εύρισκε αυτό που ζητούσε. Πήρε τό χαρτί και τό διάβασε με άπληστία. Έξαφνα τό πρόσωπο της έγινε κατάγλωμο, ενώ τά χέρια της έπεφταν άδραν ή μπροστά της, κρατώντας πάντα τό άποκαλυπτικό έγγραφο.

—Τί συμβαίνει, κυρία; ρώτησε άνησυχος ο Πέτρος.

—Α! ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, τώρα ξεηγούνται όλα... Τώρα καταλαβαίνω τό μίσος του Μπερτέν εναντίον όλης της οικογενείας μου... Λίγο πρό του γάμου μου, ή αδελφή μου Ίωάννα είχε παντρευθί τον Πασκάλ Λαντιέ...

—Λοιπόν, έκανε περιέργος ο Πέτρος.

—Λοιπόν, ή μητέρα του Πασκάλ Λαντιέ, Λουκία Βαλλεράν και ο Ροβέρτος ήσαν αδελφία! Η Λουκία ήταν μεγαλύτερη, είχε σχεδόν τά διπλάσια χρόνια του Ροβέρτου!...

—Άλήθεια; Έκανε ο Πέτρος σηκώνοντας τά χέρια κατάπληκτος. Τι παράξενα πράγματα έχει αλήθεια ή ζωή!...

—Άλλά δεν είναι μόνον αυτό. Την ίδια εποχή ή δεύτερα αδελφή του Ροβέρτου, Μαρία Βαλλεράν, παντρευόταν τον θείο του Πασκάλ, Ίωάννη Λαντιέ... Βλέπεις, λοιπόν, ότι τά πάντα με συνδέουν μ' αυτή την οικογένεια, ένα μέλος της όποι-ας έμελλε να με καταραστή μια μέρα!...

—Από αυτήν την οικογένεια, όμως, θά μάθετε εύκολα πού βρίσκεται ο Ροβέρτος Βαλλεράν.

—Άκουσα πολλές φορές να μιλάν γι' αυτόν, χωρίς να ξέρω για ποίον έπρόκειτο. Έλεγαν ότι έφυγε στην Άμερική, ότι δεν έγραφε και ότι, συνεπώς κανείς δεν ήξερε αν ζούσε ή αν πέθανε. Έπί τέλους πέθαναν και οι δύο αδελφές του και δεν έγινε πια λόγος γι' αυτόν...

—Όστε ή κόρη σας λέγεται πόρα;

—Ρενέ Βαλλεράν...

—Δεν είδα ποτέ πίο άνανδρο έκδικήσι! Έκαστε με άριστήκητη ο όποι θα ληστέατε!

(Συνέχεια στο έπόμενο)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Κατά την διάρκεια μιας δίκης στο Σαντιάγο της Χιλής, ο Βικέντιος Ρουίξ κατηγορείτο ότι έθραυσε την προθήκη ενός καταστήματος και έκλεψε μερικά κοσμήματα. Ο κατηγορούμενος ήρνεϊτο, ένισχυόμενος σε τούτο από την έλλειψιν άυτοπτών μαρτύρων.

Έξαφνα ένεφανίσθη ένας άστρυφύλας και έδήλωσε στο δικαστήριο ότι είχε δη από μακριά τον Ρουίξ να θραύη την προθήκη.

Ο κατηγορούμενος έγινε τότε έξω φρενών:

—Είσαι ένας ψεύτης, ένας ψευδο-μάρτυς! άνέκραξε άποτεφνόμενος στον άστυφύλακα. Την ώρα που έσπασα τη βιτρίνα, ο δρόμος ήταν έρημος!

Και σταμάτησε. Κατάλαβε όμως ότι ήταν πολύ άργά. Χωρίς να τό άντιληφθί από τό θυμό του, είχε όμολογήσει την έννοχή του.

Δέκα λεπτά άργότερα τό δικαστήριο εξέδωσε καταδικαστική άπόφαση.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΑΡΙΘΜΩΝ

Είναι χαρακτηριστικό ότι διάφοροι λαοί έχουν ιδιαίτερη προτίμηση σε άρισμένους αριθμούς ή αντίθετως άποφεύγουν άρισμένους άλλους.

Έτσι, στην Περσία σπανίως άντιμετωπίζετε τον αριθμό 3. Οι Ινδοί χρησιμοποιούν πολύ τό 2 και τους χρησιμοποιούν, άποφεύγοντας τους μονούς. Τό αντίθετο συμβαίνει μόνον Ιδίως τό 5. Τό έπτά συναντάται συνηθέστατα στην Γερμανία, Γαλλία, Ηνωμένες Πολιτείας, Σουηδία και Νορβηγία, πρό παντός όμως στη Ρωσία.

Οι μεγαλύτεροι αριθμοί χρησιμοποιούνται σπανίως. Στο Σάν — Σαλβατόρ συναντά κανείς πολύ συχνά τον αριθμό 11, στο Μεξικό τον αριθμό 17, στην Ίσπανία τον αριθμό 19, και στας Φιλιππίνες Νήσους τον αριθμό 31. Τέλος, οι κάτοικοι των νήσων Χαβάι δείχνουν έξαιρετική προτίμηση στο 13!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΥΓΡΑΦΙΑ

Ένας άνδρας, μέσα σε 18 χρόνια, έλαβε 18.000 έρωτικές έπιστολές!

Τό πράγμα έβγαλε δεν θά φανή έξαιρετικό σε μάς, που γνωρίζουμε ότι οι άσπότες του κινηματογράφου παίρνουν κάποτε 2—3.000 έπιστολές την...

ήμέρα! Πρέπει όμως να προσθέσω ότι οι 18.000 αυτές έπιστολές έγράφησαν από τό ίδιο πρόσωπο!

Η μεγάλη αυτή έρωτευμένη πολυγράφος ήταν ή Ίουλιέττα Ντρού, ή φίλη του Βίκτωρος Ουγκώ, ή όποια έγραφε συχνά τρείς ή τέσσερες φορές την ήμέρα στον αγαπημένο της!

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Οι δημοτικές άρχες του Πόσαμποργκ (Ηνωμένες Πολιτείες) έκαμαν τελευταίως ένα πολύ περίεργον δημοψήφισμα: έκάλεσαν όλα τά είς ώραν γάμους κορίτσια τή πόλεως να έσπεύσαν στο έλ της έρωτηματός!

—Άν σας έπείταν να δολέξετε για γάμο έαν ήλικιωμένο άνδρα, ελ ή πολύ πλούσιος ή έναν νέο άνδρα, αλλά πτωχό, ποίον θά επιλέγατε;

Τά 61% των άπαντήσεων ήσαν ότερο του πτωχού, αλλά όραιοι νέοι,

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Η πλαστικωτάτη Μάριλιν Μέρρικ εξελέγη Βασίλισσα του Χιονογού στο Λόσ-Άντζε-λες. "Όπως φαίνεται, εκτός από τα άλλα της καλά έχει και το χάρισμα να μὴν... κουώνει καθόλου!

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

Η περασμένη «Εβδομάς» Είχε άνοιξε ως όρμας Μά θυγχε λίγο σκάρτη, Γιατί, αυτή την εποχή "Επιασε κρύο και βροχή Μέσα σέ μήνα Μάρτη... Σαρακοστή αγιάσαμε Και όμως ξεπαγιάσαμε!

Τά χάνω — νά μή σέ χαρώ— Μανιώ έτοῦτον τόν καιρό 'Από την ποικιλία Μιά έχουμε όμορφο καιρό Και μία, κρύο τσουχτερό Και κάθε άνωμαλία... Κι' όσοι άπολτοι βρεθήκαμε Γραμμή συναχώθηκαμε!...

Αυτός ό άστατος καιρός Μ' έπιασε πιά όλοσχερός —Τό λέω χωρίς κακία— "Ότι δέν είναι σταθερή Κι' ή άνοιξη ή πονηρή, Σάν πίστη γυναίκα... Πού όσο κι' άν θέλεις βάστατη. Στο τέλος είναι άστατη!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΕΙΑ

ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΚΟΜΕΝΤΙΦΡΑΝΣΑΙΖ Η ΤΑΧΙΝΟΣΟΥΠΑ

Ατζέλικα φίρο μου,

Τσί άλλες άριδάρησε σούμπιτο στην Άθήνα, μία φραντσί-ζικη τρούπα, ή τρούπα τση Κομεντί Φρανσαιζ, τση Γαλλικής τση κομεντίκας παναπή.

Ξαλλεγράφησε λιγουλάκι μά τόν άγιο, γιατί τόμου και μπουλλιέτο δέν εδρισκόντανε νά πάρω, τά κατάρηρα ό καλός σου και γώθηκα μέσα τσί κουίντες και τά παρασκήνια του θεά-τρου και έπιασα κουδέντα ά-λά-φρανσαιζ με οδίες τσί άρτίστες τσί θηλυκές.

Ξεσκόνισα τζόγια μου τά γαλλικά τά λίγα πού ξέρω και τά πήγα μπένε και μπε-νίσμα.

Είχα σκοπόνε νά κουδεντιάσω με τή γόησσα, παναπή με τή Μαρία τή Μπέλ, τó άστέρι τση όθόνης.

Νά μή σου τά πουλιολέω, έπιασε άμορδα σούμπιτο με τó πρώτο πού με κιαλάρησε και μου λέει, κλείνοντάς μου τó μάτι:

— Μπουζούρι!

— Μπαντζόρο, τση λέω. Έκάματε κα-

λό ταξίδι.

— Κουά; μου λέει.

— Κουά, νά πής τση μάννα σου, τση λέω...

Τό κατάλαβε κι' έγέλασε.

Γυρίζει τσί άλλες άρτίστες και λέει:

— Κ έ λ ό μ μ έ ξ τ ρ ά Β α γ χ ά ν...

— Στραβοκάνει είσαι και φαίνεσαι, τση λέω... Κάτι μου

είπε, κάτι τση είπα, και με μπάζει στο χαμαρίνι τση τζόγια μου Αντζέλικα και μου σκάει ένα φιλι στο στόμα, νά μή χαρώ τά ματάκια σου φίρο μου... Τί φιλι ήταν ετόυνο άντζουλέ

μου δέν τó ξέρω!... Μου ήρθε σπαδέντο, μου ήρθε μερμηρία ά-πό τó ντόλτσε τση τó στοματάκι...

Μου λέει άμέσως:

— Θ' άφίσης την Άντζέλικα και θάοθης μαζί μου άμορό-ζος μου...

— Δέν γίνεται, τση λέω.

— Μουρέ άκου μ' έμένα...

— Την Άντζέλικα την άγαπάω...

— Μουρέ άπαράτα τηνε...

Θά μου πής πού τó ήξερε ή Μαρία ή Μπέλ τση Κομεντίς πώς έχω ένα άμωρε στο Τζάντε; Ούλα τά ήξερε... Μά τόν ά-γιο μουκανε εντόπωση...

Νά μή σου τά πουλιολέω, Τζόγια μου, άπό δώ με είγες, έπό κεί με είγες, τση λέω τό: ναίστε...

— Θ' άφίσης την Άντζέλικα; με ρωτάει

— Θά την άπαράτησω...

— Θάοθης με τά μένα;

— "Ότι μου πής φίρο μου...

Φεύγω άπό τó χαμαρίνι τση. Κάνω, νά κατέβω τσί σκά-λες του Βασιλικού Θεάτρου, σκοντάφτω τζόγια μου στη σκάλα και πέφτω... πέφτω στο ταπίτο όπου είναι όμπροστά στο κρεβ-δάτι μου, γιατί... έξυπνησα!... Ούλα τούτα τά είχα ήδη όνειρο, τζόγια μου!

Φιλώ τά ντόλτσε σου ματάκια

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Ίστε Σαρακοστή ένεται, ύναίκα ντικό μου, Τακούι νηστε-άιο κάνει μεταλαδωμένο νά ένεται.

Αμά έγκώ τζάνουμ, ντέν νηστεύω. Ίσαρκοστιανό φαίτο αναούλα έμένα ίφέρνει, ίστομάχι ντικό μου, ανακατωμένο έ-νεται. Δέω ύναίκα μου Τακούι:

— Άμάν Τακούι, φαίτο λαδερό νά μή έί-νεται... άλλο...

— Νηστεία Καραμπέτ, λέει Τακούι.

— Νηστεία-μνηστεία φιλάν φιστίκ ντέν ήσσέρω αμά φαίτε άλλο έτσι γιόχ νά ένε-ται...

— Άφερμ Καραμπέτ.

— Φαωμένο τί τά ένεται ίσήμερα;

— Ένα γκιόελ φαίτό!...

— Τί πιράμμα;

— Ντέν ήσσέρω, αμά περιμενομένο νά έ-νεται νά ίδλεψη...

Φευγαμένο έκανα, ίστε καφενέ ίπη, τάι δλι-μάδλι έπαιξα, κοντσίνα-μουντσίνα, φη μερίντα-μμερίντα ντιαδασμένο έκανα, γκα ήφέ-ναργιλέ— τσιάρο πάφ-πούφ, ώρα πε-λαμένο ενότανε...

— Όρεβουάρ, λέω ίφιλο ντικό μου Άγκόπ.

— Πού παίνεις Καραμπέτ;

— Ίσπίτι. Μεσημέρι ένεται, Τακούι ώραίο πιράμμα φαίτο κειρεμένο κάνει...

— Νά έρχομαι νά ίτρώω;

— Άσκολουν! Ίπαρέα άρέσει έμένα...

— Ίπάμε, Καραμπέτ;

— Ίπάμε Άγκόπ!...

Ξεκινισμένο έκαναμε, κουδεντολόι-μουδεντολόι ίντρόμο, σιά-σιά πακισμένο έκαναμε, ίσπίτι ντικό μου φτάνομε! Άνοίω πόρτα μου.

— Ά!... κάνει ίφιλο ντικό μου Άγκόπ.

— Τί έκει;

— Όραίο μπουρντιά ένεται.

Άνοίω ίρουθουνι ντικό μου, ώραίο μπουρντιά ίστε παμένο ενότανε.

Ίφωναμένο έκανα:

— Τακούι!...

Έρχεται Τακούι!...

— Άμάν γιαβρούμ, λέω έγκώ, ώραίο μπουρντιά χτυπημέ-νο ίμύτη μου έκανε. Ίστε μουσιού Άγκόπ ίτραπέζι κατισμένο, προσκαλεσμένο ένεται.

— Άφερμ!...

Κατισμένο έκαναμε, αμά έγκώ έλεα Άγκόπ:

— Καλό φαίτο τά ένεται.

— Μυρισμένο κάνει πάπια ίστε κάστανο.

— Γιόκ! Ίντέα ντικό μου, τας-κεμπάπ ίστε μακαρόνια έ-νεται.

— Γιόκ Καραμπέτ. Μυρισμένο άστακό ένεται, ίστε καρα-άιντα-γαρίντα κάτι τέτοιο ένεται...

— Γιόκ λέω γιόκ. Ίμοσχάρι ίπαλδάκι πισητό ένεται... ίστε μοσκοβολημένο τόπο...

Και έρχομένο κάνει Τακούι με ένα μεάλο σουπιέρα άχνιστό...

— Άμάν! Τακούι γιαβρούμ... τί φαίτο ένεται;

— Ταχινόςουπα!...

— Ταχί... Άμάν!... Καμένο έμένα έκανες...

Ίπαίονω σουπιέρα χέρια μου, ίστε αναποδουρισμένο κάνω κεφάλι Τακούι!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Διά τó πιστόν της άντιγραφής ΓΙΑΝΝ.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΕΣΒΥΣΕ

Η έλησπόνητη Λά Γιάνα, ή ώραίσση χο-ρεούτρια της Εδρόπης, πέθανε. Σχετικά με τόν θά-νατο και την ζωή της δια σήμου δαντέτας, γράφουμε στην σε λίδα 34.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μπόδικε χώνεψ' το καλά Πώς ή Μανιώ δέ σέ γελά Και λόγια ξεκομμένα... Ενφ' μου λές γιά τόν καιρό, Όμως έγώ παρατηρώ "Ότι μιλάς γιά μένα!... Κι' όλο με θρίζεις άστατη Και λίαν άκατάστατη!

Κι' όμως έγώ θά σου τó πώ Μήνους και μήνους σ' άγαπώ Χωρίς μιάν άπιστία... Κι' ατότά τά λόγια πού μου λές Είν' οι άρλούμπες σου οι πολλές Και τά σαγλά σου άστεία... Σ' ατότέ εμ' άμετάπειστη Γυνή δέν είμαι άπιστη!

Ό άντρας μόνο ό πονηρός Είναι σάν άστατος καιρός Και σκέπτομαι με πόνο, Φουρτούνες και κατακλυσμούς Και καιρικούς καταγλισμούς Ο άντρας έχει μόνο!... Χρυσά παλάτια μούχτισες Και τώρα και με μπουχτίσεις!

ΜΑΝΙΣ

Ὁ σύγχρονος «πολεμος τῶν ὀπλῶν»

Γιοϋγκερς-Χάϊνκελ-Μέσσερμιτ

Τρεῖς ἄνθρωποι ποὺ ἤρχισαν τὴ ζωὴ τους χωρὶς ὀλικά ἐφόδια.— "Ενας κατασκευαστὴς θερμολιπῶν ποὺ συλλαμβάνει τὴν ιδέα τοῦ μεταλλικοῦ ἀεροπλάνου.—Τὸ «ἀεροπλάνο τοῦ φαναρτζή».—«Γκ. 38», τὰ πρῶτα ἀεροπλάνα μὲ αἰθούσας φαγῆτο καὶ ὑπνου.—Ἐργοστάσιον ἐν-τός... οἰνομαγειρείου!—Ὁκτὼ παγκόσμια ρεκόρ.—Ὁ Μέσσερμιτ κατασκευάζει τὸ πρῶτον ἀνεμόπτερον εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν.

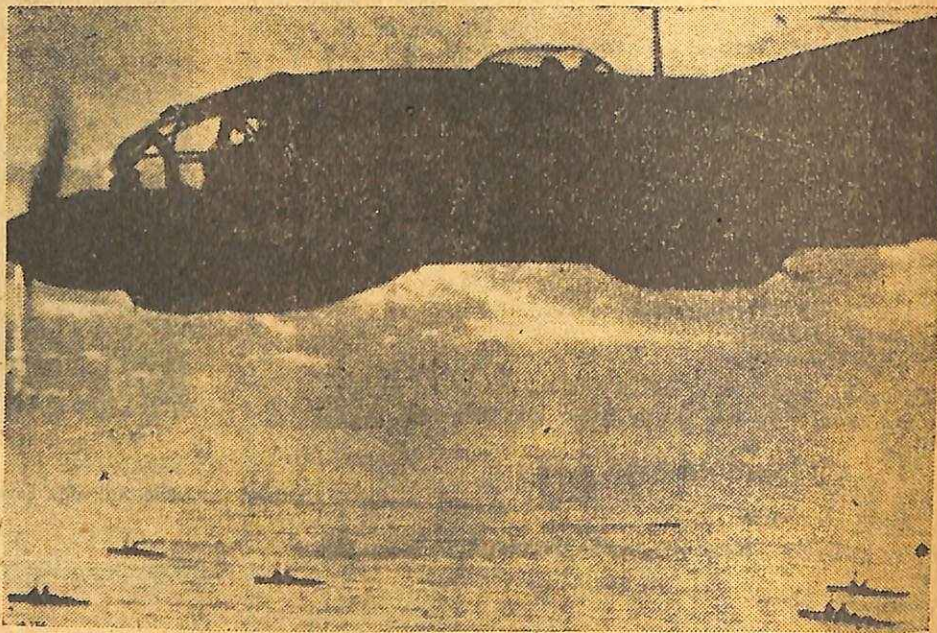
Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ πόλεμος εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε προηγούμενον πόλεμος τῶν ὀπλῶν. Καὶ ἔνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ τρομερώ-τερα σύγχρονα ὀπλα εἶναι τὸ ἀεροπλάνον, ποὺ ἐξελιγθὴ σὲ βαθμὴν καταπληκτικῆς τελειότητος καὶ ὑπὸ ἐποψὴν ταχύτητος, καὶ ὑπὸ ἐποψὴν πολυσχιδοῦς χρησιμοπο-ιήσεως.

"Ετσι ὁ πόλεμος ἔχκεν ἀκόμη περισ-σότερον γνωστὰ τὰ ὀνόματα τριῶν Γερ-μανῶν μεγαλοβιομηχάνων τὰ ὁποῖα ἔ-χουν συνδεθῇ στενῶτα μὲ τὴν ἀνάπτυ-ξιν τῆς ἀεροπορίας. Κάθε φοράν ποὺ θὰ ἀγγελοῖ γερμανικὴ ἐναέριος ἐπιδρομὴ ἐ-ναντίον τῶν ἀκτῶν ἢ τῶν ναυτικῶν βά-σεων τῆς Ἀγγλίας ἢ ἀναγνωριστικὴ πτήσις ὑπεράνω τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἀναφέρονται τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα: Γι-οϋγκερς—Χάϊνκελ—Μέσσερμιτ. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ μεγιστάνες τῆς γερμανικῆς ἀεροπορικῆς βιομηχανίας ἤρχισαν τὴν σταδιοδρομίαν των μὲ ἐλάχιστα ὀλικά ἐ-φόδια, ἀλλὰ μὲ ἕνα πρωτοφανῆ ἐνθουσια-σμόν καὶ ζῆλον, κατώρθωσαν δὲ χάρις εἰς τὴν τεχνικὴν των ἰδιοφυίαν νὰ δημι-ουργήσουν ἐντὸς μικροῦ σχετικῶς χρονι-κοῦ διαστήματος τεραστίαις βιομηχανίας καὶ νὰ ἐπιβάλλουν τὰ ἀεροπλάνα των.

"Ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς μεγά-λους ἐφευρέτας οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενός, προσέκρουσαν ἀρχικῶς ἢ προσπάθεια κα-τῶν τριῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν ἀδιαφο-ρίαν, πολλὰκις δὲ καὶ εἰς τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῶν εἰδικῶν.

Ὁ Οὐγγος Γι-οϋγκερς, ὅστις ἀ-πέθανε τὸ 1935 εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν καὶ εἶχεν ἐπωνυμία ὅ Ἡβρῆς τῆς γερ-μανικῆς ἀεροπορίας ἤρχισε τὴν σταδιο-δρομίαν του κατασκευάζων θερμολι-πῶνας εἰς ὅσοι συναντῶνται καὶ σή-μερον εἰς ὅλα τὰ σημεία τῆς ὑψηλοῦ ὀ-μοῦ μὲ τὰς θερμάστρας, τοὺς κινητήρας καὶ τὰ διάφορα ἄλλα προϊόντα εἰς τὰ ὁ-ποῖα ἐπεξετάθη σὺν τῷ χρόνῳ ἡ παραγω-γὴ τῶν ἐργοστασίων του. "Ὅταν διὰ πρῶ-τὴν φοράν ἐγνώσθη ὅτι ὁ Γι-οϋγκερς προ-σέβαλε νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὰ ἐν Ντεσσ-αύ ἐργοστάσιον τοῦ ἀεροπλάνου ὀλόκλη-ρα ἐκ μεταλλοῦ, δὲν ἔλειψαν τὰ εἰρωνικά σκόλια, πολλοὶ δὲ, ἐνθουσιάζοντες τοὺς θερμολιπῶνας, ἀπεκάλεσαν εἰρωνικά τὸ πᾶν μεταλλικὸν ἀεροπλάνον τοῦ Γι-οϋγκερς «ἀεροπλάνον τοῦ φαναρτζή». Αὐ-τὸ ὅμως δὲν ἠμπούσε νὰ ἀναπτέλλῃτον αὐτὸν πρωτοπόρον τῆς ἀεροπορικῆς βιο-μηχανίας νὰ ἴδῃ κατὰ τὸ 1921 τὰ ἀερο-πλάνα του ἐκτελοῦντα τὰ πρῶτα τακτι-κὰ βρομολογία ἐντὸς τῆς Γερμανίας καὶ δὲκα ἔτη ἀργότερον νὰ ἀντιπροσπεύδουν τὸ ἕν τρίτον τοῦ συνόλου τῶν ἀεροπλά-

νων τὰ ὁποῖα ἐξετέλουν τὰς παγκοσμί-ους ἀεροπορικὰς συγκοινωνίας. Τὸ ἀερο-πλάνον τύπου «Γκ. 38» τῶν ἐργοστασί-ων Γι-οϋγκερς εἶναι ὡς γνωστὸν τὸ με-γαλειότερον ἐπιβατικὸν ἀεροπλάνον τοῦ κόσμου. Ἐκ παραλλήλου δὲ τὰ ἐργοστά-σια αὐτὰ ἔδωσαν πρῶτα εἰς κυκλοφορίαν πολυτελῆ ἀεροπλάνα μὲ ἰδιαιτέρην αἰ-θούσαν φαγῆτο καὶ κοιτῶνας ὑπνου.

Μὲ εἰκὼν τοῦ συγχρόνου πολέμου: Μὲ τὸ μυδραλλιοβόλο ἔτοιμο, μὲ τὴν θόμβαν κάτω ἀπ' τὰ φτερά, τὸ Χάϊνκελ ὑπερίπταται μὲς μοίρας νωρκοσυλλεκτικῶν. (Εἰκὼν ἀπὸ τὸ παρισινὸ «Μάτς» τῆς 14 Μαρτίου)

Πολλοὶ εἶναι ἐπίσης οἱ τολμηροὶ Γερμα-νοὶ ἀεροποροὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιβαίνοντες ἀε-ροπλάνων Γι-οϋγκερς ἐπέτυχαν νὰ πραγ-ματοποιήσουν διάφορα παγκόσμια ρεκόρ.

"Ὡς πρὸς τὴν πολεμικὴν ἀεροπορίαν, τὰ ἐργοστάσια Γι-οϋγκερς ἔχουν εἰδικευθῇ εἰς τὴν κατασκευὴν βομβαρδιστικῶν ἰδία ἀε-ροπλάνων, κατασκευάζουν ὅμως ἐκ πα-ραλλήλου καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τύπους.

Περὶσσότερον περιπετειώδης ὑπῆρξεν ἡ σταδιοδρομία τοῦ Ἐρνέστου Χά-ϊνκελ, ὅστις ἤρχισε τὰς προσπάθειάς του πρὸ 30 ἐτῶν μὲσα εἰς ἕνα πρόχειρον, μικρὸν ἐργοστάσιον εἰς τὴν Στουτγάρ-δην. Τὸ 1911 ἔλαβε τὴν πρώτην ἀπο-πείραν νὰ πετάξῃ μὲ ἀεροπλάνον ἰδίας του κατασκευῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἀνασύρουν ἡμιθανῆ μὲσα ἀπὸ τὰ συντρίμ-ματά του. Τὰ οικονομικὰ του μέσα δὲν ἐπῆρκαν διὰ νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ ἀεροπλάνον του μὲ καλὸν κινητήρα, ὁ τολμηρὸς ὁ-μως Χάϊνκελ ἀπεράσισε νὰ δοκιμάσῃ ὁ-πως-ὅπως νὰ πετάξῃ. Τὸ ἀτύχημά του

δὲν τὸν ἀπεθάρρυνε. Εὐθὺς ὡς ἀποκατε-στάθη ἡ ὑγεία του καὶ κατώρθωσε νὰ ἐ-ξοικονομήσῃ ὀλίγα χρήματα, ἐπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὴν κατασκευὴν νέου ἀε-ροπλάνου, μὲ μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν αὐ-τὴν τὴν φοράν. Τὸ 1922 μετέφερε τὴν ἔδραν του εἰς τὴν Τραβεμίντε, ἐγκατα-στήσας τὸ ἐργοστάσιόν του (διότι περὶ ἐργοστασίου δὲν ἦδύνατο νὰ γίνῃ ἀκόμη λόγος) εἰς τὴν ἀποθήκην ἐνός... οἰνομα-γειρείου! Τὸ ὄνομά του εἶχε γίνῃ ἐν-τούτοις ἐν τῷ μεταξύ πασίγνωστον εἰς τοὺς ἀεροπορικοὺς κύκλους, χάρις εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ τελειοποιήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμε, καὶ πολλὰ τῶν ὁποίων εἶ-χαν προσφέρει μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν γερμανικὴν ἀεροπορίαν διαρκούντος

ἐλμοῦς Μέσσερμιτ ὑπῆρξεν ἀπὸ νεωρῶτατης ἡλικίας θερμὸς θαλάσσης τῆς ἀεροπορίας. Βραδύτερον δὲ διε-κρίθη εἰς πτήσεις μὲ ὑδροπλάνα. Εἶναι κατὰ πολὺ νεώτερος τῶν δύο ἄλλων, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ ἴσως τὸ ὅτι ἐργάζεται καὶ προσωπικῶς διὰ τὴν συνεχῆ τελειο-ποίησιν τῆς παραγωγῆς του. Εἰς ἡλικίαν μόλις 16 ἐτῶν, κατεσκεύασε ἐπὶ τῇ βά-σει σχεδίων τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε δώσῃ ἡ φίλος του Χάρντ, τὸ πρῶτον πηδαλιον γυόμενον ἀνεμόπτερον, μὲ τὸ ὁποῖον βρῶ-δύτερον κατώρθωσε ὁ Χάρντ νὰ ἐκτελέ-σῃ πολλὰς ἐπιτυχεῖς πτήσεις.

Τὸ 1923 ἔδωσε τὸ πρῶτον τοῦ ἐργο-στασίου τὸ ὁποῖον συνεχωνεύθη ἔπειτα μὲ τὰ «Ἐργοστάσια Κατασκευῆς Ἀεροπλά-νων τῆς Βυραρίας». Ὁ Μέσσερμιτ διω-ρίσθη γενικὸς τεχνικὸς διευθυντῆς τοῦ με-γάλου ὁργανισμοῦ ὅστις προέκυψεν ἀπὸ τὴν συγχώνευσιν αὐτῆν. Καὶ τὴν 11 Νο-εμβρίου 1937 ἐν ἀεροπλάνον Μέσσερμιτ κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ ταχύτη-τος φθάσας τὰ 610.21 χιλιόμετρα καθ' ὥραν!

Κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον διεκρίθη-σαν ἰδίως οἱ τύποι καταδιωκτικῶν ἀε-ροπλάνων τῶν ἐργοστασίων Μέσσερμιτ. Χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταχύτητα τῆς ὁποίας ἀναπτύσσουν τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ κατέστησαν ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους ἀντιπάλους τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας.

Πολεμικοὶ ὅροι

Οἱ ἐμπόλεμοι πληρώνουν καταπλη-κτικούς φόρους γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου. "Ετσι, ὁ λόρδος Χένρυ Μπρούχαμ ἔγραφε γιὰ τοὺς "Αγ-γλους φορολογουμένους: «Πληρώνο-με φόρους γιὰ ὅ,τι δάζομε στὸ στό-μα, γιὰ ὅ,τι φοροῦμε, γιὰ ὅ,τι εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας. Φόρους γιὰ ὅ,τι εὐχάριστο βλέπομε, ἀκούμε, αἰ-σθανόμεθα, τρώμε. Φόρους γιὰ ὅ,τι δρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆ καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Φόρους γιὰ τὴν στολὴ τοῦ δικαστοῦ καὶ γιὰ τὸ σκῆνι μὲ τὸ ὁποῖο κρε-μοῦν τοὺς καταδίκους. Φόρους γιὰ τὰ λουλούδια τίς νύμφης καὶ γιὰ τὰ καρφιά τῶν φερέτρων. Ὁ μικρὸς παίζει τὴν φορολογίαν μὲ τὴν σθεῦρα του μὲ φορολογημένον σπάγ-γο. Κάνομε τὸν περίπατό μας σὲ φορολογημένους δρόμους. Ὁ ἄρρω-στος παίρνει τὸ γιατρικὸ του ποὺ φορολογήθηκε σ' ἕνα κουτάλι ποὺ φορολογήθηκε. Κοιμάται σ' ἕνα κρεβ-βάτι ποὺ πλήρωσε φόρο 22% καὶ πε-θαίνει ἐπὶ τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁ-ποῖος πληρώνει 100 λίρες φόρο, γιὰ νὰ τὴν τὸ δικαίωμα νὰ... τὸν πεθάνῃ! Πληρώνει φόρους γιὰ τὴν κηδείαν καὶ γιὰ τὸν τάφο του. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ-νομά του ποὺ θὰ γράψῃ ἐπὶ τὴν πέτρα τοῦ τάφου θὰ πληρώσῃ φόρο. Καὶ τότε μόνον ἀπαλλάσσεται, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἀθάνατον του!»

Τὸ ταξίδι τοῦ θανάτου

Ἐνα περιπετειώδες δ ἡ-γημα τοῦ ΜΩΡΙΣ Β.Π.Ρ

ΣΤΟ Μπέντλεφορ τοῦ Καναδά ζοῦ-νε ἀκόμη μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ ἔζησαν τὰ ταραγμέ-να χρόνια τῆς Ἀμερικῆς, γύρω στὰ 1885 καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους εἰς οἱ σημερινοὶ δὲν γνωρίζουμε τίποτα ἄλλο ἀ-πὸ ἐκεῖνα ποὺ βλέπομε στὰ διάφορα φίλμ

λίγοι τολμοῦσαν νὰ τὰ χαλάσουν μαζ' του.

— Ἦταν στὰ 1890, ἔρχισε νὰ μοῖ-λή. Στὴν Μοντάνα εἶχε πέσῃ μιὰ τρο-μερὴ ἐπιδημία. Ἡ ἐπιδημία τοῦ χρυσοῦ. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζούσαμε ἥσυχον ἀπασχολημένοι μὲ τὰ κυνήγια μας καὶ

—Τρελλάθηκες, Μπίλ; Αὐτὸ ποὺ πᾶς νὰ κάνῃς εἶναι αὐτοκτονία.

τῶν καὶ οὐκ ὀύς. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοὺς ἔτυχε νὰ γνωρίσω μέσα σὲ χάποιον μῦθον. Δὲν ἦταν βέβαια νέος πιά. Ἀρχοῦσε ὅμως νὰ τὸν ἀντικρύσῃ κανεὶς γιὰ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε περᾶσῃ ὅλη τὴν ζωὴν μὲ τὸ πι-στόλι ἢ τὴν καραμπίνα σὸ χέρι, ἐπάνω σὲ ὅλοιο, ἄλλοτε κυνηγώντας δουράκια μὲ τὸ λάσσο, ἄλλοτε ὁδηγώντας κο-πάδια ἀπὸ μισοάγρια ἄλογα καὶ ἄλλοτε πάλιν πίνοντας μὲ χρυσόπληρες στὰ διάφο-ρα μῦθον ποὺ ἐφεύρουνταν ἀνὰ μαντιὰ σὲ πᾶν ἀπὸ τὴν μέση τῆς ἐρημίας τότε Βορείου Ἀμερικῆς. Ἰστέον ἀπὸ τὸ τέ-ταρτο ἢ τὸ πέμπτο ποτὴρ οὐίσκι, λουῖ-ταν ἡ γλῶσσα του καὶ ἀρχίζε νὰ μοῖ διη-γῆται τίς πρὸ παραξένες ἱστορίας. Ἀλλὰ τὴν πρὸ παραξένῃ ἀπ' ὅλες μὲν τὴν διη-γῆθηκε κάποιον θρόνον ποὺ εἶχε κατεβάσῃ κιόλας τὸ δέκατο ποτὴράκι του. Τὰ μά-τια του λάμπανε ἐπὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πα-λῆας ἐποχῆς, ὅταν ἦταν ἀκόμη νέος καὶ

μὲ τ' ἄλογά μας. Ἐφαινκὰ ὅμως εἶδαμε νὰ καταβῇ καραβάνια ὀλόκληρα ἀ-πὸ χρυσόπληρες καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς ὅλα ἐκεῖνα τὰ παρὰ τὰ, οἱ ἄνθρωποι δη-λαδὴ ποὺ ἀνοίγουν μῦθον, χαρτοπαί-γνια καὶ ἄλλες ὑποπτες ἐπιχειρή-σεις καὶ ποὺ εἶναι πάντοτε οἱ μόνοι ποὺ βγαίνουν κερδοσένοι ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τοῦ χρυσοῦ. Δὲν λείπανε ἐννοεῖται καὶ οἱ κακοποιοί, ἐκεῖνοι ποὺ ἐπαίρνουν μὲ τὸ πιστόλι σὰ χεῖρα τὰ ὅσα κατώρθωναν νὰ κερδίσουν οἱ ἄλλοι μὲ τὸν κόπο τους καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα τους.

«Ἐγὼ εἶχα ῥῆσιν γιὰ λίγον καιρὸ ἐπὶ τὴν Καλλιφορνία καὶ τὴν εἶχα γνωρίσῃ καλὰ τὴν ἐπιδημία τοῦ χρυσοῦ. Ἀλλοῖμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν εἶχε τὰ μάτια του ἀνοι-χτὰ καὶ ἐκχρῶνε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ ἴδῃ τί γινόταν γύρω του καὶ πίσω του. Ἡ ὑπολὴ σφαῖρα ἢ τὸ δηλητηρια-σμένο βέλος δὲν ἀργοῦσαν νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους. Ἡ παροιμία λέει ὅτι τὸ

χρυσάφι δεν κάνει την εύτυχια. Κι' έμε-
να δεν με τραβούσε καθόλου το χρυσάφι.
Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν τα αλογά-
μου. Σ' αυτά όμως δεν μπορούσα να μου
δωρή κανείς μπροστά. Και για τον λόγο
αυτό δεν έμεινα και ποτέ μου χωρίς ψι-
λή. Τι να σάς πω; Περνούσαμε καλά
στην Μοντάνα πριν μās έρθουν οι χρυσο-
θύρες. Από τότε έφυγε και φθάσανε κύ-
τοι και τα κακοποιά τοιχεία που τους
συνώδευαν, γινήκαμε άνω κάτω. Δεν
περνούσε σχεδόν τίποτα χωρίς να γίνη
και κάποιος φόνος και όποιος αστυνομικός
θέλησε να πάει τη δουλειά του στά σο-
βαρά και να δώλη τα πράγματα στην θέ-
σι τους, πλήρωσε την απόφασή του αυτήν
με την ζωή του. Τρεις αστυνομικούς συνω-
δέσαμε μέσα σ' ένα μήνα στον τάφο και
στο τέλος κατάντησε να προσφέρουν δια-
κόσια πενήντα δολάρια τον μήνα και να
μή δρίσκεται κανένας που να θέλη την
θέση αυτή. Τότε όμως είναι κι' αν είναι
που απόγινε το κακό. Καταλαβαίνετε πι-
στεύω τί θα είπη να είναι συγκεντρωμέ-
να σε ένα μέρος του κόσμου τα κακοποιά
στοιχεία, και να μὴν έχουν να φοβηθούν
ούτε την σκιά του αστυνομίου. Δεν έμεινε
τίποτα πιά στην θέση του και το χειρό-
τερο απ' όλα είναι ότι μια συμμορία δόλ-
θηκε να ληστεύη συστηματικά τα λεω-
φορεία με τα ξηά αλογα που μετέφεραν
τους ταξιδιώτες, το ταχυδρομείο και το
χρυσάφι που μάζευαν όσοι από τους χρυ-
σοθύρες είχαν τύχη. Οι συμμορίτες σκέ-
φθηκαν ότι αντί να σκοτώνονται δλη μέ-
ρα σκάδοντας τους σκληρούς δράχους για
να δρούν χρυσάφι, ήτανε πολύ πιο εύ-
κολο να ληστεύουν τα λεωφορεία και να
δρίσκουν το χρυσάφι έτοιμο. Το λεωφο-
ρείο συνωδευόταν πάντοτε από έναν όπλι-
μένο φρουρό που καθόταν πλάι στον ά-
μαξά και κρατούσε την γεμάτη καραμπί-
να στο χέρι. Αυτό όμως δεν στενοχωρού-
σε καθόλου τους κακοποιούς που ξεκάνανε
και τους άμαξάδες και τους φρουρούς και
τους επιβάτες. Η ληστεία γινόταν πάν-
τοτε στο ίδιο μέρος, σε ένα σημείο που
ο δρόμος στένευε πολύ και είχε από την
μια μεριά ένα τεράστιο βράχο και απ' την
άλλη μιά απότομη χαράδρα. Ήτανε τό-
σο επικίνδυνο το μέρος αυτό ώστε ο άμα-
ξάς αναγκάζονταν να κρατάει τα αλογα
για να πορχωόανε σιγά-σιγά. Την στιγμή
αυτή περιμέναν οι ληστές για να ξεπα-
στρέψουν τον άμαξά και τον φρουρό. Ο
μόνος που είχε σταθή τυχερός στο ζήτη-
τημα αυτό ήταν κάποιος Τζιμ. Ένα υπο-
κείμενο που δεν μου άρεσε καθόλου, και
που είχε προσφερθή να αναλάβη χρέη
φρουρού του λεωφορείου. Τρεις φορές εί-
χε συνωδέσει τον φρουρό να κα-
ταρθείσει ένοχοι να ληστεύουν την λη-
στεία και να σκοτώσουν τον φρουρό και των ε-
πιβατών. Ο Τζιμ όμως δεν γλυτώση
και τις τρεις φορές από τον θάνατο. Μά
γίνονταν όμως θαύματα στον κόσμο μας;
Δεν θέλω να είπω ότι είναι πολύ έτυ-
πος. Άλλα το πράγμα άνοιξε να με βέ-
λη σε ύποψιες. Και οι ύποψιες μου αυτές
δεν ήταν έντελώς άδυσμας. Οι τρεις
άμαξάδες που είχαν σκοτωθί από τρία
σφαίρα στον στήθος, σχεδόν όλοι από τρία
μέτρα. Τόση γαλήνη σφαίρες έπεσαν γύρω
οι ληστές. Και για το πόσο λίγα έμειναν
τον Τζιμ να γλυτώσει. Όχι, Κι' αν έμει-
νε τότε στην ύποψισή αυτή. Άλλα π

μπορούσα να κάνω; Πως μπορούσα να
κατηγορήσω στα φανερά τον Τζιμ χωρίς
να έχω αποδείξεις στα χέρια μου; Το ά-
ποτέλεσμα ήταν ότι δεν δριγκόταν πιά
κανένας άμαξάς για να οδηγήση το λεω-
φορείο και έτσι αποκλειστήκαμε από όλον
τον άλλο κόσμο. Έμās τους ντόπιους αυ-
τό δεν μας πείραζε και τόσο. Άλλα για
τους ξένους ή κατάστασις ήτανε τραγική.
Είχανε στον τόπο τους μαννάδες, γυναί-
κες, αρραβωνιαστικές και λαχταρούσαν
να πάρουν ή να τους στείλουν ένα γράμ-
μα. Σαν είδαν κι' απόειδαν, έκαναν με-
ταξύ τους έρωτα και μάζευαν χίλια δολ-
λάρια που τα πρόσφεραν για άμοιβή σ' ε-
κείνον που θα κατορθωνε να οδηγήση το
λεωφορείο και να το γλυτώση από τα χέ-
ρια των ληστών. Χίλια δολάρια! Κατα-
λαβαίνετε, κύριε, τί θα είπη χίλια δολ-
λάρια; Το σκέφθηκαν από έδω, το σκέ-
φθηκαν από κεί και στο τέλος παρουσιά-
σθηκαν στον διευθυντή του ταχυδρομείου
και του είπα ότι αναλαμβάνω έγω να κά-
νω τον άμαξά.
» —Τρελλάθηκες, Μπίλ, μου είπε ο γέ-
ρο-Γουέλ; Αυτό που πās να κάνεις είναι
αυτοκτονία.
» Είχα όμως απόλυτη ανάγκη από τα
χίλια δολάρια! Άγαπούσα τον καιρό έ-
κείνο μια κοπέλλα σαν το κρύο νερό και
ήτανε κι' εκείνη σύμφωνη να ζήση μαζί
μου. Έλα όμως που δεν είχαμε λεπτά.
«Αν μπορούσες να οικονομήσης καμιά
χιλιάδα δολάρια, ν' ανοίξουμε ένα μαγα-
ζίκι» μου είπε είπη ή κοπέλλα. Καταλα-
βαίνετε τώρα τί έσήμαινε για μένα αυτή
ή εύκαιρία. Όλοι άπορούσανε για την
απόφασή μου και τόση ήτανε ή γενική
κατάπληξη ώστε άρχισαν να δίζουν στοι-
χήματα για την τύχη που με περίμενε.
Περιττό να σάς πω ότι τα στοιχήματα
αυτά δεν μου έδιναν και πολύ κουράγιο,
επειδή όλοι κερδοσκοπούσαν με τον σί-
γουρο χαμό μου.
» Ο γέρο-Γουέλ, ο διευθυντής του τα-
χυδρομείου, με άφισε να διαλέξω μονάχος
μου τα πιο καλά αλογα από τον σταύλο
του. Μου είπε μεγάλη συμπάθεια και ή-
ταν άπαρηγόρητος για την απόφασή μου.
Και ακόμη περισσότερο λυπήθηκε όταν
του είπα ότι ένομούσα να κάνω το ταξίδι
όλομόνυχος, χωρίς φρουρό και χωρίς επι-
βάτες, μονάχη με το ταχυδρομείο και
το χρυσάφι. Αναγκάστηκε όμως να δεχ-
θί και τον έρω αυτό, επειδή του έκανα
την δήλωση ότι διαφορετικά δεν πήγαινα
ποθενά. Την ώριμένη ημέρα μαζεύτηκαν
του κόσμου οι άνθρωποι για να με ξεπροβο-
δίσουν. Είχα γίνη ένα είδος μικρός ήρωας.
Σκαρφάλωσα γεμάτος κέφι επάνω στο
κάθισμά μου, έπιασα στα χέρια μου τα
λουριά με τα οποία θα οδηγούσα τα ξηά
αλογα μου, κι' ετοιμαζόμουνα να ξεκινή-
σω όταν άξαφνα είδα τον Τζιμ, τον φρου-
ρό, να πηδάει επάνω και να θρονιάζεται
στο διπλανό μου κάθισμα.

—Μπρός, ξεκινάμε, είπα.
—Κατέβη κάτω, του απάντησα. Έχω
κάνει συμφωνία να ταξιδέψω μονάχος μου.
—Φοβάσαι μή σου γυρίσω μερτικό α-
πό τα χίλια δολάρια; Όπως και νάναι
τώρα που ανέβηκα δεν κατεβαίνω πιά.
Την ίδια στιγμή είδα έναν από τους
κάου-μπύς που τόν θεωρούσα για καλό
φίλο να μās πλησιάξη, καθάλλα στο έ-
λγό του. Στο δεξί του χέρι κρατούσε
κιάλας έτοιμη την σχοινένια θηλειά, το
λάσσο, που καθώς γνώριζαν όλοι, το χει-
ριζόταν με ιδιαίτερη μαεστρία. Πήρα τό-
τε περισσότερο κουράγιο κι' ετοιμαζόμου-
να να δώσω στον Τζιμ μια σπρωδιά να
τον πετάξω κάτω από τ' άμαξί.
—Δεν έχω καμμιάν όρεξη, του είπα,
να δεχθώ κι' έγω μια σφαίρα στον στή-
θος, σαν τους άλλους...
Τα μάτια του Τζιμ δγάλανε άστραπές
μίσους.
—Φαντάζεσαι δηλαδή ότι τους σκά-
τωσα; ρώτησε.
—Δεν φαντάζομαι, του άποκρίθηκα.
Είμαι δέσμιος γι' αυτό.
Είδα τότε να τραβή από την τσέπη
του ένα πιστόλι και να το κατευθύνη
κατ' επάνω μου. Πριν προφθάση όμως
να κάνη το παραμικρό, τον είχε άρπάξη η
κιάλας το λάσσο του κάου-μπύ κι' έγω
ξεκινούσα όρμητικά για το ταξίδι του θα-
νάτου, συνοδευόμενος από τις ζητωκραυ-
γές και τα χειροκροτήματα του πλήθους.
Όσο πλησίαζα στην χαράδρα που ήθερα
ότι με περίμεναν οι ληστές, τόσο μεγα-
λείτερο κουράγιο ένοιωθα μέσα μου. Εί-
χα ετοιμάση από πριν το σχέδιό μου και
είχα πεποίθηση ότι θα πήγαιναν όλα κα-
λά. Έτσι κι' έγινε. Τρεις έφπιοι συμ-
μορίτες με περίμεναν στο πιο στενό και
το πιο επικίνδυνο σημείο του δρόμου, έ-
κεί που και το παραμικρό παραστράτημα
ένος αλόγου θα ήταν άρκετό για να
γκρεμίσθ το άμαξί μέσα στην άβυσ-
σο. Οι ληστές περίμεναν με μεγάλη ά-
πάθεια και με τις κακοψιμένες τους κοε-
μασμένες στόν όμο. Ήταν έντελως βέ-
δαιο ότι ο σύντροφός τους ο Τζιμ θα
φοντίζε να ξεκάνη τον άμαξά. Τραβήξα
τότε δυνατά τα λουριά των αλόγων μου
και παίζοντας με τον θάνατο, τα άφισα
να τραβήξουν με όση περισσότερη ταχύ-
τητα μπορούσαν μέσα από το στενό! Ο
ληστές δεν πρόφθασαν ούτε να τ' ά-
λησθεί δεν πρόφθασαν ούτε να τ' ά-
σουν. Ο ένας τους βρόθηκε μαζί με
το αλόγο του κάτω από τις ρόδες στην χα-
ράδρα, γκρεμοτσακίστηκε μέσα στην χα-
ράδρα, και τον τρίτο τον γρορβύλακες
διареά τραυματισμένο οι χωρρόβυλακες
που πήγαινε να βεβαιωθούν για τ' άκατό-
ρωτά του. Ο ύποδοχη που μου έμεινε, δ-
θωμά μου, ή ύποδοχη που μου έμεινε, ή-
ταν ξαναγύρισα, ήταν άπερίγραπτη. Έ-
μεινα γόμματα σχεδόν για όλο τον κό-
σμο. Άκούη και για τον ίδιο τον άκατό-
ρωτο μου. Ήταν ένα γόμμα από το κορίτσι
μου που μου έμεινε ότι είχε βρεθή πιά
να με περιμένη και ότι είχε παντρευθί
με κάποιον άλλον. Δεν μου έμεινε τίπο-
τα άλλο παρά να το οίξω στο πι-
νέρι να ξεδέψω τα νίλια μου δολάρια.
Και εύτυχώς, δεν άσχησαν να τελειώ-
σουν. Δεν άνάγησα ποτέ μου το χρυσάφι
και τα λεφτά...

MORIS BEYER
(Βραβείον Γογγούφ)

Νόρμα Σήρερ.

" πειτα από πένθο 5 ετών Η ΝΟΡΜΑ ΣΙΡΕΡ παντρεύεται τον ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ

Είναι γνωστή ή άπτάθεια των άπτέρων
του κινηματογράφου. Παντρεύονται, χω-
ρίζουν, ξαναπαντρεύονται, ξαναχωρίζουν
...και ούτω καθεξής.
Και όμως το Χόλλυγουντ, ο τόπος του
εφημέριου έρωτος, ήταν περήφανος για έ-
να αίσθημα άγνό και διαρκές. Το αίσθη-
μα που ένωσε την τρυφερή Νόρμα
Σήρερ με τον Ίρβινγκ Τάλμπερ-
περγκ.
Ο Ίρβινγκ Τάλμπεργκ περίφημος πα-
ραγωγός κινηματογραφικών ταινιών, εί-
χε προσέξει κάποια μέρα μια άσημαντη
«φίγκυράντ» που περίμενε έξω από
το γραφείο του. Ήταν ξανθή, κι' είχε
κάτι παράξενα μάτια μ' ένα βλέμμα που
χανόταν στο κενό! Κι' άμέσως την έ-
ρωτεύτηκε. Ο Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, εί-
ναι μεγαλόσωμος, θαρρός, ένδοξος, πανί-
σχυρος. Κι' ή Νόρμα Σήρερ—αυτή είναι
ή άσημη κομπάρσα—ένα δειλό κορίτσι.
Ένα κορίτσι που γνώρισε τη φτώχεια
στην Νέα Υόρκη, και που ήλθε στο Χόλ-
λυγουντ ζητώντας τύχη. Ο Ίρβινγκ της
δίνει άμέσως δευτερεύοντα ρόλους. Προ-
σπαθεί να την μορφώση να της διορθώση
τά σκηνικά έλαττώματά της. Και έπειτα
από τρία χρόνια, της αναθέτει τον ρόλο
της πρωταγωνίστριας. Ο θρίαμβος έρχε-
ται.
Το βράδυ της πρώτης πανηγυρικής
εμφάνισής του κινουόργιου φίλι, ο Τάλ-
μπεργκ παρολαμάνει στο αυτοκίνητό
του την ένδοξη ήδη θεντέττα, και της

λέει μ' έπιβολή: «Θά γίνετε ή γυναίκα
μου»!
Και ή Νόρμα Σήρερ, που από καιρό
ήδη άγαπούσε κρυφά τον Τάλμπεργκ,
του απάντα άπλως: «Είμαι τόσο εύτυχι-
σμένη»!
Αυτός είναι ο θρόλος της μεγάλης αυ-
της αγάπης, που συνεχίσθηκε μ' έναν ή-
συχον γάμο και με μια εύτυχισμένη οί-
κογενειακή ζωή, και που την συνεπή-
ρωσε ένα ξανθόμαλλο κοριτσάκι.
Μά ή εύτυχία δεν διαρκεί σ' αυτόν τον
κόσμο. Μια μέρα ο Τάλμπεργκ ξαφνικά
πέθανε, κι' ή Νόρμα Σήρερ, χήρα άπα-
ρηγόρητη, έγκατέλειψε τα πάντα, και
κοσμική ζωή και κινηματογράφος, για να
κλάψη με την ήσυχία της το χαμένο της
όνειρο. Το πένθος αυτό, θαρό, άπόλυτο,
διήρκεσε πέντε δόκλητρα χρόνια.
Μόλις έπειτα από το μακρό αυτό χρο-
νικό διάστημα, και χωρίς στίς παρακλη-
σεις των συγγενών της ή Νόρμα δέχθη-
κε να ξαναεμφανισθί στον κινηματογρά-
φο. Έπεδόθη τον ρόλο της Μαρίας Άν-
τουανέττας, τον όποιο κάποτε ο Τάλ-
μπεργκ είχαν όνειρευθί να της αναθέση.
Ήταν κι' αυτό ένα είδος έκπληρώσεως
της επιθυμίας του πεθανένου.
Για πρώτη φορά το προσωινό καλο-
καίρι ή «Άπαρηγόρητη Χήρα»—έτσι
την όνόμαζε δόκλητρο το Χόλλυγουντ—
δέχθηκε να ταξιδέψη στην Γαλλία για
άναψυχή. Στο ύπερωκεάνειο «Νορμαν-
δία» με το όποιο ταξίδεψε, όπηρεσαν και

πολλοί άλλοι άστέρεις του κινηματογρά-
φου. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένας νέος,
γνωστός για τόν συνωφρομένο κι' αμί-
λητο χαρακτήρα του: ο Τζώρτζ Ράφτ.
Δεν είναι ούτε γόης, ούτε κοσμικός τύ-
πος, ούτε χορευτής. Παίζει τους ρόλους
των κακοποιών, των άπάχηδων, των λη-
στών.
Και οι δυο αυτοί άνθρωποι οι τόσο
άνόμοιοι, ή γλυκειά, ήρεμη και πονεμένη
Νόρμα Σήρερ, κι' ο άπότομος και σιωπη-

Τζώρτζ Ράφτ.

λός Τζώρτζ Ράφτ, άγαπήθηκαν! Και
σε όλο το Χόλλυγουντ δεν μιλά παρά
τον πρόσκη γάμο τους.

Είδήσεις από το σιούντιο

Για τη μεγάλη άπερπαγωγή της
Τόμπις «Οι 3 Κοντόνας» όπογεί-
στηκαν ήδη τα συμβόλαια με τους γνω-
στους καλλιτέχνες της γερμανικής όδό-
νης Χάραλντ Πάουλζεν και Λέοπολντ
φον Λέντεμπουργκ που θα παίξουν δύο ά-
πό τους πρώτους ρόλους της νέας αυτής
ταινίας.
Κατόπιν της μεγάλης επιτυχίας του
φίλι «Γκέρλεν» που παίζεται ήδη ά-
πό πολλές έδωδαδες στο Βερολίνο και
τις άλλες μεγάλες γερμανικές πόλεις,
του έδόθη από τη γερμανική κυβέρνηση
ο τιμητικός χαρακτηρισμός ως ταινίας αλ-
φούγου από καλλιτεχνικής άπόψεως.
Με γνωστόν σκηνοθέτη του έργου είναι
ο Κάρλ Άντον, που συγκαταλέγεται σή-
μερα ανάμεσα στους καλύτερους σκηνο-
θέτας της Ευρώπης.
Δυο μεγάλα φίλι ντοκυμανταί της
Τόμπις έπέσωρα τελευταία την προσοχή
και τα ένθουσιώδη σρόλια του τύπου: το
«Βασίλεις των αυτοκινητοδρόμων» και
μια ταινία παραμένη από τη ζωή των α-
λόγων, που μās δείχνει την όμορφή και
την άφοσίωση του εύγενικού αυτού ζώου.

Η ΚΟΡΗ της Φαρμακευτρίας ΒΟΥΑΖΕΝ

1ο προηγούμενα

Ο νεαρός υποκόμης Τζάκ Μάκ-Κάρθου, είναι τρελλά ερωτευμένος με την ωραιότερη Μαργαρίτα Βουαζέν, κόρη της περιφήμου μαγίσσης και αστρολόγου της πατρικής αριστοκρατίας του 14ου αιώνα, Κατερίνας Βουαζέν. Άγνοει όμως ποιά είναι όπως και η Μαργαρίτα άγνοει με τί άκριτως ασχολείται η μητέρα της. Μία μέρα οι δύο νέοι συναντώνται στους κήπους των άνακτόρων των Βερσαλλιών. Ο Τζάκ ζητάει από την Μαργαρίτα να πάνε μαζί στην μητέρα της, εκείνη όμως που κάτι υποπτεύεται από την ζωή της Κατερίνας, του λέγει ότι θα αναλάβει μόνη της να της μιλήσει. Σ' αυτό επάνω τους συναντά η δίσ Ντέ-Ζ'Εγιέ, ακόλουθος της μαρκησίας ντε Μοντεσπάν και ο φίλος της κ. Βανέν. Μιλούν για τους μαγικούς και τους αστρολόγους του Παρισιού. Οι δύο αλλικοί συζητούν ο πέρ αυτών, η Μαργαρίτα με αγωνία περιμένει την απάντησή του Τζάκ.

14ον

Ο νεος θάδιζε σιωπηλός. Στο τέλος, άκούστηκε η φωνή του, ήρεμη και μετρημένη όπως πάντα.

—Μου μίλησαν για την γυναίκα αυτήν, είπε. Οι μεγάλοι πραγματικά της έχουν έμπιστοσύνη. Άλλα, οι τίμιοι άνθρωποι του πλήθους, σκαυροσκοπούνται όταν μιλούν για το σπίτι της, για το χαμένο εκεί κάτω στα περίχωρα. Έπιτρέψατέ μου να φρονώ ότι η διαίσησής του λαού είναι περισσότερον σωστή, από την μόδα και τις αντιλήψεις των αλλόκων.

—Η κυρία μαρκησία ντε Μοντεσπάν δεν συμμερίζεται την γνώμη σας, κύριε.

Ο Τζάκ κύτταξε τον συνομιλητή του με βλέμμα έντελως βρετανικό.

—Άλήθεια; είπε. Άς τα αποδώσουμε τότε όλα αυτά στην γαλλική εὐπιστία. Όσον άφορά έμένα άπαιχθάνουμαι έξ ενστίκτου τις απόκρυφες έπιστήμες και εκείνους που άσכולούν με αυτές, γυναίκες είναι είτε άνδρες. Όλοι των βρίσκονται πάρα πολύ μακριά από το Θεό, για να μην πω πολύ κοντά στο διάβολο. Και όταν κανείς βρίσκεται στην τροχιά του τελευταίου, είναι ικανός για όλα τα αίσχη. Πιστεύω με, από την άστρολογία ως την μαύρη μαγεία ή απόστασις δεν είναι μεγάλη.

Ο μαρκήσιος ντε Βανέν, άπάντησε με κάποια άγανάκτηση:

—Η άλήθεια είναι πως το βρετανικό χιούμορ δεν τ' άνέχεται όλα αυτά. Οι γυναίκες, όμως έχουν άνάγκη μεγαλύτερας έπεικειάς. Η περιέργεια είναι φυσική στο φύλο τους και η έπιθυμία των να μάς γο-

ητεύσουν, θά είναι αιώνια, όπως πιστεύω. Δεν συμβαίνει στην Άγγλία αυτό;

—Βεβαιωθείτε, κύριε, έκανε ο Τζάκ, μ' ένα μικρό χαμόγελο, ότι στο Λονδίνο δεν χρησιμοποιούν το δηλητήριο όσο το χρησιμοποιούν στο Παρισι. Στο Λονδίνο δεν θά έρθει την άνησυχία που έπικρατεί εδώ σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα και ο κάταλογος των θυμάτων του δηλητηρίου, δεν μοιάζει καθόλου με τον πίνακα που μπορεί να συντάξει κανείς εδώ. Στην πραγματικότητα, αυτή η κατάστασις άποτελεί μία κηλίδα πάνω στο στέμμα της Αυτού Μεγαλειότητος, ο όποιος έπρεπε να σαρώσει όλην αυτήν την βρωμερή σπείρα χωρίς διακρίσεις για τη θέση που κατέχουν αυτοί που την άποτελούν.

Η νύχτα πλησίαζε και το σκοτάδι του δάσους μέσα στο όποιο θάδιζαν τα τέσσερα άτομα έκρυβε την ταραχή της Μαργαρίτας. Ός τόσο, η δίσ Ντέ - Ζ'Εγιέ βλέποντας πως η άνησυχία της μεγάλωνε και μη μπορώντας και να την κρατήσει άλλο, πρότεινε να καθήσουν.

Ο Τζάκ ένοιωσε την άναπνοή της γρήγορη και διακεκομμένη:

—Τι έχεις Μαργαρίτα; την ρώτησε άνήσυχος.

Εκείνη όμως με θαυμαστή ένεργητικότητα ώρθωσε τον ώραιο της κορμό πάνω στο παγκάκι και άπήντησε:

—Κουράστηκα πάρα πολύ... Δεν είμαι έλέπετε καθόλου συνηθισμένη την πεζοπορία και οι Βερσαλλίες είναι τόσο μεγάλες...

—Πραγματικά είναι ένας όλόκληρος κόσμος.

Το βλέμμα του νεαρού Ίρλανδού την συνέφερε. Η στοργή του νέου της έδινε δύναμη, παρ' όλα όσα συνέβαιαν.

—Ξέρεις Τζάκ τι θέλω από σένα; είπε σε λίγο. Να με συνοδεύσεις ως το άμάξι που με περιμένει στο προαύλιο.

—Με μεγάλη μου χαρά.

Ένας υπηρέτης φάνηκε εκείνη την ώρα ναρχεται διαστρικά προς το μέρος των, άναζητώντας την δεσποινίδα Ντέ - Ζ'Εγιέ. Η ακόλουθος τους άποχαίρετ'σε κι' έφυγε. Ο Βανέν, έπίσης έχήτησε την άδεια ν' άποσυρθεί. Πρίν άπομακρυνθεί όμως, έλεπε στον Τζάκ.

—Κύριε κόρη, πρέπει να πούσετε να μισήτε τις μάντισές μας. Άν τις γνωρίζατε...

Οι δύο έρωτευμένοι μόλις έμειναν μόνοι σφίχταγκαλιασθήκαν. Το φίλι όμως της Μαργαρίτας μαρτυρούσε όλη την θανάσιμη άπελπισία της. Άποσπάστηκε ήρεμα από τον έναγκαλισμό του Τζάκ τονίζοντας.

—Γρήγορα άγαπημένε μου Τζάκ στο άμάξι. Νυχτώνει και οι γονείς μου θά άνησυχούν.

Εφθασαν διαστρικά στο προαύλιο. Λίγο μακρύτερα ένα άγοραίο άμάξι περιέμενε.

Με πόνο στην καρδιά ο Τζάκ ψιθύρισε.

—Άγαπημένη μου δεν θά μου δώ-

σης την διεύθυνσί σου;

—Άργότερα, Τζάκ. Δεν σοδ είπα, πως θέλω να προετοιμάσω τους γονείς μου;

—Μην φοβάσαι. Δεν θά τους έπισκεφθώ παρά μονάχα όταν θά μου το έπιτρέψης εσύ. Δεν μου είπες άκόμη ούτε το πραγματικό σου όνομα!

—Έχε ύπομονή.

—Η μυστικοπαθείά σου με τρομάζει.

—Μου έχει έπιβληθεί...

—Όστε δεν είσαι έλεύθερη;

—Όχι τόσο όσο θά ήθελα.

—Μαργαρίτα, Άπαίτω να μου πής την άλήθεια. Μήπως υπάρχει κανέ-

νας αντίζηλος;...

Η νεαρά κόρη ήταν έτοιμη να διαμαρτυρηθεί, όταν από μία μισοσκοτεινή γωνιά έπεταχτηκε μπρος τους κάποιος άνθρωπος.

—Κι' αν ύπληρχε; άκούστηκε συριστική ή φωνή του Ρομανύ, γιατί αυτός ήταν ο άνθρωπος που ξεπεταχτηκε.

Άποσβολωμένη η Μαργαρίτα κατάρθωσε να φωνάξει μ' όλη την δύναμη των πνευμόνων της.

—Όχι, Τζάκ... Δε είναι άλήθεια. Ο άνθρωπος αυτός λέει ψέμματα. Δεν με συνδέει τίποτε μαζί του! Σοδ το όρκίζομαι!

—Βέρυ γουέλ! βρυχήθηκε ο νεαρός Ίρλανδός, σύροντας συγχρόνως το ξίφος του. Όστε η έπέμβασις του, είναι άδικαιόληγτος!

Ο Ρομανύ, έσυρε και εκείνος το ξίφος του, άγέρωχα.

—Άπατάσαι μικρούλη μου, αν νομίζης πως θά τ' άγάλης πέρα. Θά σοδ δείξω τι αξίζει ένας παλός λοχίας των...

Δεν πρόφθασε όμως να τελειώσει.

Ο Τζάκ μ' ένα κεραυνόεόλο χτύπημα του τρύπησε το λαιμό κι' ο Ρομανύ κλονήοντας ένα πνιγμένο στεναγμό σωριασθηκε στο έδαφος.

Η σκηνή αυτή έξετυλήθηκε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

—Γρήγορα, Μαργαρίτα! Άνέβα στο άμάξι σου! είπεν ο Τζάκ.

Ο άμαξάς άπαθής κι' αδιάφορος είχε παρακολουθήσει την σκηνή χωρίς να κινηθεί από την θέση του.

—Μην πής λέξη από όσα είδες τόνισε ο Τζάκ δίνοντάς του το πουγγύ του.

—Ω! μιλώρδε! για τί είδους λοιπόν άνθρωπο με νομίζετε; άπάντησε μια γνωστή φωνή.

Ήταν ο κύριος Γκρήν, που ώδηγοδσε ο ίδιος ένα άπό τα άγοραία άμάξια του.

—Άφοδ είναι έτσι, είπεν ο Τζάκ άναγνωρίζοντας κατάπληκτος τον πιστό του φίλο, όλα πάνε θαυμάσια.

Οι δύο νέοι, άνέβηκαν στο άμάξι κι' ο κύριος Γκρήν, έσυρε τα χάρματα των αλόγων του.

Μόλις το άμάξι χάθηκε μέσα στο σκοτάδι ένας άνθρωπος ξεπεταχτηκε μέσα από το χαντάκι.

Ήταν ο Λουί ντε Βανέν.

—Διάβολε! αυτό είναι πάρα πολύ άσχημο, μωρομούρισε με θαυμασμό.

Αυτός δ εδέξαπτος Ίρλανδός ξέρει περίφημους σπαθισμούς που πρέπει να τους μάθω κι' εγώ.

Έπειτα έδωσε πρόχειρα με το μαντίλι του την πληγή του δυστυχισμένου Ρομανύ και έτρεξε να ζητήσει βοήθεια.

Ο Ρομανύ ξέρει πολύτιμα μυστικά, σκέφθηκε ο πρακτικός αυτός άνθρωπος. Πρέπει να κάμωμε ό,τι είναι δυνατόν.

Την ίδια εκείνη στιγμή η Μαργαρίτα σφίχταγκαλιάζοντας τον Τζάκ προσπαθούσε με μεγάλο κόπο να διώξει τον τρόπο της.

—Και τώρα τι θά γίνει;

—Μά τίποτε, άγαπημένη μου, μουρούρισε ήρεμα ο Τζάκ. Αυτό του είδους οι ιστορίες είναι κάτι το συνηθισμένο για το νυκτερινό Παρισι.

—Και τι θά πω στους γονείς μου;

—Την άλήθεια. Μήπως προτιμάς να έλθω να τους την διηγηθώ εγώ ο ίδιος;

—Όχι, Τζάκ... Και θά σε παρακαλέσω να μ' άφήσης, όταν θά σοδ το ζητήσω!

Ήταν τόσο θερμή η παράκλησις αυτή, που ο Τζάκ συγκινήθηκε.

—Έστο, άγαπημένη μου.

Άφοδ διέσχισαν τον δρόμο του Σαιν-Μαρτέν, η Μαργαρίτα κρεμάστηκε στο λαιμό του και του έδωσε το άποχαίρετιστήριο φίλι.

Ο Τζάκ κατάλαβε και κατέβηκε από το άμάξι, που συνέχισε το δρόμο του.

Τά στενά λιθόστρωτα βρομάκια του Παρισιού ήταν δύσβατα για τ' άμάξια κι' έτσι ο Τζάκ, μπόρεσε να παρακολουθήσει το άμάξι της Μαργαρίτας.

Στην πόρτα των τειχών του Σαιν Ντενίς, είδε το άμάξι να σταματά και την νέα να κατεβαίνει και να έξαφανίζεται μέσα στο θόλο.

Ο Τζάκ, προστατευόμενος από το πυκνό σκοτάδι, θάδιζε πίσω της, με την άγωνία στην ψυχή. Ήταν δυσχερής από τον έαυτο του γι' αυτό που έκανε. Ός τόσο κάποια άόρατη δύναμη τον έσπρωχνε.

Τά σπίτια γινόντουσαν όλοένα και πιο άραία και τα φώτα σπανιώτερα.

Ο δρόμος δεν ήταν παρά ένα μονοπάτι μέσα στα χωράφια.

Ο Τζάκ τώρα αισθανόταν κάποια κρυφή ίκανοποίησι γι' αυτό που έκαμνε. Το έρημικό εκείνο μέρος, ήταν πολύ έπικίνδυνο, την έποχή εκείνη και μία νέα που το διέσχισε μόνη της τέτοια ώρα, μπορούσε ν' άντιμετωπίσει πολλούς κινδύνους.

—Μά που πάει λοιπόν; άναρωτιόταν όλοένα ο Τζάκ, με περιέργεια και άνησυχία!

Ξαφνικά έλαμψε κάποιο φώς.

Η σκιά ενός σπιτιού φάνηκε πάνω στο έρημικό και γυμνό εκείνο έδαφος. Γαυγίσματα σκυλιών άκούστηκαν. Η Μαργαρίτα χτύπησε μία πόρτα άνοιχτήκα άμέσως και έσανέλεισε με θόρυβο.

Ο Τζάκ γύρισε πίσω. Στην πόρτα του Σαιν-Μαρτέν αντίστωσε κάποιο σκοπό χωροφύλακα που κάπνιζε μακάρια την πίπα του και τον ρώτησε για το μυστηριώδες σπίτι.

Ο άνθρωπος δεν δίστασε να του άπαντήσει.

—Ποιό; Αυτό εκεί κάτω, διακόσια βήματα πέρα από το πρόστασιο στο Βιλνέβ — σύρ — Γκραβουά; Ά!... Γι' αυτό το σπίτι λέγονται πολλά πράγματα, λοχαγέ μου. Το έπισκέ-

πτονται πάρα πολλά πρόσωπα... Είναι το σπίτι της Βουαζέν!

IX

Ο ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΤΕΙΛΕ Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Η Κατερίνα Βουαζέν, προσπαθούσε να παρηγορήσει την κόρη της που σπαρταρούσε μέσα στην άγκαλιά της.

—Ησύχασε, κόρη μου. Έγώ θά τα τακτοποιήσω όλα. Μην άνησυχής. Θά παντρευτής τον όμορφο Ίρλανδό σου. Όστε έτσι; Τρύπησε το λαιμό του Ρομανύ; Μπράβο! Αυτός ο νέος μου άρέσει...

Χαίδεψε ακόμα λίγη ώρα την Μαργαρίτα κι' έπειτα της ψιθύρισε στο στί:

—Άκουσε. Θά φύγω από εδώ χωρίς θόρυβο. Θά έρω γρήγορα κάποια που θά νοικιάση το σπίτι. Έπειτα θά πάμε στην έξοχή, μακριά από το Παρισι. Θά περιμένουμε λίγο καιρό ως ότου ξεχασθούμε και τότε ο άγαπημένος σου θά έλθη να μάς έρθ. Εκεί, θά του μιλήσω εγώ, με την καρδιά της μητέρας. Θά καταλάβει. Και στο κάτω - κάτω, ξέρεις πως είσαι περισσότερο από πλούσια;

Η Μαργαρίτα, που είχε έξαντληθεί από την συγκίνησι, άρχισε πάλι να έλπιζει.

—Ναι... ναι... μητέρα, μωρομούρισε.

Η Κατερίνα ύπληρχε ελκρινής.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε δείξει τόσο άποφασιστικότητα και ένεργητικότητα όσο κείνο το καλοκαίρι του 1676. Δεν μπορούσε ν' άλλάξει το κερδοφόρο έπάγγελμα της με τίποτε άλλο.

ο μαγικό λόγια

(Άπαντήσεις στα έρωτήματα της σελ. 8)

ΣΤΟΥΣ κελημένους που αργούν να φύγουν, θά πής:

—Τι ώρα πηγαίνετε στην δουλειά σας τό πωί;

Μόλις σκεφθούν το άγούρο έόπνημα, όσο και να διασκεδάζουν, θά αισθανθούν την καρδιά τους να τριγυρνά.

ΣΤΗ ζηλιάρα θά πής:

—Νέξερς πάρα άνιάρές μου φαίνονται οι άλλες γυναίκες...

Όταν η γυναίκα σας πιστέψη ότι άνιάτε μακριά της, τότε ύποφέρει λιγότερο για την άπομάκρυνσή σας.

ΣΤΟΝ καθυστέρημένο θά πής:

—Πόσο χαίρω που ήλθατε, έστο και άργά.

Θά κολακευθί με τον φόβο μήπως δεν έλθη που αισθάνθηκε για την καθυστέρησή του και θά ξεχάση τα άλλα.

ΣΤΟΝ φλόγαρο θά πής:

—Δεν είς τίποτε καινούργιο; Έσύ που διαβάζεις τόσα πολλά πράγματα... Έτσι τον κολακεύετε, και τον σταματάτε, αν δεν έξω τίποτα καινούργιο.

ΣΤΟΝ πρόσταμένο σας θά πής:

—Έβθε εύχαριστήμένος από την έργασία μου.

Έτσι, στα ξαφνικά, θά εα πής κατ' έπασαν πιθανότητα αναί. Τότε είναι η κατάλληλη στιγμή να συνεχίσετε...

και όμως έκανε τη θυσία αυτή χωρίς δισταγμό και λύπη μόνο και μόνο για την εύτυχία της κόρης της.

—Δεν σοδ ζητώ παρά λίγων μηνών προθεσμία, είπε στην κόρη της. Έν τω μεταξύ εσύ θά συναντάς τον άγαπημένο σου μακριά από εδώ. Άκου. Φέρε τον σ' έπαφή με την θεία σου την Φρύνη. Αυτή ξέρει πως θά τον κάνει να έχη ύπομονή.

—Μερικούς μήνες, μητέρα. Είναι πολύ...

—Θά προσπαθήσω όσο μπορώ να συντομεύσω το διάστημα που χρειάζεται.

Έν τούτοις η Βουαζέν, λογάριζε χωρίς την μοίρα, γιατί κατά το διάστημα των λίγων αυτών μηνών, συνέβη το άσημαντο εκείνο γεγονός που έγινε αίτία να έξαπση η θύελλα της μεγάλης τιμωρίας, που από τόσον καιρό περίμενε μ' άγωνία η ύγιης μάζα του λαού.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, κάποιος σκευοφύλας έβηκε στο εξομολογητήριο της εκκλησίας των Ίησουιτών, που είναι στην όδο Άγίου Άντωνίου, ένα άρκετά όγκωδες γράμμα.

Ένα άρκετά μεγάλες σελίδες και ήταν άτυπόγραφο. Έφερε την ήμερομηνία της προηγούμενης ήμέρας. Ο άγνωστος που το είχε γράψει άπεκαλύπτει, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ένα σχέδιο συνωμοσίας σύμφωνα με το όποιο, ο βασιλεύς και ο διάδοχος έπρόκειτο να δηλητηριασθούν.

Οι άρχες έβηκαν τα στοιχεία που ζητούσαν τόσο καιρό, κι' άνέπτυξαν άμέσως έξαιρετική δραστηριότητα.

Την 5ην Δεκεμβρίου ο Λουί ντε Βανέν συνελαμβάνετο και η έρευνα στο σπίτι του άπεκαλύπτει τα όνόματα όλων εκείνων που άποτελούσαν την έγκληματική σπείρα η όποία, τόσο καιρό σκορπούσε τον τρόμο, την φρίκη και την άγωνία σ' όλόκληρο το Παρισι.

Τά όνόματα των κάθε λογής ανθρώπων που άποτελούσαν την άπαίσια στρατιά των μάγων και των φαρμακευτών δεν ήταν πιά άγνωστα. Τά βλαβερά νυκτόδια ζώα, άναλύφθηκαν μέσα στις φωλιές τους.

Η συγκίνησις ήταν γενική. Η φοβερή αυτή συμμορία άπετελείτο από ανθρώπους κάθε τάξεως και δεν έλειπαν από αυτήν, ούτε οι εύγενείς με τα μεγάλα όνόματα και τις σπουδές θέσεις. Καθένας καταλαβαίνει την συγκίνησι του λαού κι' όλων εκείνων που βρίσκονταν σ' έπαφή με τους ανθρώπους αυτούς. Όλοι ήξεραν, πως άργά ή γρήγορα, θά συλλαμβάνοντο αναλόγως της πορείας των άνακρίσεων και των στοιγίων που θά προέκυπταν εις θάρος των.

Έν τω μεταξύ η μεγάλη αυτή νίκη της άτυνομίας έλυσε τις γλώσσες. Όλοι εκείνοι που για τον έναν ή άλλον λόγο διατελούσαν σε σχέσεις με τους μάγους και τις μάγισσες ήσαν κι' άλλες καταδικασμένοι ήθεκός από τη κοινή συνείδηση.

Στάς 13 Ιανουαρίου 1678, ο βασιλεύς άνέθεσε όλη αυτή την ύπόθεση στον γενικό διευθυντή της άστυνομίας Γκαμπριέλ — Νικολά ντε λα Ρενή με την έντολή να την ξεκαθαρίση άποσδήποτε. Συγχρόνως, ιδρύθηκε ειδικό δικαστήριο.

Όταν η Βουαζέν, που στο άναμεταξύ είχε κλείσει ξανά το σπίτι της και δεν δεχόταν καμιά έπίσκεψη, έμαθε τα τελευταία αυτά νέα, έαναβόηκε τον παλμό της έαυτο, γίνθηκε πάλι η παλιά μέλαινα και θρυλήθηκε μ' όλη της την δύναμη:

(Συνέχεια στο έπόμενο)

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

ΛΑ ΓΙΑΝΑ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗ-
ΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ένα τηλεγράφημα εκ Βερολίνου μας ανήγγειλε, προχθές, τόν θάνατο μιας νεαρής, εξαιρετικής ομορφιάς, της Λά Γιάνας, η οποία είχε πρόσφατα σκάνε περιήγηση «Τάφο του Ίνδοου».

Η φήμη της, ύστερ' από τή ταινία αυτή είχε φθάσει ως τα πέρατα της οικουμένης. Δυσκόλως μπορεί κανείς να ξεχάσει τή γυναίκα αυτή με τήν εξαιρετική ομορφιά και γοητεία.

Μόλις ήταν οκτώ χρονών όταν η Λά Γιάνα παρουσιάστηκε στόν χορογράφο τής «Οπερας τής Φραγκφούρτης» για νά τήν προσάβη στό παιδικό του μπαλέτο.

Από τότε πέρασαν αρκετά χρόνια. Η μικρούλα μπαλαρίνα έγινε πιά χορεύτρια, κι έκανε μια θριαμβευτική τουρνέ μόνη της με δικές της χορευτικές δημιουργίες, αρχίζοντας από τις μεγαλύτερες γεωμετρικές λουτροπόλεις. Ένα πρωί, ήλθε ένα τηλεγράφημα από τή Δρέσδη, όπου τή καλούσαν ν' αντικαταστήσει τή σόλο-μπαλαρίνα μιας μεγάλης επίθεωρήσεως. Η εμφάνισή της στό θέατρο υπήρξε ένας αληθινός θρίαμβος. Μετά τή Δρέσδη ήρθε τὸ Βερολίνο, τὸ Λονδίνο, τὸ Παρίσι, ἡ Ρώμη. Παντοῦ ἐπιτυχίες, παντοῦ χειροκροτήματα.

Ὁ κινηματογράφος, ὅπως συμβαίνει σχεδόν πάντα με τέτοιες εξαιρετικές καλλιτεχνικές εμφανίσεις, δὲν ἄργησε νά τήν ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅπου ἐσημείωσε τὴν ἴδια ἐξαιρετική ἐπιτυχία. Ἐσχάτως εἶχε πρωταγωνιστήσει σὲ γύρισμα ἑνὸς νέου μεγάλου φιλμ. Ὁ τίτλος του εἶναι «Τὸ ἄστρο τοῦ Ρίου».

«Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ»

Εἰς τὸ Βερολίνο γυρίζεται κατ' αὐτὰς ἕνα νέον φιλμ με πρωταγωνίστρια τὴν Ζάρα Λεάντερ καὶ με τὸν τίτλο «Η καρδιά τῆς Βασίλισσας». Τὸ θέμα τοῦ νέου αὐτοῦ φιλμ εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Μαρίας Στούαρτ. Τὸν ρόλον τῆς Βασίλισσας Ἐλισάβετ υποδύεται ἡ Μαρία Κοππενχόφερ καὶ τοῦ Μπόθουελ ὁ Βίλλυ Μπίργκελ.

Τὸ φιλμ αὐτὸ πρόκειται κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν νά εἶναι ἀπὸ τὰ ἀριστεύοντα φιλμ ποὺ ἔχουν γυρισθῇ μέχρι σήμερα εἰς γερμανικὰ στούντιο, ἡ παραγωγή τῶν ὁποίων οὐ μόνον δὲν ἡλαττώθη ἐξ ἀφορίας τοῦ πολέμου ἀλλὰ παρουσιάζει σημαντικὰ αὐτὴν αὐξάνει. Ἀρκεῖ νά ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι διὰ ἀνεξαιρέτως σὰ φορέματα τῆς Μαρίας Στούαρτ καὶ τῆς Βασίλισσας Ἐλισάβετ εἶναι ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀληθινὰ, δηλαδὴ καὶ ἀληθινὰς πολυτίμες γούνες, καντημένα με

ἀληθινὸ χρυσάφι καὶ στολισμένα με πανάκριβες δαντέλλες.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ σκηνοῦ διακόσμος ἀρχιτέκτων Πλομπεργκερ, ποὺ μετεκλήθη εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Βιέννη, ἐπιμένει ὅτι ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὸ αἷμασιδὼν μένει αἷμασιδὼν, καὶ ὅτι ἕνα πλοῦσιο φιλμ, γιὰ νά δείξῃ ὅπως πρέπει, χρειάζεται ἀληθινὸ σκηνοῦ διάκοσμο.

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὸν ἐξαιρετικὸν διάκοσμο, ἡ «Καρδιά τῆς Βασίλισσας» παρουσιάζει καὶ πολλὰς ἄλλας ἐκπληξείας οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν θὰ γνωσθῶν ποτὲ ἀπὸ τὸν θεατὴν. Πρόκειται περὶ πολλῶν νέων τεχνικῶν τελειοποιήσεων ποὺ ἐφαρμόζονται διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ αὐτοῦ. Εἰς μίαν σκηνήν, παραδείχματος χάριν, ὁ Μπόθουελ εἶναι ξαπλωμένος ἐπάνω εἰς ἕνα πραγματικὸ βασιλικὸ κρεβάτι καὶ συζητεῖ με τὴν Μαρία Στούαρτ. Εἰς μίαν ἄλλην ὅμως θὰ τὴν ἀναζητήσετε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, μολοντὶ ἀκούεται δίπλα σας ἡ φωνὴ τῆς. Ἡ πρόβα γίνεται ἀπολύτως χωρὶς τὴν πρωταγωνίστρια ἡ ὁποία ἔκαμε ἤδη μόνη της τὴν πρόβα τῆς καὶ εἶναι ἐλευθέρη τώρα νά διαθέσῃ τὸν καιρὸν τῆς ὅπως θέλῃ. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ὑπόθεσις τοῦ «συγχρονιστοῦ», τοῦ μάγου αὐτοῦ ποὺ συγχρονίζει τὰς διαφορὰς σκηνὰς καὶ τὰς φωνὰς τῶν ἡθοποιῶν ποὺ εἶναι ἀποτυπωμέναι ἐπάνω σὲ ξεχωριστὰς ταινίες. Οἱ εἰδικοί παρατηροῦν ὅτι διὰ τοῦ τοῦ αὐτοῦ ἀποφεύγεται ἡ ὑπερβολικὴ κούρασις τῶν ἡθοποιῶν σὲ ἀτελείωτες πρόβας ποὺ τοὺς ἀφαιροῦν τὴν «φρεσκάδα» καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν.

Ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ εταιρία Οὐφα, ἡ ὁποία, γυρίζει καὶ τὴν «Καρδιά τῆς Βασίλισσας», διαθέτει συνολικῶς 22 στούντιο με ἀπεράντους ἀνεξαρτήτους αἰθούσας. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς αἰθούσας αὐτὰς δύνανται με ἕνα ἀπολύτως τὸν τρόπον νά ἐνωθῶν καὶ

νὰ σχηματίσουν μίαν ἐνιαίαν αἰθούσαν τῆς ὁποίας τὸ μήκος φθάνει πρὸς 100 καὶ πλέον μέτρα. Μέσα εἰς τὰς αἰθούσας αὐτὰς ἐργάζονται οἱ «μάγοι», οἱ τεχνίται δηλαδὴ ποὺ τὰς μεταβάλλουν ἀπὸ παρθένον δάσος εἰς πολυτελὲς σαλόνι ξενοδοχείου ἢ ἀπὸ ἐσωτερικὸν ἐκκλησίαν εἰς πεδὶον αἰματηρῆς μάχης. Εἶναι πράγματι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον νά παρακολουθῇ κανεὶς τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον διαρρυθρίζονται τὰ σκηνοῦ μέσα εἰς τὰ στούντιο τῆς Οὐφα. Ἡ τελειοποίησις τῶν κινηματογραφικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς μεγάλης αὐτῆς εταιρίας ἔχει ἐξελιχθῇ εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε τεχνικὰ φθάνουν εἰς Γερμανίαν ἀντιπρόσωποι μεγάλων ἀμερικανικῶν εταιριῶν διὰ νὰ τὰς μελετήσουν καὶ τὰς ἐφαρμόσουν καὶ εἰς τὴν χώραν των.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ
ΚΩΜΙΚΟΣ

Ὁ Φερναντέλ θεωρεῖται σήμερα ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος κωμικός. Κατορθώνει νά μᾶς κάνει νά γελοῦμε περισσότερον με τὰς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου του παρὰ με τὰς διαφοράς λόγια ποὺ σοφίζεται. Διαλέγει με μεγάλη ἐπιμέλεια τὰ σενάρια τῶν ἔργων ὅπου πρωταγωνιστεῖ.

Λόγος πολλὸς ἔχει γίνῃ γιὰ μίαν τελευταίαν του ταινία «Φρανσουά Πρεμιέ». Φρανσουά Πρεμιέ εἶναι φραγκόφωνος ὁ γινωστός βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Στὸ ἔργον αὐτὸ, ὁ Φερναντέλ εἶναι ἡθοποιὸς τρίτης τάξεως σ' ἕνα θέατρο ἐπίσης τρίτης τάξεως. Ὁνειροπολεῖ νά παίξῃ τὸν πρῶτον ρόλον σὲν θιάσῳ του. Κάποτε ὁ Κολίσταξ, πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου, ἀρρωσταίνει καὶ ὁ Φερναντέλ τὸν ἀναπληρώνει. Ἀλλὰ... παθαίνει τράχ καὶ γιὰ νὰ συνέλθῃ πηγαίνει σ' ἕναν ὑποκριτὴν ποὺ τὸν μεταφέρει στὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Εἶναι ἐρωτευμένος με τὴν ὥραία Φερνιέρ, ἄλλη ἡθοποιὸς τοῦ ἰδίου θεάτρου, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νά τῆς ὁμολογήσῃ τὸ αἰσθημὰ του...

Τὸ φιλμ ἐκτυλίσσεται στὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου. Ἐμφανίζει σύντομα διὰ τὰ ιστορικὰ στοιχεῖα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τοὺς ἱππότες. Ἐμφανίζει τὸν Ἐρρίκο δον τῆς Ἀγγλίας, τὸν γνωστὸν Κυανοπώγωνα ποὺ ἐσχάτως τις γυναῖκες του γιὰ νὰ παντρευθῇ ἄλλες. Μᾶς παρουσιάζει διάφορες ξεκαρδιστικὰς σκηνὰς.

Ὁ Φερναντέλ θυμᾶται ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια τὸ Λεζικὸ Λαρόν καὶ προλέγει τὸ μέλλον τοῦ Ἐρρίκου δον, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν ὑποβάλλει σ' ἕνα σαρὸ βασανιστήριον. Αἱ σκηνὲς με τὸν Φερναντέλ εἶναι ἀμύμητες.

Ἀπὸ τίς ξένες κομητικὰς τὸ φιλμ αὐτὸ θεωρεῖται ὡς τὸ κορύφωμα τῆς δόξης τοῦ ἡθοποιῦ.

Ἄς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ τὸ δοῦμε σύντομα.

Ὁ ἀμύμητος Φερναντέλ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ μηχανικός Νέδ Κάρσον, διευθυντὴς μίανς ἐπιχειρήσεως στὴν Ἰάβα εἶναι ἀρραβωνιασμένος με τὴν νεαρὰ καὶ ὡραία τῆς Τρέσας Δίζον με τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ. Μία νύχτα βρίσκει μέσα στὸ γραφεῖο του νεκρὸν τὸν ἀδελφὸν τῆς Τρέσας, Πέρσου, θοτανολόγον ποὺ καταγινώτανε με τὴν συγγραφή ἑνὸς σπουδαιότητος βιβλίου. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐξαφανίζεται τὴν ἴδια νύχτα μυστηριωδῶς. Ὁ Κάρσον ὑποπτεύεται κάποιον «Ἀρμστρογκ», τὸν ὁποῖον καὶ αἰμαλωτίζει. Μέσα στὶς ἀποσκευὰς του βρίσκουν τὸ περιήγιο χειρόγραφο. Ὁ «Ἀρμστρογκ» ὅμως ἀρνείται ὅτι αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν Πέρσου Δίζον. Αὐτὸ ὑποστηρίζει καὶ ὁ ντετεκτὶβ Μώρτσεζον, στόν ὅποιον ὁ Κάρσον ἀνέθεσε τὴν διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου. Τὴν ἄλλη μέρα γίνονται ἐκπληκτικὰ πράγματα: Ὁ «Ἀρμστρογκ» ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς, ἐπίσης ὁ Κινέζος ὑπηρετὴς τοῦ Κάρσον Βά-Σου καὶ ἡ Τρέσα. Ὁ Κάρσον ἀποφασίζει νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς νέας καὶ ὁ φίλος του γιατροῦ Μώρνο, λέγει ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

14ον

Σε εὐχριστῶ ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Κάρσον. Τώρα θὰ σοῦ ὁμολογήσω πὼς εἰμαι εὐχριστῆμένος ποὺ ἔρχεσαι καὶ σὺ. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θὰ βροῦμε μεγάλες δυσκολίες.

—Τὸ ξέρω. Τί πρόγραμμα ἔχεις; —Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔφυγαν με βάρκα.

—Γιατί δχι; —Γιατί ὁ «Ἀρμστρογκ» εἶναι πιά ἐξυπνος ἀπὸ Μώρτσεζον. Θὰ πάμε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ζούγκλας. Πήρα μαζί μου δυνατὰ κυάλια.

Μετά μισή ὥρα περπατοῦσαν μέσα στὴν πράσινη ζούγκλα. Κι' οἱ δύο σιωπηλοὶ, μελαγχολικοὶ ἐστέπτοντο τὸ φεβερὸ μυστήριον ποὺ πηγαιναν νὰ ἐξηγιστοῦν.

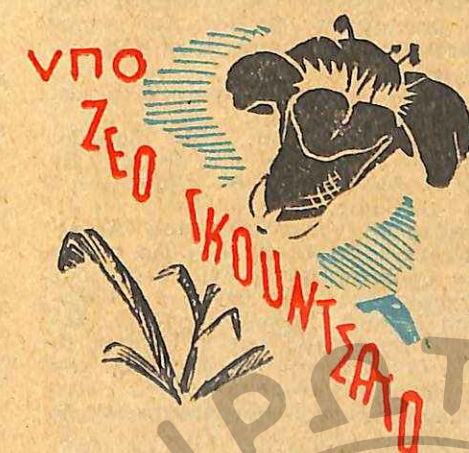
ΚΕΦ. 19ον

ΤΙ ΕΠΑΘΕΝ Η ΤΡΕΣΣΑ

Ἡ τραγωδία τῆς Τρέσας δὲν ἦταν μικρότερη. Ἡ ζωὴ τοῦ κοριτοῦ αὐτοῦ ἦταν ἀνέκαθεν γεμάτη μελαγχολία. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφὸν της γεμάτον μουσικισμό καὶ ἐρωτὰ στὴν ἐπιστήμη, χωρὶς πολλὰ χαρὰ γιατί δὲν ἐδείχνε κ' ἐκεῖνος καμμιὰ συμπάθεια στὴν ἀδελφή του.

Τὸ μόνον του ποτέρισμα ἦταν ἡ φιλομάθεια. Εἶχε λίγους φίλους γιὰ τὴν ὥρα ποὺ τ' ἄλλα παιδιὰ ἐπαιζαν αὐτὸς ἦταν κλεισμένος στὸ σπουδαστήριον. Ἡ Τρέσα δὲν μποροῦσε νὰ συνεννοηθῇ σὰν ἀδελφὴ

μαζί του. Θαύμαζε ὅμως τὴν φιλεργία του κι' ἦταν περήφανη ὅταν τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ μίαν δημοσίαν θέσιν στὴν «Ἀπὸ Ἀνατολή». Τὸν ἀκολούθησε ἐκεῖ, ἐλπίζοντας νὰ τὸν συμμορφώσῃ με τὴν ἐπιρροή της. Γρήγορα ὅμως εἶδε ὅτι ματαιοποῦσε. Ὁ Πέρσου εἶχε ριχτῇ με τὰ μούτρα σὰν χαρτιά. Ἐκάμε χρέη. Ἡ Τρέσα δὲν ἔκαμε ἄλλο παρὰ νὰ δέχεται δανειστάς τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀπυθισμένη ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐγκα-

ταλεῖψῃ ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπειλὲς τοῦ θανάτου.

Τότε ἀκριβῶς ἐγνώρισε τὸν Κάρσον, τὴν στιγμή ποὺ εἶχε ἀνάγκην ἐνὸς καλοῦ φίλου. Τὸν ἀγάπησε καὶ μόνον ἡ ἀγάπη του τὴν παρηγόρησε γιὰ τὸ δυστύχημα. Κ' ἦταν ἐτοιμὴ νὰ γίνῃ γυναίκα του στὸ «Ἐσεῖς ὅταν συνέβη τὸ ἀνασκόφειτο».

Διῶρθανε τὰ μαλλιά της τὴν βραδυὰ ἐκεῖνη, παραμονὴ τῶν γάμων της, εὐτυχισμένη γιατί ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ σηκώθηκε μίαν στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι μερικά ἀντικείμενα ποὺ εἶχε μαζί της: μίαν σιγαροθήκη τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τὸ χρυσὸ του ρολοῦ.

Καθὼς πηγαίνει νὰ τὰ δάλλῃ μέσα στὸ συρτάρι, εἶδε ἕνα κομμάτι χαρτί μαγκωμένο στὸ ρολοῖ. Τὸ διάβασε κι' ἐπάγωσε. Ἐσχετίζετο με τὸ παρελθόν καὶ με τὸν «Ἀρμστρογκ»!

Ἡ ἀποκάλυψις ποὺ περιεῖχε τὸ τὸ χαρτί αὐτὸ ἦταν φοβερὴ. Ἐνα πραγματικὸ μαχαίρι μέσα στὴν καρδιά της. Ξαναδιάβασε τὸ χαρτί καὶ τὸ ἔκλεισε πάλι μέσα στὸ ρολοῖ. Δὲν μπορούσε νὰ παντρευθῇ τὸν Κάρσον μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ μυστικοῦ. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως!

Ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ στόν Κάρσον γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Τὰ «εἶλη» της ἐπρεπε νὰ μείνουν κλειστά καὶ στόν ἄνθρωπον ποὺ ἀγαποῦσε ἀκόμη.

Ἐφυγε μόλις γλυκοχάραξε καὶ πήρε τὸ πρῶτον τραῖνο γιὰ τὸ Λονδίνο.

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἡ καταδίωξις τοῦ «Ἀρμστρογκ» ἡ ὁποία κατέληξε στὴν συνάντησιν της με τὸν Κάρσον.

Τὰ ἄλλα εἶνε γνωστά. Φυγαδεύοντας τὸν «Ἀρμστρογκ» ἤθελε νὰ προλάβῃ μίαν καταστροφὴν. Φώναξε τὸν Βά-Σου καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶδες ποῖος ἦρθε Βά;

—Ναί. Πολισμένο ἀπὸ Σιγκαπούρη, γιὰ κύριο «Ἀρμστρογκ».

—Θέλω νὰ με βοηθήσῃς.

Τὴν κύτταξε κατὰπληκτος.

—Ναί, θέλω νὰ φύγῃ, νὰ μὴ τὸν πιάσουν Βά. Τὸ ξέρεις δὲν πρέπει νὰ τὸν πιάσουν.

—Ὁ Βά κατάλαβε. Λυπάται πολὺ τὸ κυρία, γιὰ δλα. Τί θέλει κυρία νὰ κάνω;

—Τὸ κλειδί, ξέρεις ποῦ εἶναι τὸ κλειδί;

—Ξέρει.

—Πές μου λοιπόν.

—Κάτω προσκεφάλι, ἀριστερά. Κύριος κοιμάται σὰν γάτα.

—Πρέπει νὰ τὸχω, θὰ προσπαθῶ. Εὐχαριστῶ Βά.

—Κύριος ξυπνήσῃ καὶ δὴ Κυρία Βά πάρει κλειδί.

—Ὅχι, δχι, θὰ τὸ πάρω μόνη μου.

Ὁ Βά ὅμως κατῳρθεσε νὰ φέρῃ τὸ κλειδί στὴν Τρέσα λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ πήρε ἐκεῖνη καὶ πῆγε μόνη της στὴν φυλακὴ τοῦ «Ἀρμστρογκ». Με φόβον καὶ τρόμον ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ὁ «Ἀρμστρογκ» πετάχθηκε ὀρθὸς σὰν τὴν εἶδε. Τὸ φῶς ἦταν ἀναμμένο.

—Ἐσύ;

—Ναί! Ἦρθα νὰ σε βοηθήσω, εἶπε ψυχρά.

Τὴν κύτταξε ἐκστατικὰ.

—Γιατί θέλεις νὰ με βοηθήσῃς;

—Διότι — μὰ Θεέ μου ξέρεις καλά γιατί. Πρέπει νὰ σε βοηθήσω ἔστω καὶ ἂν χάσω τὴν ὑπόληψίν μου. Φύγε γρήγορα, ὅσο μπορεῖς. Ὅλοι κοιμούνται. Πρέπει νὰ εἶσαι μακριὰ ὅταν θὰ ξεσηκώσῃ.

Ἐκλονίσθηκε κ' ἔβαλε τὸ χεῖρ της μπροστά σὰ μάτια. Τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χεῖρ:

—Ὅστε ξέρεις τί συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν βίλλα;

—Ὅχι, δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα. Φύγε γρήγορα. Πρέπει νὰ δώσω πίσω τὸ κλειδί.

—Δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ. Εἶναι τρελοὶ νὰ τὸ υποθέτουν. Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ὅταν ἐγώ...

Σταμάτησε, σὰν νὰ φοβήθηκε νὰ πρὸβῃ σὲ ἐκμυστηρεύσεις ποὺ τις θεωροῦσε ἐπικίνδυνες. Ἐκεῖνη τράβηξε τὸ νύχι της καὶ πλησίασε τρέμοντας τὴν πόρτα.

—Θὰ φύγω, τῆς εἶπε. Οἱ Μαλαῖοι εἰν' ἐκεῖ. Θὰ με βοηθήσουν.

Ἐκεῖνη δὲν τὸν ἀκούε πιά. Τὸν

είδε να πηγαίνει στην άλλη άκρη.
Ο Βά— Σου πού παραφύλαγε την απλησίασε:

—Θά φύγει; την ρώτησε.
—Ναι, ναι, πάρε το κλειδί Βά και πήγαινε να το θάλλης στην θέση του. Μόλις έφυγε ο Κινέζος έτρεξε στο δικό της παράπηγμα, έπεσε στο κρεβάτι της και έκλαψε πικρά. Τί θά έλεγε ο Κάρσον για να συμπεριφορά της αν το μάθαινε και τις σκέψεις της με το μυστηριώδες αυτό πρόσωπο; Κι' αν την ρωτήση αύριο τί θά το πη; Το προσέφαλό της έδράχη με τὰ δάκρυά της. Πέρασε μια ώρα.

Δέν ακούοντας κανέναν θόρυβος έξω. Η νέα υπέθεσε πως ο αιχμάλωτος είχε φύγει πιά, όταν ή πόρτα της άνοιξε και τόν είδε μπροστά της.

—Τί θέλεις; τόν ρώτησε.
—Νά σοι μιλήσω, τὰ σκέφθηκα όλα. Πρέπει νάρθης μαζί μου.

—Έγώ; Όχι, όχι, αυτό δέν θά γίνη. Μετά από αυτά που συνέβησαν, ούτε στιγμή δέν μπορώ να μείνω κοντά σου. Υπάρχει αίμα μεταξύ μας τώρα...

—Σσσι! είπεν εκείνος. Μήπως τρελλάθηκες; Τό καλλίτερο για σένα είναι να μ' ακολουθήσεις γιατί εκείνος δ' αστυνομικός θά σέ υποπτεύη πως είσαι συνένοχος μας όταν θή πιά έφυγα. Θά συλλάβη έσένα και θά σέ φυλακίση.

—Θά με φυλακίση; Μά ελός ο κόσμος είναι σήμερα μια φυλακή για μένα. Πριν από λίγους μήνες ήμουνα ή πιο ευτυχισμένη νέα στον κόσμο. Επρόκειτο να παντρευτώ όταν...

—Νά παντρευτής, τόν Κάρσον!
—Ναι κι' άπόψε παίζω τόν ρόλο του προδότη. Άφησέ με, φύγε, λυπήσου με!

Εκείνος όμως επέμενε να την πάρη μαζί του, την παρακαλούσε, την Ικέτευε, προσπαθούσε να την πείση. —Θάρρής, τής είπε. Πρέπει!

—Μη με πλησιάζεις, έφώναζεν εκείνη, μη μ' έγυλίζης.

—Μονάχα ο Κάρσον μπορεί να σέ πλησιάζη, λοιπόν; Με λίγα γλυκά λόγια τὰ ξεχνάς όλα. Όπως δήποτε τώρα πιά όλα τέλειωσαν. Έδώ δέν πρέπει να μείνης, θά είναι επικίνδυνο. Μαζί μου θά είσαι πιο άσφαλμένη. Δέν είμαι βέβαιος πως θά κρατήσης κλειστό τό στόμα σου μπροστά σ' εκείνον δέν αστυνομικό.

—Σου είπα πως δέν θάρρω. Ότι έκανα τό έκανα για χάρη σου. Μη με φέρνεις σέ άπελπισία. Πήγαινε και άς δεχάσουμε τὰ περασμένα.

—Ο "Αρμτρογκ δέν άπήντησεν. Έβαλε τό χέρι του στην τσέπη και έβγαλε ένα γλωφοφορμισμένο μαντήλι και τό έβαλε κάτω από τὰ ρούβονια της πιέζοντας το δυνατά. Η νέα έπεσε άναίσθητη.

Τότε εσφύριξε κ' ένας δυνατός Μαλαίος μπήκε, πήρε την Τρέσσα στα χέρια του σαν κοιμισμένο παιδί. Ο "Αρμτρογκ έσδυσε τό φως και τόν άκολούθησε.

Όλοι μαζί έφυγαν δρομαίοι μέσα στο δάσος χωρίς να τους πάρη είδηση κανέναν. Μόνο δύο μάτια μέσα στο σκοτάδι παρακολουθούσαν τη φυγή. Τά μάτια του Βά—Σου.

Χωρίς να μιλήση ο Κινέζος μπήκε μέσα στο παράπηγμα, άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι και τό έκρυψε μέσα στην μπλούζα του. Κατόπιν άκολούθησε τὰ ίχνη των φυγάδων.

Δυό μέρες άργότερα ο Μώνρο με τόν Κάρσον καθόταν άντίκρυ σέ μια φωτιά, κοντά σ' ένα θουνό, ύψηλό δέκα χιλιάδων ποδών. Άπ' την άλλη μεριά του θουνού άπλωνόταν ή πράσινη ζούγκλα.

—Είπε σαν να ζητάμε ψύλλους στ' άχυρα είπεν ο Μώνρο. Δυό μέρες περπατάμε κι' ούτε ίχνος θρήκαμε των φυγάδων.

—Είδαμε, όμως, ίχνη ποδιών δύο μίλια πίσω.

—Μπορεί νάναι κι' από Ιθαγενείς του χωριού.

Ο Κάρσον κούνησε τό κεφάλι. Κανέναν δέν είδε τους φυγάδες στο δρόμο που ρώτησαν.

—Μου φαίνεται πως γελάσθηκα για τόν Βά—Σου, είπεν ο Μώνρο, θά έφυγε κι' αυτός μαζί τους.

—Αδύνατο! Τότε πρέπει να παραδεχθούμε πως κ' ή Τρέσσα έφυγε με τη θέλησή της γιατί ο Κινέζος ποτέ δέν θά συνωμοτούσε εναντίον της.

—Επειτα έχουμε την άπόδειξη πως την ύπνωτίσαν. Ο Βά—Σου τους καταδιώκει σαν έμάς κι' αυτός, έκτός άν...

—Εκτός άν τόν είδαν πρώτα και τάφτιαξαν μαζί του;

—Αυτό σκέφθηκα. Οι Μαλαίοι μπορούν να κάνουν ό,τι θέλεις άν τους πληρώσης και ο "Αρμτρογκ είναι πλούσιος.

—Αυτό είναι τό άνεξήγητο. "Αν είναι πλούσιος τί ζητά; Τί ρόλο παίζει στην ύποθεση αυτή; Ο Μώρτσεζον μάς ώρκίσθηκε πως δέν είναι ο δολοφόνος αυτός. Πάντως θά ύπήρξε βοηθός ή συνένοχος και ή Τρέσσα τό ξέρει. Γι' αυτό την παίρνει μαζί του για να μη μαρτυρήση.

—Εχνάς πως ο Μώρτσεζον τὰ ήξερε όλα;

—Ναι μά ο "Αρμτρογκ δέν είχε είδηση γι' αυτό. Ήταν με την έντύπωση πως τόν αστυνομικό τόν προσκάλεσε έσύ.

—Τά είπαμε χίλιες φορές. Δέν γαίνεει νόημα. Τό σπουδαίο είναι τώρα πως ή Τρέσσα κινδυνεύει. Σήμερα πιά δέν δίνω δεκάρα για τόν δολοφόνο του Διέον.

—Είπε όμως σπουδαίο αυτό.

—Ναι, όταν δέν ύπάρχη τίποτε άλλο, σπουδαιότερο.

—Έχεις δίκιο, είπεν ο Μώνρο, ξένασα τ' άλλα.

—Ζή άκόμα! φώναξε ο γιατρός. Νέδ, δώσε μου τό μπράντυ.

Ο Κάρσον του έφερε την μποτίλια και του χύσαν λίγο ανάμεσα στα γείλη.

Ο Βά—Σου άνοιξε τὰ μάτια, αλλά ήτανε βέβαιον πως δέν άνεγνώριζε κανένα.

—Δέν μπορείς να του κάνης τίποτα, Μώνρο;

—Όχι. Δέν θά ζήση ούτε μια ώρα. Είναι θαύμα πως δέν πέθανε άμέσως με τέτοια πληγή και με τόση μεγάλη αίμορραγία. Τόν κακομοίρη!

Ο Κινέζος έκανε μια τρομώδη κίνηση, τὰ χείλη του κινήθηκαν πάλι.

Ο Κάρσον έσκυψε από πάνω του: —Βά—Σου, μ' άκούς;

Τά μάτια του Κινέζου άνοιξαν και προσηλώθηκαν στη μορφή του Νέδ.

Τι τελευταίες στιγμές του θανάτου είχε ξαναβρή τη διαύγειά του. Προσπάθησε να μιλήση.

—Η δεσποινίς... μαζι εκείνον. Μαλαίοι σκότωσαν Βά—Σου. Βοήτε δεσποινίς... Πολύ φοβάται. Βά ξέρει ποιος είναι "Αρμτρογκ... θά...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

—Να τραθήξουμε νοτιότερα και να ρωτήσουμε.

—Τό μόνο που έχουμε να κάνουμε. Ο "Αρμτρογκ θά κρύφθηκε, ίσως, σέ καμιά έσοχη του θουνού.

—Τότε θά ψάχνουμε χρόνια χωρίς να πετύχουμε τίποτε.

—Ω! Θά βγῃ μια φορά και τότε!

Η συνέχεια του στοχασμού του ζωγραφίσθηκε μέσα στα μάτια του με πείσμα "Οποιος πείραζε την γυναίκα π' άγαπούσε δέν θά γλύτωνε από τὰ χέρια του.

Αφού έφαγαν άγρια φρούτα οι δύο φίλοι τράβηξαν τό δρόμο προς τὰ νότια, που ήσαν χωριά Ιθαγενών.

Η φυτεία ήταν πυκνή και οι κάκτοι έσχίζαν τὰ ρούχα τους καθώς περνούσαν.

—Κεντούν σαν θελόνες είπεν ο Μώνρο.

Για μιὰ ἄλλη ἀγάπη

Διήγημα τῆς Μάγδας Φέρστερ

—ΠΟΥ ΘΑ ΠΙΑΣ ΠΑΛΙ μ' αυτόν τόν δρομώκαρο; ρώτησε ή μητέρα τῆ Μάρθα όταν την είδε να ετοιμάζεται για έξω.

Δέν βλέπεις που χαλαί ο Θεός τόν κόσμο; Κάποιος θά παρακαλούσε να μπορέση να καθήση στην ζεστασιά του και να μη ξεμυτίση μ' αυτό τό χιόνι.

—Έχω δουλειά, απάντησε ή Μάρθα.

—Δουλειά; Δουλειά; είπε πάλι ή μητέρα της. Δέν μου άρέσει καθόλου αυτό ή δουλειά σου. Κάθε μέρα, κάθε μέρα! Συμμαζεμό πιά δέν έχεις. Τό σπίτι δέν σέ χωράει.

—Υστερα, παίρνοντας ύφος πιο άυστηρό πρόσθεσε:

—Μάρθα, φοβάμαι ότι.....

—Τί φοβάσαι; την διέκοψε ή νέα σαν να μάντευσε την σκέψη της μητέρας της.

—Φοβάμαι ότι ξεχάσες τόν Φρίτε.

—Μητέρα, φώναξε ή Μάρθα. Σου άπαγορεύω να μου ξαναμιλήσης μ' αυτόν τόν τρόπο.

—Αλλά ή γρηά, αντί ν' αλλάξη τόνο, γίνθηκε άκόμη πιο άυστηρή και πρόσθεσε:

—Πρώτα, μήν ξεχνάς ότι είμαι ή μητέρα σου, και ότι δέν μπορείς να μου άπαγορεύσης τίποτα. Ό,τι κι' άν λέω, τό λέω για τό καλό σου. Και ύστερα, μήν ξεχνάς ότι ο Φρίτε βρίσκεται σήμερα στο μέτωπο. Άν γνώριες στο μεταξύ κανένα άλλο νέο, και σκέφθηκες να του γαρίσης την καρδιά σου, επειδή εκείνος είναι μακρυνά, μάθε ότι κανείς μια πολύ μεγάλη ατιμία. Πήγαινε τώρα όπου θέλεις. Είσαι ελεύθερη!

Υστερα από αυτά τὰ τελευταία λόγια, ή μητέρα της Μάρθας βγήκε από τό δωμάτιο χωρίς να περιμένει ν' άκούση τις δικαιολογίες της. Άν ήξερε όμως πόσο πόνο είχαν προκαλήσει τὰ λόγια αυτά στην κόρη της, θά γύριζε πίσω να την σφίξη στην αγκαλιά της και να την παρηγορήσει. Αλλά ήταν πολύ μεγάλη ατιμία, είχε φωνάξη ή γρηά. Πίστευε λοιπόν ότι ή κόρη της θά μπορούσε να κάνει τόσο μεγάλην ατιμία:

Η Μάρθα σκούπισε τὰ δάκρυα που έβρεγαν τό ώραίο της πρόσωπο, φόρεσε τό θαρύ της παλτό και τὰ φοδραρισμένα με γούνα παπούτσια, τύλιξε όλο πιά σφιγτά μπορούσε ένα μάλλινο σάλι γύρω στο λαιμό της και ξεκίνησε για τόν τακτικό πιά καθημερινό της δρόμο. Προχώρησε ως την κεντρική πλατεία, διέσχισε τό μεγάλο πάρκο, τό ίδιο πάρκο μέσα στο οποίο είχε συναντηθῇ τόσες και τόσες φορές με τόν Φρίτε και είχε αλλάξη μαζί του δοκίμα πιστεως κι' αγάπης, έστριψε τόν φαρδύ δρόμο με τὰ ώραία πλουσιόσπιτα και στάθηκε μπροστά σέ ένα από τὰ σπίτια αὐτό V—... δειλά-δειλά τὸ κοιτούσε και δέν άνοιξε ή πόρτα, γόηθηκε γρήγορα μέσα για να συνέλθῃ από τό τσουχτερό κρύο.

—Καλημέρα σας φρύλαιν Μάρθα, άκούσθηκε ή φωνή της γυναίκας του θυνωρού. Τίποτα άκόμη;

—Τίποτα; επανέλαβε ή Μάρθα με ύφος άσηχημένο.

Σέ λίγο ρώτησε:

—Και ή γρηά; Τί κάνει ή γρηά;

—Δέρνεται, γτυπιέται, κλαίει. Πηγαινέτε να την ιδῆτε. Η παρουσία σας της κάνει πάντοτε καλό.

Η Μάρθα πήρε μια βαθεία ανάσα για να συγκρατήση τὰ κλάματα που απειλούσαν να την πνίξουν. Νά παρηγορήση; Πως μπορεί να παρηγορήσει ένας άνθρωπος που έχει κι' ο ίδιος ανάγκη παρηγορίας; Και όμως έπρεπε να σφίξη την καρδιά της, έπρεπε να βρῇ λόγια παρηγορίας για να δώση θάρρος στην γρηά μητέρα του Φρίτε. Ναι, ναι. Αυτή ήταν ή ακαθημερινή δουλειά της Μάρθας που είχε φέρη τόσο άνω-κάτω την μητέρα της. Αυτή ήταν ή αρεγάλη της ατιμίας.

Πέντε ολόκληρες έβδομάδες δέν είχανε γράμμα από τόν Φρίτε. Ούτε ή μητέρα του ούτε ή Μάρθα. Στην αρχή τό απέδωσαν στην μεγάλη καθυστέρηση που είχε τό ταχυδρομείο λόγω της κακοκαιρίας.

Υστερα ύπέθεσαν ότι θά τόν είχαν στείλη ξαφνικά σέ κανένα προκεχωρημένο τομέα από όπου ήταν δύσκολο να γράψη. Υστερα όμως, όσο περνούσε ο καιρός και σωριάζονταν οι ημέρες ήμια επάνω στην άλλη, άρχισαν να τις βασανίζουν μ' άβυσσος ιδέες.

—ΕΠΙ—

Η Μάρθα είχε γνωρίσῃ με τόν Φρίτε χάρις σέ μιάν απλή σύμπτωση. Ο ώραίος άνδρας με τό αθλητικό παράστημα της άρεσε από την πρώτη στιγμή. Δέν θέλησε όμως να πιάση μάταια όνειρα, έπειδή γνώριζε ότι τους χωρίζει μια πολύ μεγάλη κοινωνική απόσταση. Εκείνος ήταν πλουσιόπαιδο, από παλὴν άρχοντική οικογένεια, με εξαιρετική μόρφωση και παρά την νεαρή του ήλικία, με πρώτης τάξεως θέση σέ μιάν από τις μεγαλύτερες τράπεζες του Βερολίνου. Εκείνη ήταν ή κόρη ενός τίμιου βιοπαλαιστή, που είχε πεθάνη λίγα χρόνια πριν χωρίς ν' άφίση στην οικογένειά του τίποτ' άλλο από μια μικρή σύνταξη και την άνάμνηση της απέραντης καλωσύνης του. Η Μάρθα αναγκάσθηκε να εργάζεται για να συμπληρώνη με τόν μισθό της τό εισόδημα από τό οποίο ζούσαν αὐτή κι' ή γρηά μητέρα της. Όταν πρωτογνωρίστηκε με τόν Φρίτε, ή Μάρθα μίλησε γι' αυτόν στην μητέρα της. Εκείνη όμως της είπε να μη παραδίδεται σέ ελπίδες που δέν πραγματοποιούνται. Μά να που ήρθε μονάχος του ο Φρίτε στην μητέρα της Μάρθας και την ζήτησε.

—Την αγαπάω, είπε. Θέλω να την παντρευθῶ.

—Και ή μητέρα σας ρώτησε ή γρηά. Θά δώση την συγκατάθεσή της γι' αυτόν τόν γάμο;

—Όταν γνωρίση την Μάρθα, θά την αγαπήση κι' εκείνη, απάντησε ο Φρίτε. Είναι τόσο καλό, τόσο τίμιο κορίτσι...

Ήταν σ' αλήθεια καλό και τίμιο κορίτσι ή Μάρθα. Μά ή μητέρα του Φρίτε ούτε ν' άκούση δέν θέλησε γι' αυτόν τόν γάμο. Του είχε κιόλας ετοιμη μιάν άλλη νύφη, την κόρη μιας παλιῆς παιδικῆς της φίλης και δέν μπορούσε να φαντασθῇ πως ο Φρίτε θά μπορούσε να ενδιαφερῇ γιὰ ἄλλη νέα.

—Μητέρα, έλεγε ο Φρίτε. Άφισέ με να σοι γνωρίσω την Μάρθα. Και άμα δέν την αγαπήσεις κι' έσύ από την πρώτη στιγμή, σοι υπόσχομαι να μη σοι ξαναμιλήσω γι' αυτό τό ζήτημα.

Μά ή μητέρα του έμενε άμετάπειστη ως την ημέρα που της άγγηγγίλαν πως κάποια άγνωστη νέα ήθελε να της μιλήση. Ο Φρίτε έλειπε από τρεις μήνες στο μέτωπο και στην αρχή έγραφε τακτικά.

Κάθε δυό-τρεις ημέρες λάβαιναν γράμμα. Ξαφνικά όμως σταμάτησαν τὰ γράμματα του Φρίτε. Πέντε ήμεις, επτά, δέκα, δύο εβδομάδες... Η Μάρθα άρχισε ν' άνησυχῇ, να κρυφοκλαίη, ν' άναστενάζη. Και σαν εξακολουθούσε να μην παίρνη γράμμα αποφάσισε να πάη στην μητέρα του Φρίτε για να μάθῃ νέα του. Τῆς ήταν αδιάφορο αν θά την έδιωγνε ή γρηά. Φθάνει να μάθαινε νέα για τόν Φρίτε. Καλά νέα.

Η γρηά δέν την έδιωξε. Η ιδέα ότι μέσα στο άπέραντο Βερολίνο, την πόλη με τὰ εκατομμύρια κατοίκους, γτυπούσε

(Συνέχεια στο σελίδα 40)

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

Τώρα οι δυο γυναίκες μπορούσαν να κλάψουν ελεύθερα

ΠΩΛΗΓΩΜΕΝΗ

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα ντί Μπωπρέω, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπέζιτου Γεωργίου ντί Μπωπρέω, σκεπάζει επάνω σε μια βιαία σκηνή τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ο τώως άσπρακτωρ του συζύγου της Ώντικούρ, ο οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή κατ'αναγκαστικά έργα. Περνούν δυο χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεύεται τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζάν Ντεμάρ, που την αγαπούσε προ του γάμου της. Ο γιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, που έχει γνωρίσει την όμορφη κόρη του Ώντικούρ, Λουίζα, προ της δίκης, την έχει έρωτευθη τρελλά. Η νέα όμως του θέτει ως όρον την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψη και τιμωρία του πραγματικού ενόχου του φόνου του Γεωργίου ντί Μπωπρέω. Ο Ζεράρ υποσχεται και αρχίζει τις έρευνές του. Βρίσκει τον άλλοτε αρχιλογιστή του πατέρα του, Κολλιθέ, ο οποίος του υπόσχεται να τον βοηθήσει στο έργο του. Αγοράζουν ένα γιότ και μ' αυτό φθάνουν στο Μπουράι της Νέας Καληδονίας. Εκεί συναντούν τον Ώντικούρ και τον πείθουν να αποδράση. Ο Κολλιθέ δίνει ραντεβού στον κατάδικο σ' ένα ξερονήσι. Εκεί όμως πηγαίνει μαζί με τον έπόπτη Ζακεμέν. Ο Ώντικούρ που είχε προηγηθή τους έκοιβε να μιλούν και αντιλαμβάνεται ότι του είχαν στήσει οι δυο αυτοί ενέδρα για να τον ξεκάνουν. Δεν φανερώνεται λοιπόν. Οι δυο άλλοι αποκαμωμένοι να περιμένουν αποφασίζουν να φύγουν.

20ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ον

Π. ΑΜΕ, λοιπόν, να φύγουμε. Πήδησαν στην θάρκα και απομακρύνθηκαν.

Ο Ώντικούρ τους είδε σε λίγο να χάνονται πίσω από τους βράχους.

Ένα χαμόγελο ειρωνείας διέσπειλε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

—Δεν τα κατάφερες, γέρο μου!... μουρμύρισε. Εύτυχώς ότι είχα την ιδέα ναρθώ πρωτύτερα. Ο Θεός φροντίζει και για τους αποκλήρους και γι' αυτούς που έχουν στείλει στα κάτεργα οι άνθρωποι και οι νόμοι τους! Αν δεν μου έθαζε στο νου την

σκέψη εκείνη, ίσως τώρα θα ήμουν νεκρός. Ένοια σου όμως, κύριε Κολλιθέ και θα λογαριασθούμε μία μέρα. Αν δεν προλάβει εν τώ μεταξύ να πάρη ο διάβολος την ψυχή σου!

Και τώρα τί θα κάναμε; Να γυρίσει πίσω στην εκχώρηση, ήταν τρέλλα. Ο Ζακεμέν θα έχη σε λίγο συνεγείρει την φρουρά του νησιού και το σπιτάκι του θα έρευνηθη και θα φρουρηθή. Επιστρέφοντας εκεί, θα πιανότανε όπως ο ποντικός στην φάκα.

Επρεπε, λοιπόν, με κάθε τρόπο να απομακρυνθώ από εκεί. Πού θα πήγαινε; Ούτε και αυτός ήξερε. Το νησί ήταν πολύ μεγάλο και από το άλλο μέρος του βουνού ήταν εγκατεστημένοι ανάμικτοι με τους Ιθαγενείς, διάφοροι κατηντρόφοι άποικοι και κτηματίαι. Προς τα εκεί θα έστρέφετο ο Ώντικούρ.

Ναι, αυτό θα πήγαινε όσο μπορούσε πιο σύντομα και όταν μια φορά θα έφθανε εκεί, τότε θα σκεπτόταν τί θα έκανε.

Βέβαια, το καλλίτερο θάταν να έφυγε άμέσως, εν τούτοις δεν μπορούσε να γίνη αυτό για δυο λόγους: Πρώτα-πρώτα ήταν σκοτωμένος στην κούραση, και έπειτα δεν θάταν διόλου φρόνιμο.

Ο Ζακεμέν, αφού πήγαινε στο σπίτι του να βεβαιωθεί αν ήταν εκεί, όταν δεν θα τον εύρισκε, θα καλούσε σε συναγερμό την φρουρά και αυτή θα κατέβαινε να ψάξη στην ακτή. Θα τον ανακαλύπταν λοιπόν. Το καλλίτερο ήταν να περιμένη την άλλη νύχτα. Εν τώ μεταξύ, θα έβενε κρυμμένος πάνω στο ξερονήσι. Έτσι και έγινε. Αποκαμωμένος ο δραπέτης, ξάπλωσε στον βράχο του, κρυπτόμενος όσο μπορούσε καλλίτερα και ο ύπνος βαρύς, ξεκουραστικός, δεν άργησε να τον πάρη.

Τον ξύπνησαν άργα, την άλλη μέρα, οι καυστικές ακτίνες του ήλιου που είχε ήδη ψηλώσει αρκετά στον ούρανό. Ο Ώντικούρ κατόρθωσε για λίγο διάστημα να αποφύγη την λούρα τους, όταν όμως ο ήλιος υπώθηκε κι' άλλο και οι ακτίνες του άσγισαν να πέφτουν καθέτως, τότε δεν έμεινε ούτε σπιθαμή σκιάς στον Ώντικούρ για να κρυφθώ. Η πείνα άρχισε, τώρα να τον βασανίζει και σε λιγάκι και η δίψα προσέθετε το φοβερό μαρτύριό της.

Όλη την ημέρα βασανίστηκε έτσι ο Ώντικούρ πάνω στον ξερό βράχο που τον είχε κάνει σαν πυρακτωμένο σίδερο ο καυτός ήλιος. Το βράδυ, έπεσε λίγη δροσιά και αυτό άνεκούφισε κάπως τον νέο Ροβινσώνα. Έπεσε λίγο να ξεποστάση και όταν ξύπνησε, η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά. Ο Ώντικούρ πετάχθηκε όρθιος και έβριζε ένα βλέμμα γύρω του. Άρα καίτοι επικοστούσε παντού. Όλα φαινότανσαν βυθισμένα σε ύπνο.

Είμαι άρα, είπε ο Ώντικούρ. Και χωρίς να περιμένη άλλο, ρίχτηκε στην θάλασσα και άρχισε να κολυμβά με δύναμη. Διηυθνέτο προς το αντίθετο μέρος εκείνου από το οποίο είχε ξεκινήσει. Έτσι θα ά-

νταμακρύνετο περισσότερο από την επικίνδυνο γι' αυτόν ζώνη και θα παραπλανούσε ταυτόχρονα και τους διώκτες του, αν τυχόν και ένηδρευναν προς το μέρος εκείνο.

Ο Ώντικούρ, όμως, δεν είχε από 24ώρου καμιά αντίληψη του χρόνου. Έτσι δεν ήξερε ότι σε λίγο θα ξημέρωνε. Και όπως στη μέση εκείνα δεν υπήρχε σχεδόν διόλου ασηγή, όπως δεν υπήρχε και σούρουπο, αλλά βραδυάζει και ξημερώνει άπότημα, ο Ώντικούρ έδλεπε με τρόπο του σε λίγο να φωτίζεται ο όριζων και κατόπιν ξαφνικά να λάμψη πίσω από το βουνό, τεράστιος και κατακόκκινος, ο δίσκος του ήλιου.

—Να πάρη η όργη! σκέφθηκε. Τώρα θα με πάρουν είδηση!

Και πράγματι, ύστερα από λίγα λεπτά, μια σφαίρα περνούσε σφυρίζοντας κοντά από το δεξί του αυτί.

Τον είχαν αντίληφθη από την παραλία!...

Τα πράγματα έγιναν όπως τα είπαμε.

Βγαίνοντας έξω ο Ζακεμέν, άφηκε τον Κολλιθέ στην παραλία και παίρνοντας ένα άλλο, έτρεξε στην εκχώρηση του Ώντικούρ για να ιδώ αν ο κατάδικος ήταν εκεί. Το σπίτι φυσικά, ήταν άδειο και το κρεβάτι άπειραχτο.

Ο έπόπτης ξανακατέθηκε κάτω. —Λοιπόν; έκανε με αγωνία ο Κολλιθέ.

—Δεν είναι εκεί!

—Άρα, ήλθε στο ραντεβού.

—Αυτό λέω κι' εγώ!

—Τότε;...

—Τότε η έφθασε πάνω στον βράχο πριν από μας και άμα μας είδε δυο κρύφτηκε, όποτε...

—Όποτε;... έκανε με αγωνία ο Κολλιθέ.

—Όποτε τα άκουσε όλα! "Η τόν έφαγε στο δρόμο κανένα σκυλόφαρο.

—Εσείς τί λέτε;

—Ότι μάλλον ήταν επάνω στον βράχο. Άκουσε την συνομιλία μας και δεν φανερώθηκε. Ο Ώντικούρ δεν είναι από εκείνους που τους τρώνε εύκολα τα ψάρια.

Ο Κολλιθέ έγινε πελιδνός.

—Αν είναι έτσι, ψιθύρισε, είμαι χαμένος. Θα με καταδικώκη σ' όλ' του την ζωή...

Ο Ζακεμέν γέλασε.

—Εσείς τα θελήσατε, φίλε μου!... Άλλά ήσυχάστε και δεν θα τόν άφήσω άγώ να χαρή για πολύ την έλευθειά του.

—Τί σκοπεύετε να κάνετε; ρώτησε τρέμοντας ο Κολλιθέ.

—Ο Ώντικούρ είναι άκόμη επάνω στον βράχο. Λοιπόν, δεν θα επιειρήσω πιά να πάω να τόν συλλάβω, γιατί άμα μας αντίληφθη θα πηδήσει στην θάλασσα και τότε θα τόν χάσωμε. Θα τόν αφήσω να ξεκινήση μόνος του, ναρθή δηλαδή ο ίδιος σε μας. Απόψε δεν θα τόν κινήσω αυτό. Είμαι βέβαιος. Ούτε αύριο, κατά το διάστημα της ημέρας, φυσικά. Θα τόν επιχειρήσω ίσως την νύκτα. Εγώ όμως θα τοποθετήσω ά-

ΟΪΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

πό άπόψε ανθρώπους μου σε διάφορα σημεία της ακτής και θα τόν περιμένουν.

Έτσι και έγινε.

Έκείνο το βράδυ, όπως ξέρουμε, δεν έγινε τίποτε. Το ίδιο και την άλλη μέρα. Το πρωί όμως της άλλης μέρας ο Κολλιθέ, που δεν είχε αφήσει ούτε στιγμή τόν Ζακεμέν, συμμετέχοντας κι' αυτός στην ενέδρα, έπιασε ξαφνικά από το μπράτσο τόν έπόπτη και τού είπε δείχνοντάς του, μακρυνά μέσα στη θάλασσα:

—Κυττάξτε εκεί!...

Ήταν η στιγμή που όλοι, σχεδόν, είχαν άπελπισθώ ότι θα άνεκαλύπταν τόν δραπέτη. Ήταν βέβαιοι ότι είχε πνιγί ή ότι τόν είχαν φάει οι καρχαρία. Η κραυγή, λοιπόν, τού Κολλιθέ, άναπτέρωσε τις ελπίδες των.

Ο Ζακεμέν έφερε τα κυάλια στα μάτια του και κύτταξε προς το μέρος που τού έδειχνε ο Κολλιθέ.

—Βλέπω, μουρμούρισε, ότι έχετε περίφημα μάτια. Πραγματικά είναι ένα κεφάλι που εξέχει από τόν νερό... Τό κεφάλι τού Ώντικούρ... Ώ!... Αυτός είναι, αυτός είναι!...

Και χωρίς να χάση καιρό, έπωμιζει, σκοπεύει και πυροβολεί.

Ήταν η σφαίρα που άκουσε να σφυρίζε δίπλα σ' αυτιά του ο Ώντικούρ.

Χωρίς να χάση καιρό ο κατάδικος του: έσούτηξε. Κολύμπησε έτσι αρκετά, αλλά στο τέλος έπρεπε να άνεβή στην έπιφάνεια για να άναπνεύση. Δεν είχε περάσει όμως ένα λεπτό που ήταν στην έπιφάνεια, όταν νέα βροχη σφαιρών έπεσε γύρω του. Ήταν προφανές ότι τόν είχαν ανακαλύψει για καλά από την ακτή και ότι δεν θα τόν άφησαν να βγί έξω ζωντανός.

—Κανάγιαδες! φώναξε ο Ώντικούρ με λύσσα, δεν θα με φάτε!...

Και άμέσως ξαναβούτησε. Όταν όμως για δεύτερη φορά ξαναβγήκε στην έπιφάνεια, έβγαλε μια κοινή τρόμου. Μπροστά του ήταν ένας μεγάλος καρχαρίος. Τό θαλάσσιο τέρας τόν είχε αντίληφθη και χυμούσε άγριότητα του.

Ο Ώντικούρ, μολονότι έηντλημένος από την κόυραση, την πείνα και την δίψα, εν τούτοις δεν ήταν διπτεθειμένος να άφήση να τόν καταπιή τό φοβερό ψάρι. Έβγαλε τό μαχαίρι του και έξηκολούθησε να κολυμβά.

Ο καρχαρίος ήταν μ' ένα πήδημα κοντά του και άνοιγε τό πελώριο στόμα του.

Ο Ώντικούρ, όμως, που ήξερε από καρχαρίες και ήταν δεινός κολυμβητής, με μια πλάγια κίνηση βέβηκε στα πλευρά τού θηρίου και βύθισε με δύναμη τό μαχαί-

ρι του στα πλευρά τού καρχαρίου. Κατόπιν, με ταχύτητα άστραπής, έβγαλε τό μαχαίρι και τό ξαναβύθισε στην κοιλία του. Τό αίμα έθαψε όλόγυρα την θάλασσα.

Ο Ώντικούρ με την ιστορία τού καρχαρίου, δεν είχε αντίληψη ότι είχαν παύσει εν τώ μεταξύ οι πυροβολισμοί από την ξηρά.

Πραγματικά, οι διώκτες του είχαν αντίληφθη την έμφάνιση τού καρχαρίου και την πάλη που έπικολούθησε.

—Αυτή την φορά είναι χαμένος, δεν είναι έτσι; έκανε με την ελπίδα στην ψυχή ο Κολλιθέ.

—Όχι άκόμη, έκανε, αιώνως σκεπτικιστής, ο Ζακεμέν.

Και δεν άργησε να δικαιωθώ στον σκεπτικισμό του.

Τό πτώμα τού καρχαρίου επέπλεε σε λίγο στην έπιφάνεια, με την κοιλία άνοιγμένη.

Και ο Ώντικούρ; Αυτός είχε εξαφανισθώ. Όταν είδε ότι ο καρχαρίος δεν ήταν πιά διόλου επικίνδυνος, έβούτηξε και άρχισε να διευθύνεται με δύναμη στην ακτή. Οι βράχοι δεν ήταν μακριά και σε λίγο χανότανε πίσω από αυτούς. Από την παραλία δεν θα μπορούσαν πιά να τόν ανακαλύψουν. Είχε σωθί!...

Από τις σφαίρες, βέβαια, ναί, αλλά από τούς άλλους κινδύνους που ένήδρευναν παντού, σε κάθε βήμα πορείας του για να φθάση στο πίσω μέρος τού βουνού.

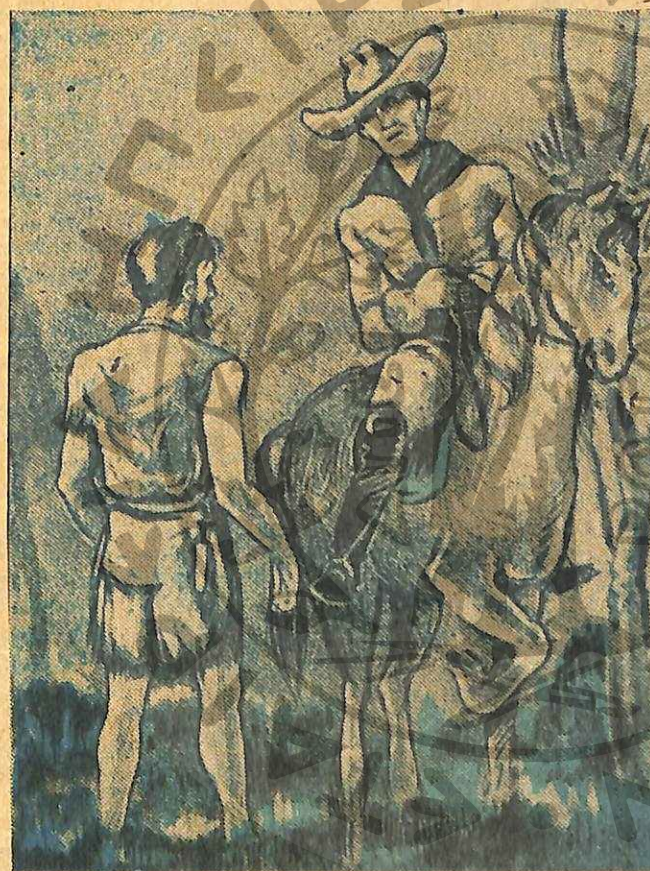
Την άλλη μέρα ξύπνησε πρώι. Η άνυπομονή, αλλά και η πείνα, δεν τόν άφήσαν σε ήσυχία. Πρό πάντων η δεύτερη. Τά λίγα φρούτα που είχε φάει, δεν στάθηκαν ικανά να τού κατευνάσουν την πείνα του. Καθώς προχώρησε λίγο, είδε μέσα σ' ένα μικρό λιβάδι καθισμένο ένα κοπάδι άγριοπερίστερα. Ο Ώντικούρ έσκυψε, πήρε μια πέτρα και την έριξε μέσα στο κοπάδι. Τά πουλιά φτερούγισαν τρομαγμένα και χάθηκαν σε λίγο, όχι διότι χωρίς να άφήσουν έπί τόπου και έναν σύντροφό τους νεκρό. Ο Ώντικούρ πήρε τό περισσότερη και όπως δεν υπήρχε τρόπος να τό φάη ψημένο, τό έφαγε ωμό. Αυτή ήταν η μόνη συστατική τροφή που έλάμβανε από τριών ήμερών.

Πήρε, έτσι, δύναμεις για να συνεχίση την πορεία του. Τό άπνευμα είχε κιόλας φθάσει από τό άλλο μέρος τού βουνού. Κατέθηκε μια πλαγιά που ώδηγούσε σε μια μεγάλη πεδιάδα, που ήταν έν μέρες άγρος καλλιερημένος και έν μέρες βοσκότοπος, όταν ξαφνικά άκουσε ναυγίσματα σκυλιών.

Ο Ώντικούρ πρόσεξε καλλίτερα και είδε κάτω ένα μεγάλο κοπάδι βοδιών που τό φύλαγε ένας άποικος, καθάλλα πάνω στο α-

λογό του.

—Ποιός είσαι; ρώτησε ο καθάλλαρης.

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα

Ζου
ΖΟΥ ΜΑΡΥ

«Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πρώτος που συναντούσε καθώς είχε φύγει από το ξερονήσι του. Μία συγκίνηση του γέμισε την ψυχή. Χωρίς να σκεφθεί άλλο ο Ώντικούρ άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας την πλαγιά. Σε λίγο βρισκόταν κοντά στο κοπάδι. Τα σκυλιά έτρεξαν άμέσως εις προϋπάντησίν του, όχι βέβαια για να του πουν το «καλώς ήλθες»! Ο βοσκός όμως τα μάζεψε γρήγορα κοντά του και περίμενε.

«Όταν ο Ώντικούρ πλησίασε, τόν ρώτησε με φωνή χοντρή σε παρεφθαρμένα γαλλικά:

—Ποιος είσαι;

—Ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, απήντησε ο Ώντικούρ.

—Και τί θέλεις;

«Ο τόνος του ήταν άγροίκος, αλλά έκρυβε από κάτω του κάποια άγαθότητα.

—Νά φάω! Είναι τρεις μέρες τώρα που τρώω μόνον χόρτα και καρπούς.

«Ο καθαλλάρης κύτταξε για μερικά στιγμές με περιέργεια τόν Ώντικούρ. Κατόπιν είπε:

—Στοιχηματίζω πως τώχεις σκάσει από το κάτεργο!

—Πώς το ξέρεις;

«Ο άλλος ύψωσε τούς ώμους:

—Φιλοσοφία θέλει; είπες. Μόνον έτσι θα μπορούσες να μείνεις τρεις μέρες νηστικός. Έπειτα έχουμε και μεις εδώ τόν ασύρματό μας...

—Μάθατε, λοιπόν;

—Ναί. Μάθαμε πως κάποιος κατάρκας έφυγε πάλι από το Μπουράι...

Και βλέποντας ότι ο Ώντικούρ τόν κύτταζε έμβροχος, πρόσθεσε:

—Μη φοβάσαι, όμως, τίποτε από μένα. Δεν πρόκειται να σε προδώσω. Άλλωστε οι περίπολοι δεν ξεπερνάνε το βουνό. Από εδώ θά είσαι ήσυχος. Τουλάχιστον από τούς χωροφύλακες...

«Έβγαλε από τόν σακκίδιό του που ήταν κρεμασμένο στη σέλλα του αλόγου του ψωμί, τυρί και ένα χοντρό κομμάτι καπνιστό κρέας και τάδωσε τού Ώντικούρ, λέγοντας:

—Νά, πάρε. Κάτσε εδώ χάμω να φας πρώτα.

«Ο Ώντικούρ πήρε, ή μάλλον άρπαξε τά τρόφιμα, και ρίχτηκε με βουλιμία στο φαί.

«Ο βοσκός τόν κύτταζε να τρώη χαμογελώντας. Όταν ο Ώντικούρ τελείωσε, τόν ρώτησε:

—Και τώρα, τί πρόκειται να κάμεις;

—Δεν ξέρω.

—Πού σκοπεύεις να πάς;

—Θέλω να φύγω όσο πιο μακριά μπορώ για να μη με ξαναπιάσουν.

—Φτωχέ άνθρωπε, φώναξε ο καθαλλάρης, δεν ξέρεις πως εδώ σ' αυτόν τόν τόπο 99 % είσαι καταδικασμένος να πεθάνεις και 1 % να κατορθώσεις να φύγεις;

—Μου τώχουν πη αυτό...

—Και μόλα ταύτα, τώκασες!

—Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

—Υπέφερες, λοιπόν, πολύ εκεί κάτω;

—Πολύ!... Είμαι άθώος... Είμαι θύμα δικαστικής πλάνης... Στη Γαλλία έχω γυναίκα και παιδιά που είναι τίως τώρα θυσιάζονται στην δυστυχία. Θέλω να τούς ξαναβω με κάθε τρόπο, με οποιαδήποτε θυσία!

—Σου είπα, δεν είναι πράγμα τόσο εύκολο να βγής από δω μέσα... Πάλι, όμως, λογαριασμός σου. Έγώ

θα σου δώσω τροφές για τρεις-τέσσερες μέρες και κατεύοδιο...

—Ο Θεός να σ' εύλογη, παλληκάρι μου!

—Έλα μαζί μου, είπε απλά ο βοσκός.

Στηρούνισε τόν αλόγο του, φώναξε τά σκυλιά τόν και προπορεύθηκε σιγά-σιγά. Ο Ώντικούρ με κόπο τόν άκολουθούσε.

Σε λίγο έφθασαν μπρός σε μία μεγάλη καλύβα. Ο βοσκός άφίππευσε, μπήκε μέσα στην καλύβα και σε λίγο επέστρεψε μ' ένα μικρό σακκί στο χέρι. Είχε μέσα κρέας, φρούτα, ψωμί, τυρί, ακόμη και κρασί και ένα μπουκαλάκι ούζο τού τόπου.

«Έδωσε τόν σακκούλι στόν Ώντικούρ, λέγοντας:

—Αυτά θά σου φθάσουν για αρκετές μέρες. Μπορείς, όμως, όταν συναντήσεις άλλους βοσκούς να τούς ζητήσεις βοήθεια, αν χρειαστής, λέγοντας τόν όνομά μου. Με λένε Ανδρ. Μορτιέ. Πρόσεξε όμως να μην αναφέρεις για μένα στούς Κανάκους, γιατί δεν θά καλοπεράσεις. Δεν μ' έχουν καθόλου από καλό οι άγριάνθρωποι αυτοί! Κάποτε μου έκλεψαν δυο βώδια και για τά τούς τά πάρα πίσω, αναγκάστηκα να ξεκάνω πέντε-έξ από δαύτους! Γεια σου τώρα και ώρα καλή!...

Και χωρίς να περιμένη τις εύχαριστίες τού Ώντικούρ, ο άγαθός αυτός άνθρωπος τού βουνού, ξανακαθάλλισε τόν αλόγο του και πήγε να βρή τόν κοπάδι του.

«Ο Ώντικούρ τόν παρακολούθησε για λίγο με τόν βλέμμα και κατόπιν, φορτώθηκε τόν σακκό του και συνέχισε τήν πορεία του.

Περπατούσε άργά-άργά, χωρίς να σκοτιοθή πού θά τόν έβγαζε ο δρόμος. Κύτταζε, άπλω, να μεγαλώνη όσο μπορούσε περισσότερο τήν απόσταση μεταξύ αυτού και τού κατέργου.

Καθώς έπήγαινε, συναντήθηκε άρκετές φορές με ίθαγενείς, αυτοί, όμως, δεν τόν ενόχλησαν στο παραμικρό. Τόν κύτταζαν περιέργα και άπομακρύνθηκαν.

Πέρασαν τρεις μέρες ακόμη. Τήν μισή μέρα ο Ώντικούρ πεζοπορούσε και τήν άλλη μισή, στις όρες τής μεγάλης ζέστης, αναπαύοταν στην σκιά κανενός δέντρου. Τό ίδιο έκαμνε και τήν νύχτα.

Πεζοπορούσε τήν μισή και κοιμότανε τήν άλλη μισή. Τά τρόφιμά του όμως είχαν άρχισει να τελειώνουν και τόν νερό γινότανε όσο έπήγαινε και πιο σπάνιο.

Είχε φθάσει σ' ένα ελώδες μέρος. Τά λιμνάζοντα εκεί νερά άφηναν κάτι δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις που είχαν σκοτώσει πολλούς καταδίκους που έπεχείρησαν στό παρελθόν να άποδράσουν. Είχε άκούσει κάτι τέτοιες ιστορίες ο Ώντικούρ στό κάτεργο. Και να πού χωρίς να τόν θελήση, έφθασε και ο ίδιος στην περιοχή αυτή, τού θανάτου! Όταν τόν άντελήθη, ήταν πιά άργά. Δεν μπορούσε να υποχωρήσει. Ήταν τσακισμένος από τήν κούραση, τά πόδια του δεν τόν κρατούσαν πιά.

«Έξηγνήμενος, έπεσε κοντά σ' ένα έλος. Λίγο-λίγο ένοιωσε μία γλυκειά ζάλη να τόν κυριεύη και τέλος έχασε τις αισθήσεις του, ψιθυρίζοντας τόν όνομα τής κόρης του:

—Λουίζα... Λουίζα...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό β' μέρος τού γοητευτικού μας μυθιστορηματος

Για μιá άλλη αγάπη

(Συνέχεια από τή σελίδα 37)

κι άγωνιούσε ακόμη μία καρδιά για τόν γιό της, έκανε τόν πόνο της ελαφρότερο. Δεχθηκε γι' αυτό τήν Μάρθα με μεγάλη ευχαρίστηση κι όταν έφευγε, τής είπες:

—Άδριο πιστεύω να έχω νέα του. Αν δεν σάς κάνει κόπο, ξαναπεράστε.

Και ή Μάρθα ξαναπέρασε. Περνούσε από τότε τακτικά κάθε μέρα. Οι μέρες όμως περνούσαν, και τόν γάμο δεν έφθανε. Τό ρυτιδωμένο πρόσωπό τής γρήγας είχε ρυτιδωθεί ακόμη περισσότερο τόν τελευταίο καιρό. Έξαις διαρκώς άακρυα.

—Μην κλαίτες μητέρα, έλεγε ή Μάρθα. Ο Θεός είναι τόσο μεγάλος, τόσο καλός...

«Ένα πρωί παρουσιάστηκε ή όπηρετρια και άνήγγειλε ότι κάποιος κύριος κάποιος άξιωματικός, ήθελε να μιλήση στην κυρία. Οι δύο γυναίκες κυττάχτηκαν ζωρίς να προφέρουν λέξη. Μόνο τά κατάγλωμα πρόσωπά τους πρόδιναν τις μαύρες σκέψεις που τις βασάνιζαν. Ξαφνικά όμως ή Μάρθα είδε, τήν γρηά να σηκώνη άγέρωχα ψηλά τόν κεφάλι τής και τήν άκουσε να λέη με σταθερή φωνή στην όπηρετρια:

—Άς περάση μέσα αυτός ο κύριος!

—Κυρία μου, είπες ο άξιωματικός αυτός μπήκε μέσα. Θά ήθελε να μού επητρέψετε να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως.

—Λέγεται, τού είπες ή γρηά. Η δεσποινίς από εδώ είναι ή κόρη μου.

—Δεν μού είχε μιλήση ποτέ για τήν αδελφή του ο Φρίτε, είπες τότε με άπορία ο άξιωματικός.

—Ούτε για τήν μηνησή του; ρώτησε ή γρηά.

—Ναί. Τού είχε μιλήση πολλές φορές για τήν μηνησή του ο Φρίτε. Με τήν διαφορά ότι τού είχε διηγηθή πως ή μητέρα του δεν συμφωνούσε σ' αυτόν τόν γάμο. Και για τόν λόγο αυτό δεν περιμένα να τήν συναντήση εκεί.

—Λοιπόν, ρώτησε ή γρηά γεμάτη άνοπομονησία. Μας φέρνετε νέα του; Άσχημα νέα;

—Πολύ άσχημα, είπες με σιγανή φωνή ο άξιωματικός.

«Η γρηά δεν ρώτησε τίποτ' άλλο. Ζήτησε μόνο ένα κάθισμα να στηριχθή για να μην πέση.

«Ο άξιωματικός προχώρησε τώρα ένα βήμα. Έβγαλε από τήν τσέπη του κάτι, και τόν άπόθεσε εύλαδικά στά γόνατα τής μητέρας:

—Είναι ο πολεινικός σταυρός, είπες, πού ο στρατηγός μας κάρφωσε στό στήθος τού Φρίτε πριν ξεψυχήση. Ύπηρεξε έναν έρωτα...

Καταλάβαινε ότι τά λόγια δεν μπορούν να παρηγορήσουν μία μητέρα. Γι' αυτό, τή χαιρέτησε στρατιωτικά, ύπεκλίθη μπροστά στην Μάρθα, και με άργό βήμα έβγχε έξω από τόν δωμάτιο.

Τώρα, οι δύο γυναίκες μπορούσαν εύλεύθερα να κλάβουν τόν Φρίτε. Τόν Φρίτε, πού είχε πεθάνει για μιάν άλλη αγάπη, πού μεγάλη...

ΜΑΓΔΑ ΦΕΡΣΤΕΡ

Τά παράξενα τής επιστήμης

Ραβδοσκοπία και ραδιαισθησία

ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥΣ ΧΑΡΤΑΣ—1400 ΡΑΔ ΙΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ.—ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΧΘΡΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ!—ΕΝΑ ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΚΡΕΑΤΟΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ—ΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΙ ΣΥΓΧΥΣΕΙΣ

Τό Γαλλικόν Έπιτελείον ήσυχλήθη πρό δλίγων έτών με μιάν νεαράν Γαλλίδα ή οποία είχε τήν ιδιότητα να άνακαλύπτει έπάνω εις ένα γεωγραφικόν γάρτην τά σημεία εκείνα εις τά όποια ύπήρχε σιδηρός ή άλλα μέταλλα. Είναι ήδη γνωστόν ότι ύπάρχουν πολλοί άνθρωποι πού άνακαλύπτουν χάρις εις μιάν ιδιότητα διεύσθησιν τά μέρη όπου ύπάρχει νερό. Είναι οι λεγόμενοι ραβδοσκοποι. Η διαφορά μεταξύ ραβδοσκοπίας και ραδιαισθησίας έπως άνωμασθή ή περιπτώσις τής νεαρής Γαλλίδος, είναι ότι οι μόν ραβδοσκοποι πρέπει να μεταβούν επί τούπου διά να κάμουν τας έρεύννας των ενώ οι ραδιαισθητικοί ήμπορούν να τόν κάμουν έξ άποστάσεως. Ο τρόπος με τόν όποιον εργάζονται είναι ο ακόλουθος.

Κρατούν με τόν ένα χέρι των μιάν θελόνην τήν όποιαν περιφέρουν επί τού γάρτου ή τού σχεδίου τού όποιον εξετάζουν. Με τόν άλλο χέρι κρατούν ένα έκκρεμές από μέταλλον τόν όποιον φροντίζουν να εύρίσκειται παντοτε έπάνω από τήν θελόνην. Όταν ή θελόνη πλησιάση εις έν σημείον τού γάρτου εις τόν όποιον ύπάργει σιδηρός ή ότιδήποτε άλλο πράγμα άναζητούν, άρχίζει τόν έκκρεμές να κάμνη έλαφροές παλμούς. Πρόκειται κατά συνέπειαν περί ενός είδους τηλεπαθείας ή όποια άνωστον κατ' όποιον τρόπον επιτρέπει εις τούς ραδιαισθητικούς να άνακαλύπτουν έπάνω εις τόν νόστιν όχι μόνον μέταλλα ή νερό, αλλά ό,τι και άν ζητήσουν. Τά πειράματα πού έγιναν με τήν νεαράν Γαλλίδα ύπήρξαν τόνσον ικανοποιητικά, ώστε τόν Γαλλικόν Έπιτελείον εξέητησε και έδρε πολλούς ραδιαισθητικούς οι όποιοι προσφέρουν σήμερον τας υπηρεσίας των εις τόν γαλλικόν στρατόν. Η γαλλική έφημερίς «Εξέλιος» άπελάυφεν ότι ο άοιθμός των θάνατι τούς 1400 και ότι καταβάλλεται κάθε προσπάθεια διά να γίνουν άκόμη περισσότεροι. Χρησιμοποιούνται κυρίως διά να εξετάζουν τούς νόστις τού ένθρικού μετώπου και να διατυπώνουν πού ύπάρχει πολλές σιδηρός και κατά συνέπειαν πού συγκεντρώνει ο έχθρος τόν πυροβολικόν του!

Εννοείται ότι, όπως αναφέρουν διάφορα παραδείγματα ή επί τού γάρτου ραδιαισθησία ήμπορεί να έφαρμωσθή και σε πολλές περιπτώσεις όχι πολεμικές. Τά άποτελέσματα όμως δεν είναι πάντοτε θετικά και ιδίως διά τόν λόγον ότι οι ραδιαισθητικοί παρασύρονται από γεγονότα τά όποια έχουν συμβή εις τόν παρελθόν ή άκόμη και από τούτα πού ήμπορεί να συμβούν εις τόν μέλλον!

Διηγούνται, παραδείγματος χάριν ότι οι συγγενείς ενός νέου πού θόδου να άνακαλύψη τόν μέρος όπου είχε ταφή τόν θύμα και να άποκαλύψη τούτουτρόπως τόν δολοφόνον.

Τό «ραδιομέντιουμ» ύπέδειξε τόν μέρος όπου ο δολοφόνος είχε θάψει τόν θύμα του.

άπωλέσθη χωρίς να αφήση τόν παραμικρόν ήχο, κατέφυγεν εις τήν οαδιαισθησίαν διά να τόν άνακαλύψουν. Η ραδιαισθητική εξέητησε μιάν φωτογραφίαν τού νέου και άρχισε να τήν περιφέρει έπάνω εις λεπτομερή νόστιν τού μέρους εις τόν όποιον είχε θεαθή διά τελευταίαν φοράν. Τόν έκκρεμές άρχισε τούς παλμούς του εις ένα σημείον όπου έτρεχε κάποιος ποταμός. Οι συγγενείς τού εξαφανισθέντος έδήλωσαν τότε ότι εις τόν ίδιον αυτό σημείον, είχαν άποπειραθή ο νέος να αυτοκτονή ένδεκα μήνες πριν. Ο ραδιαισθητικός είχε παρασυρθή προφανώς έπί τόν περιστατικόν αυτό. Παρέστη λοιπόν άνάγκη να κάμνη νέαν έρευναν επί τού γάρτου διά να άνακαλύψη ότι ο νέος είχε πνιγί μέσα εις μιάν στέργαν.

Πράγματι, εκεί και άνεκαλύφθη τόν πτώμα του.

«Ένας άλλος ραδιαισθητικός κατάρθωσε να άποκαλύψη ένα εγκλημα. Ο δολοφόνος είχε κρύψει τόν πτώμα τού θύματος του μέσα εις ένα τοίχον, τόν όποιον είχε χρωματίσει εκ των ύστερων, ώστε να μην ύπάρχη ούτε ήχος τής πράξεώς του. Όλοι οι έρευναι τής αστυνομίας απέβησαν άκαρποι. Οι συγγενείς τού δολοφονθέντος κατέφυγαν τότε εις ένα γνωστόν ραδιαισθητικόν, ο όποιος κατάρθωσε διά τής αυτής με-

θόδου να άνακαλύψη τόν μέρος όπου είχε ταφή τόν θύμα και να άποκαλύψη τούτουτρόπως τόν δολοφόνον.

Μία άλλη περίπτωση περιπτώσις ραδιαισθησίας είναι ή περίπτωσης ενός μεγαλοκτηματίου, ο όποιος διεπίστωνε κάθε βράδυ έπάνω εις ένα σχεδιάγραμμα τού άπεράντου κτηματός του άν οι έπιστάται του είχαν κλείσει όλα τά ζώα εις τούς σταύλους! Πρός τόν σκοπόν αυτόν περιέφεραν έπάνω εις τόν σχεδιάγραμμα ένα τεμάχιον κρέατος. Έάν άρχιζε τόν έκκρεμές τούς παλμούς του, έσήμαινεν ότι κάποιος από τας γελάδες του είχε μείνει έξω, εις τόν μέρος άκριβώς όπου ύπεδείκνυε έκκρεμές. Άλλά και εις τήν περίπτωση αυτήν άπεδείχθη ότι ή ραδιαισθησία δεν είναι αλάνθαστος. Κάποιο βράδυ ο κτηματίας διεπίστωσεν ότι είχαν μείνει έξω δύο γελάδες και τόν άλλο πρωί έκάλεσε τούς έπιστάτας του διά να τούς κάμη δριμυτάτας παρατηρήσεις. Έμεινεν έν τούτοις κατάπληκτος όταν τόν έπληροφόρησαν ότι δεν έπρόκειτο περί άγελάδων άλλα περί δύο άγριοχοίρων τούς όποιους είχαν σκοτώσει οι έπιστάτες του άκριβώς εις τόν μέρος τόν όποιον είχαν ύποδείξει τόν έκκρεμές!

Κατά άνάλογον σηνέθη και εις μιάν γυναίκα ραδιαισθητικήν ή όποια έβεβαίωνεν ότι εις κάποιον σημείον ήσαν θαμμένα τά όστα ενός άγίου. Η έρευνα ή όποια έπηκολούθησεν άπέδειξεν ότι εις τόν μέρος εκείνο ήσαν όντως θαιμμένα όστα. Δεν έπρόκειτο όμως περί όστων άγίου άλλα περί των όστων κάποιου ζώου!

Εκτός τού Γαλλικού Έπιτελείου σκοπεύουν και πολλοί άλλοι γαλλικοί ύπηρεσιαί να χρησιμοποιήσουν ραδιαισθητικούς. Τούτουτρόπως ή άρνασιολογική ύπηρεσία θέλει να άναθέσθ εις αυτούς τήν άνακαλύψιν των σημείων εις τά όποια εύρίσκονται άθιμένοι άνωστοι άρνασιολογικοί θησαυροί. Περ τόν να λεχθή, ότι και ή αστυνομία σκέπτεται να χρησιμοποιήση τήν νέαν μέθοδον τής επί τού γάρτου άναζητήσεως.

Υπάρχουν σήμερα πολλοί έπιστήμονες οι όποιοι άσχολούνται ήδη με τήν συστηματικήν μελέτην των φαινομένων τής ραδιαισθησίας επί τού γάρτου, έλπίζον δε ότι σύν τώ χρόνω θά κατορθώσουν να εξεύρουν τόν τρόπον με τόν όποιον θά άποκλείωνται κατά μέγιστον μέρος τά λάθη. Όταν έπιτευχθή αυτό, τότε θα άποκτήσ η ραδιαισθησία τεραστίαν σημασίαν αι δέ ύπηρεσίαι πού θα προσφέρη θά είναι όντως άνακτίμητοι.

ΠΙΕΡ ΝΤΥΒΩ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ

Ένα χαριτωμένο διήγημα
ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΓΚΑΡΝΙΕ

Η ΓΚΛΑΙΝΤΥΣ μπήκε μέσα στην κρεββατοκάμαρά της και έκλεισε βαρυσστημένη την πόρτα πίσω της.

Πόσο ανιαρή είχε κατακτήσει η ζωή της! Έβριζε ένα βλέμμα γύρω της στο πολυτελέστατο διαμέρισμά της που θα το ζήλευαν τόσες και τόσες άλλες γυναίκες. Τί την όφελουσε αυτή η πολυτέλεια; Τήν είχε χορτάσει πιά όπως είχε χορτάσει τον πλούτο και την δόξα. Ήταν η πιο φημισμένη στάρ του Χόλλυγουντ, είχε τα πιο πολυτίμα κοσμήματα, τα πιο πολυτελή αυτοκίνητα και τους πιο διαλεγμένους θαυμαστές. Τί να τα κάνη; Εκείνο που της έλειπε ήταν η ευτυχία. Ζήλευσε τις μικρές πωλήτριες όταν τις έβλεπε να περνούν μπροστά της κρεμασμένες στο μπράτσο ενός μικρού ασήμαντου υπαλλήλου. Ζήλευσε τις υπηρέτριες της κάθε φορά που τις έβλεπε να γλυκοκοιούνται με τον κηπουρό ή τον ταχυδρόμο. Ζήλευσε όλες τις γυναίκες που την θεωρούσαν ευτυχισμένη και την φθονούσαν για τα πλούτη της, την δόξα της και την ομορφιά της.

Έκανε μερικά θήματα επάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιό της και αψιόνοντας έβλεπε να αναστεναγμό φωνάζει:

— Άνιω... ανιώ φοβερά! Τί να τα κάνω τα λεπτά και τα μπικιό; Άς μπορούσα να ζήσω μια παράξενη, μια πρωτότυπη περιπέτεια! Βαρέθηκα πιά. Όλο τα ίδια και τα ίδια!...

Ένας παράξενος θόρυβος που ακούσθηκε κείνη την ώρα πίσω της την έκανε να στραφεί απότομα. Άντίκρου της ήταν ένας άνδρας που κρατούσε ένα περιστροφικό στο χέρι.

Η Γκλαίντυς αφού συνήλθε από την κρότη της τρομάρα πρόσεξε τον άνθρωπο αυτόν. Ήταν ένας καλοντυμένος κύριος, με ευγενικό εξωτερικό και με εξαιρετικά συμπαθητικό πρόσωπο.

Η παρουσία του άγνωστου, αιώ του της έκανε τέτοια ευχαρίστηση ώστε έρχισε να γελιά δυνατά.

— Ω! Τί ώραία φώναζε. Κι ακριβώς την στιγμή αυτή νοσταλγούσα μια πρωτότυπη περιπέτεια. Μπράβο. Είχατε μια θαυμασία ιδέα.

Ο άγνωστος υποκλίθηκε με μεγάλην ευγένεια χωρίς όμως και να πάψη να την σημαδεύει με το πιστόλι του.

— Χαίρω πάρα πολύ που η παρουσία μου σας κάνει ευχαρίστηση, της είπε. Σας παρακαλώ όμως να μου δείξετε που έχετε τα κοσμήματά σας και πρό πάντων να μη κάνετε την άνοησία να φωνάζετε.

— Όστε είσατε αληθινός διαρρήκτης; φώτισε η Γκλαίντυς. Δεν παίξετε καμιά φάρσα;

— Πέστε μου που βρίσκονται τα κοσμήματά σας!

— Ω! Είναι πολύ διασκεδαστική αυτή η ιστορία! Άν ξέρατε πόσο στενοχωρημένη ήμουν εδώ και λίγη ώρα. Θα σας δώσω τα κοσμήματά με μεγάλη μου ευχαρίστηση. Προηγουμένως, όμως, εσείς παρακαλώ να σημειώσετε κάτι μαζί μου και να πιείτε ένα ποτηράκι στην υγεία μου. Καθώς βλέπετε είναι όλα έτοιμα.

Ο διαρρήκτης είδε πράγματι ένα μικρό τραπέζι φορτωμένο με τα πιο ωραία πράγματα του κόσμου.

— Συνήθιζω πάντοτε να τρώω κάτι την νύχτα πριν πέσω να κοιμηθώ, του εξήγησε η Γκλαίντυς.

Τα μάτια του διαρρήκτη έδειξαν για μια στιγμή δυσπιστία.

— Μη φοβόσαστε, είπε η στάρ χαμογελώντας. Σας δίνω τον λόγο μου ότι δεν έχω κανένα κακό σκοπό.

— Πολύ καλά, απάντησε ο διαρρήκτης. Θα καθίσω. Και για να είσαστε και σεις ήσυχη σάς παραδίδω το πιστόλι μου. Είναι άλλωστε τελείως ακίνδυνο... αφού είναι άδικο. Δεν ήρθα εδώ με τον σκοπό να σας σκοτώσω. Το μόνο που με ενδιαφέρει ήταν τα κοσμήματά σας. Τώρα όμως δεν μ' ενδιαφέρουν ούτε αυτά.

Η Γκλαίντυς κτύπησε τον άγνωστο στα μάτια που τα εύρισκε τόσο συμπαθητικά, και είπε:

— Διηγείστε μου κάτι από την ζωή σας. Φαντάζομαι ότι θα είναι πολύ ενδιαφέροντα...

— Η δική σας θα έχω ασφαλώς πολύ περισσότερο ενδιαφέρον.

— Μπα! Κάθε άλλο, είπε η Γκλαίντυς. Η ζωή όλων των στάρ είναι λίγο πολύ η ίδια, ενώ η ζωή ενός λαποδύτη πρέπει να είναι γεμάτη περιπέτειες.

Στο άκουσμα της λέξεως «λαποδύτης» ο άγνωστος έσκυθώρπασε.

— Απόψε κάνω την πρώτη μου διάρρηξη, είπε με φωνή που δειχνε ειλικρίνεια. Θέλησα να άρξω από μιάν δημοφή γυναίκα.

— Μα γιατί το κάνετε αυτό, είπε τότε γεμάτη συμπάθεια η Γκλαίντυς. Δεν είναι κρίμα; Δεν νομίζετε ότι αξίζετε κάτι καλύτερο; Θα σας κάνω μια πρόταση. Αφήστε μου το πιστόλι σας και πάρτε αυτό για αντάλλαγμα.

Και η Γκλαίντυς έβγαλε από τα δάχτυλά της ένα ωραίο δαχτυλίδι με ένα τεράστιο σμαράγδι.

— Θα το πάρω, είπε ο διαρρήκτης. Άλλά με μια συμφωνία. Θα σας το αντικαταστήσω κάποτε με το πιο ωραίο σμαράγδι του κόσμου.

Η Γκλαίντυς έτοιμαζόταν να άνηθ. Άλλά την ίδια στιγμή της βούλωσαν το στόμα τα χείλη του διαρρήκτη.

Ήταν ένας άνδρας που κρατούσε ένα περιστροφικό στο χέρι

Το πρωί που ξύπνησε βρισκόταν πάλι μόνη μέσα στο πολυτέλες της διαμερίσματος. Και όμως αισθανόταν τον έαυτό της πολύ πιο ευτυχισμένο από πριν.

— ΕΕ—

Η Γκλαίντυς μπήκε στην κρεββατοκάμαρά της και έκλεισε βαρυσστημένη την πόρτα πίσω της. Έπεσε σε μια από τις φαρδέιες, αναπαυτικές πολυθρόνες και παραδόθηκε σε γλυκούς νοσταλγικούς συλλογισμούς. Ένας χρόνος ακριβώς είχε περάσει από την ημέρα που κάποιος άγνωστος διαρρήκτης είχε σκορπίσει λίγη χαρά στην ανιαρή ζωή της και τον περίμενε από τότε κάθε ημέρα, σύμφωνα με την υπόσχεση που της είχε δώσει.

Την ίδια στιγμή σαν να άπαντούσε στη σκέψη της, ακούστηκε πίσω της μια φωνή:

— Κράτησα την υπόσχεσή μου. Την σορά αυτή όμως δεν κρατάω πιστόλι. Άλλά το ωραιότερο σμαράγδι του κόσμου. Και δεν το έχω κλέψει. Το έχω κερδίσει τίμια, με την δουλειά που άρχισα χάρις στο δικό σας το σμαράγδι.

Ήταν ο διαρρήκτης!

— Και αν δεν το δεχθώ; φώτισε η Γκλαίντυς γαμογελώντας.

— Θα σας αναγκάσω εγώ να το δεχθείτε, είπε ο διαρρήκτης.

— Με ποιά τρόπο;

— Αντί άλλης άπαντήσεως, ο άγνωστος την έσπρε στην άγκυλιά του.

Το άλλο ποιά, όταν ξύπνησε η Γκλαίντυς ήταν πάλι μόνη. Αυτή την φορά όμως όχι έντελως. Είχε για συντροφιά το ωραίο σμαράγδι που της είχε περάσει εκείνος στο δάχτυλό της. Φίλησε το πολύτιμο τετραδάκι και ψιθύρισε:

— Θα ξανάβω. Απόψε... Το υποσέθηκα... Και ξέρει να κρατάει τον λόγο του...

ΡΕΝΕ ΓΚΑΡΝΙΕ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Η δεύτερα σύζυγος του 'Αδαμά— 'Ο 'Ιεχωβά, άλλοιως (κατά τους νεωτέρους έθραϊστές). 2) Ασπίη κλωστή—Ποταμός της βορείου 'Ιταλίας— Αίγυπτική θεότης. 3) Η έμπιστευτικότερα θέσις σε μια Τράπεζα— κοπάδι. 4) Η θάλασσα κατά τους αρχαίους—συμπερασματικός σύνδεσμος. 5) Παράλια— Μία των Δωδεκανήσων— Πρόθεσις. 6) 'Αριθμός (θηλ.). Αυτό που ζυγίζει κάθε αντικείμενον και σώμα— 'Οχι άνισα. 7) Θρησκευτικός άρχηγός των Μωαμεθανών. 8) ποσοτική άντωνυμία (Ουδέτ.).—Το κέρδος των δανειζόντων—Νύμφη των δαδών. 9) 'Οχι λύπη—Κτητική άντωνυμία—Νοστιμίζει κάθε φαγητό. 10) Χρονικόν έπίρρημα—αρχαίον νόμισμα. 11) 'Ο ισπανικός στόλος άλλοτε— 'Απαραιτήτος για το μάσημα. 12) 'Εάν—'Οχι ταχύς— 'Ο ποντικός γαλλιστί. 13) Το περίβλημα κάθε ψυχής—μπαγιάτικα.

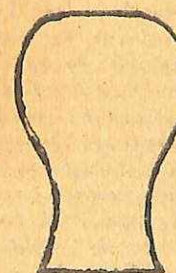
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μεταφορικόν μέσον—δηλητηριώδες έρπετον (δημοστ.). 2) Άνθη—πουλί—νότα. 3) Τα τραγουδάς—Ένας από τους τρείς σωματοφύλακας. 4) 'Απόσπασμα ιππικού— Χρον. έπίρρημα. 5) 'Ολος—μονός μετρήσεως—ήλεκτρισμός— Αυτός που διέπραξε το πρώτο άμάρτημα. 6) Αίθιοπικός τίτλος—'Αλλοίμονο στο πόδι που τον έχει!—κατάρα. 7) Κατοικεί στην ύπαιθρο. 8) Νησί των Κυκλάδων— Διαδρασμένος—δ ήχος (ξενίγλ.). 9) 'Ο, τι είναι και το τραγούδι—Κτητική άντωνυμία (θηλ.).—δεν αγαπώ. 10) 'Αρναία θεά— πρόθεσις. 11) 'Ηρας τοδ Β. Οδγκώ, παραμορφωμένος κατά τα καρφία. 12) Δύο γέφυρα του άλφα—θήτου—Είδος ύψους—Τα παράγουν τα περσικά και άλλα ζώα. 13) Την άναζητούμε το χαλοκαίρι—σάν.

ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμανο Πειραιώς)

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Μπορείτε να κόψετε το κατωτέρω σχήμα με δύο ψαλιδιές σε τρία τεμάχια ώστε αν τα συναρμολογήσετε καταλλήλως να άποτελεσθί ένα τετράγωνο;

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΑΡΠΕ

Τοποθετήσατε σε τετράγωνο τους 4 άσσους, τους 4 ρηγάδες, τις 4 ντάμες, και τους 4 βαλόνες, με τρόπο ώστε κάθε σειρά κάθετος, οριζόντια και διαγώνιος να περιλαμβάνη έναν άσσο, έναν ρηγά, μια ντάμα κι έναν βαλόν διαφορετικού χρώματος.

ΛΥΣΗ: ΟΝ ΟΟΡΝΟΥΜΕΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΑΟΥ 651

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κέντρον. 3) Μάντις—όστρεον. 4) 'Όν. 5) 'Όναρ—'Όρν. 6) Ραχίνας. 7) Αύρα—λύπη. 8) 'Ανά. 9) Κίλται—Βίδος. 11) Σιαμαία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κάλν—όπέρ. 3) Καταράκτης. 5) Νοσώ—αίμα. 6) 'Όριον. 7) Ριον—αδρά. 9) Νοτισλαβία. 11) Αύρα—Πρός.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

3+12+5+20=45.
8+2=10.
12—2=10.
5X2=10.
20:2=10.

ΑΚΟΜΗ ΕΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

από τον φίλο του ενώ οι δύο κυρίες και η Ζενεβιέδη έσπευδαν να φύγουν από αυτό το μέρος του αίσιου.

Μπροστά στο καμαρίνι του Ζοζέφ γινόταν σωστή διαδήλωση από κάθε είδους ανθρώπους που ήθελαν να τον συναντήσουν και να τον συγχαρούν. Άλλά ένας κέρβερος που έστρεψε στην πόρτα φώναζε διαρκώς ότι ο κύριος Ζό Βιάλ δεν δεχόταν.

—Πές του ότι είναι εδώ ο πατέρας του, φώναζε ο κύριος με θροντερή φωνή. Σε λιγάκι ο κύριος και ο Ζόλ έμπαιναν μαινόμενοι και ξεφυσώντας μέσα στο καμαρίνι του Ζοζέφ. Τον έβλεπαν να συζητά με ένα πολύ σοβαρό κύριο.

— Καθίστε σάς παρακαλώ μια στιγμή είπα σοβαρά ο διάσημος πιά κομικός. Είμαι άμέσως στην διάθεσή σας.

Υστερα, γυρίζοντας προς το μέρος του σοβαρού κυρίου συνέχισε:

— Λοιπόν; Περιμένω την άπάντησή σας. Τρείς χιλιάδες φράγκα για κάθε έκπομπή και συμβόλαιο για δυο χρόνια. Άν δεν θέλετε μου τα προσφέρει ή «Ραντιό-Οδνιβερσάλ».

— Έστο! είπε ο άλλος και έβγαλε από την τσάντα του τα σχετικά συμβόλαια που υπογράφεθηκαν άμέσως.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ένας άλλος κύριος φωνάζοντας:

— Λοιπόν, κύριε Ζό Βιάλ, πάρτε αυτό το τσέκ των πενήντα χιλιάδων φράγκων για προκαταβολή. Σας περιμένουμε αύριο για τα συμβόλαια. Άλλά έπως είπαμε. Οι πλάκες γραμμοφώνου θα γίνονται άπρλειστικά από έμάς.

— Σόβαφονι, είπε ο Ζοζέφ τσεπώνοντας το τσέκ.

— Κύριε Ζό Βιάλ, ακούσθηκε μια άλλη φωνή. Βογομαι από την εφημερίδα «Ιλίχ-Νίχ». Θέλωμε μια διαγραφή σας. Σας προσφέρουμε στα άνοικτά περισσότερο από κάθε άλλην εφημερίδα. Μόλις έφυγαν οι έξνοι, ο Ζόλ προχώρησε προς τον Ζοζέφ λέγοντας:

— Και σε ποιόν τα άρφέις όλα αυτά, γαμπρέ μου; Σ' έμένα που σε ανάγκασα να έγραψής για να γίνης άντάξιος της Ζενεβιέδη.

— Έγώ το έλεγα πάντοτε, πρόσθεσε ο κύριος, ότι ο Ζοζέφ σου δεν είχε θελήσει την καταλλήλη εύκαιρία για να δείξη τί αξίζει.

— Αυτό το τραγουδάει με τον υπήκοο και το θάσανο καταργείται από αύριο, είπε χαμογελώντας ο Ζοζέφ.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΑΡΗ

Διαφορές

Η άναγνώστριά μου Μ. Π. παραπονείται ότι ο άνδρας τόν οποίο αγαπά, δεν ενδιαφέρεται παρά μόνο για το βιβλίο που συνέγραψε, και δεν δίνει αρκετή προσοχή σ' εκείνην και στην εμφάνισή της.

δ γραμματάκι σας παρουσιάζει δύο προβλήματα. Το πρώτον είναι το αιώσιο πρόβλημα της διαφοράς της ιδιοσυγκρασίας των ατόμων, και ειδικότερα των φύλων. Το δεύτερο είναι ένα ερώτημα: —Υπάρχει ακόμη αγάπη ανά μεταξύ σας ή μήπως παραμένει μόνον ο θαυμασμός εκ μέρους σας και η εκτίμησις εκ μέρους του;

Φοβούμαι ότι οι χαρακτήρες σας παρουσιάζουν μεγάλες διαφορές. Σεις επιθυμείτε, όπως άλλωστε οι περισσότερες γυναίκες, να διδω περισσότερα προσοχή στην εξωτερική σας εμφάνιση... Το νέο σας φόρεμα... Το καινούργιο σας κτένισμα... Αυτό κυρία μου, είναι το παρόν των 90 ο των γυναικών, και συνεπώς μή στενοχωρείστε γι' αυτό. Οι άνδρες βλέπουν το σύνολον, σπανίως σταματούν στις λεπτομέρειες.

Εκείνος πάλι θα έχη το παράπονο ότι εσείς, δεν ενδιαφέρεστε αρκετά για τόν εσωτερικό του κόσμο. Και ο κόσμος αυτός, αυτήν την στιγμή, είναι το νέο του βιβλίο. Γι' αυτόν το βιβλίο αυτό είναι σχεδόν τόν πόν. Είναι δε φυσικό, να τόν αγαπάτε τόσο, ανεξαρτήτως της αξίας του. Αυτός τόν αγαπάει όπως κάθε μητέρα αγαπά τόν παιδί της, έστω και αν δεν είναι ώραίο.

Ομολογείτε ότι έχετε βαρεθεί τήν ρουτίνα της καθημερινής ζωής, έχετε βαρεθεί να τόν ακούτε να σάς μιλάει για τόν βιβλίο του. Δεν θέλω να είμαι κακός προφήτης, αλλά φοβούμαι μήπως έπληξε να τόν αγαπάτε. Όταν μια γυναίκα γαπά και τὰ ελαττώματά του ακόμα. Φτάνω μέχρι τού σημείου να πω ότι αγαπά και τὰ ελαττώματά του ακόμα. Όταν αρχίζει να βαριέται τήν κυριωτέρα απασχόληση τού ανθρώπου με τόν οποίον συνδέεται αισθηματικώς, υπάρχει φόβος ότι γρήγορα θα παύση να τόν αγαπά. Πάντως δεν θέλω να σάς αποθαρρύνω και γι' αυτό σάς δίδω τήν εξής συμβουλή.

Πρώτον προσπαθήστε να ενδιαφερθώτε για τόν εσωτερικό του κόσμον, εν θαυράνετε τόν στην δημιουργική του προσπάθεια. Θα εύχαριστηθεί, θα κοιλά κερύθ για τόν ενδιαφέρον σας, και θα προσπαθήσει κι' αυτός να σάς καταλάβει.

Εξ άλλου, προσπαθήστε να τόν κάνατε να προσέξει τήν εξωτερικήν σας εμφάνιση.

Θα δείτε τότε πως θ' αλλάξουν τὰ πόνηματά και πόσον πιο εύτυχισμένοι θα είσθε και οι δύο. Σας τόν εύχομαι.

ΛΟΡΑ

Το Καρνε

Τὰ γόντια μ'ς

Τὰ γόντια είναι τὸ συμπλήρωμα κάθε

τουαλέτας. Καμμία κομψή γυναίκα δεν θά φαντασθῇ ότι μπορεί να βγῇ έξω χωρίς γόντια. Ἀλλά εκτός αὐτοῦ, τὰ ώραία γόντια είναι ἐνδείξεις πολιτισμοῦ. Ἐφέτος συνηθίζονται πολὺ τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ δίχρωμα γόντια καὶ ἔχουν μιὰ ὅλως διόλου ἐξαιρετικὴν χάρη.

Ἐς ν' δεν εἶσθε πολὺ λεπτές

Πολλές γυναίκες στενοχωροῦνται διότι δεν είναι τόσο λεπτές ὅσο θὰ ἐπιθυμοῦσαν. Ἀς παραγορηθοῦν, διότι ἡ μόδα ἐφέτος είναι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ γενικώτερα είναι γνωστὸν ότι αὐτὲς ἀρέσουν πάντοτε περισσότερον. Τὸ μόνον ποὺ θὰ τοὺς συνιστούσαμε θὰ ἦταν νὰ προσέξουν στὶς γραμμὲς τῶν φορεμάτων τους. Ὑπάρχουν ὡρισμένα κόλπα, ὡρισμένοι συνδυασμοὶ σχεδίων καὶ γραμμῶν, ὡρισμένα ὑφάσματα ποὺ λεπταίνουν καὶ δίδουν χάρι στην σιλουέττα. Οἱ ἱσιες γραμμὲς κολλαίνουν πάντοτε τοὺς τύπους αὐτούς. Ἀπλές γραμμὲς στὸν λαιμό, μικρὸ ντεκολτέ, μακρινὰ μᾶλλον στενά. Οἱ φάσες ποὺ ἀνοίξουν ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τελειώνουν στὸ κάτω μέρος τῆς φορέτας σὲ ἄλλο ὕψος καὶ ἄλλο χρώμα, λεπταίνουν πολὺ. Ἐὰν ἔχετε ἕνα φόρεμα μπλέ μαρὸν, γανιόρετέ το με μιὰ μακρὰ φάσα ἐμπρός, σὲ σιέλ ἢ σὲ μπλέ. Ὡς δῆτε τί διαφορά θὰ σὰς κάνει στὴν σιλουέττα σας. Ὡς φαίνασθε ἀσφαλῶς ἡ μισὴ ἀπ' ὅ,τι εἰ-

σθε.

Τὸ σημερινὸ πρῶτο μοντέλο μας εἶναι ἐπίσης πολὺ κατάλληλο γιὰ σὰς. Τὸ κορσάζ λοξὸ σχηματίζει ὀλίγες πτυχές στην μέση. Ἡ φούστα εἶναι κομμένη στὸ πλάι καὶ φαίνεται μιὰ λουρίδα ἀπὸ πλισσὲς σολέϊν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος τοῦ φορέματος.

Κόβοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τίς γραμμὲς τοῦ φορέματος δίδετε χάρι στὸ σῶμα σας καὶ λεπταίνετε τήν σιλουέττα σας. Ἀποφεύγετε τίς φούστες με κομμένες ὀριζόντιες γραμμὲς ὅπως τὸ διπλανὸ ποὺ σὰς παρουσιάζουμε.

Εἶναι τὰ ταγιέρ κατάλληλα γιὰ σὰς; Νὰ ἀποφεύγετε τὰ κοντὰ ταγιέρ καὶ τὰ μπολερό. Ἄν ἔχετε μεγάλον στήθος, ἀλλὰ νὰ μὴ διστάσετε ποτὲ νὰ φορέσετε χλαστικὸ ταγιέρ. Ἀποφεύγετε τὰ στενωπὰ ταγιέρ με ὤμους καὶ τσέπες ὅπως τὰ μοντέλα πρῶτο. Σὲ ὑψόμενα, νὰ διαλέγετε πάντοτε τὰ ὑψόμενα με ἱσιες γραμμὲς ἢ τὰ σκέτα. Νὰ ἀποφεύγετε τίς διακόντιες γραμμὲς καὶ πρὸ παντὸς τὰ σκουρὰ ὑψόμενα.

Τῆς Γυναίκας

Ἀπλό ἄμερικανικὸ μντέλο

Τὰ καρρὼ δεν περνοῦν ποτὲ καὶ εἶναι πάντα χαριτωμένα. Τὸ μοντέλο αὐτὸ ἀπὸ ἀσπρόμαυρα καρρὼ εἶναι γαρνιρισμένο

με κορδέλλα γκρό-γκραίν κόκκινη. Ἡ πέτσινη ζώνη καὶ τὸ τουρμπάν (καπελλάκι) εἶναι κόκκινη ἐπίσης. Ἡ φούστα σχηματίζει 4 κουφόπιστες ἐμπρός.

— III —

Ἀνοιξιότικα

Ἡ ξαφνικὴ ἐπάνοδος τοῦ κρύου καὶ τῶν χιονιῶν ἀκόμη σὲ πολλὰ μέρη τῆς ἡλλάδος, μᾶς ἔκαμε νὰ ξεχάσουμε γιὰ λίγες μέρες ὅτι βρισκόμαστε στην ἀνοιξη. Ὡστόσο ὁ Μάρτης ὁ «απαλουκοχάρτης» φέρνει σὲ λίγες μέρες κι' ἡ ἀνοιξὶς θὰ κυριαρχήσῃ ὀριστικά. Μᾶς τὸ λένε τὰ λουλούδια, τὸ λένε τὰ μπουμπουκία στὰ ξερὰ κλαδιά, τὸ λένε κι' οἱ... γυναίκες ποὺ τρέχουν στὰ μαγαζιά...

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐτοιμασθοῦμε γιὰ τὴν ώραία αὐτὴ ἐποχὴ. Με τί χαρὰ θὰ ἀποχωρισθοῦμε ἀπὸ τὰ παλτά μας! Ἐλαφρέες, σάν πεταλοῦδες, θὰ ἐμφανισθοῦμε παντοῦ γρόμα καὶ χαρὰ. Τί πρακτικὰ ποὺ εἶναι ἀλήθεια τὰ ταγιερὰ καὶ τὴν ἀνοιξή. Ἐνα μαῦρο, γκρί ἢ μπλέ μαρὸν ταγιέρ με διάφορες χρωματιστὲς μπλουζὲς ἀποτελοῦν μιὰ νέα ἐμφάνισιν κάθε ἡμέρα. Τώρα χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὰ ἀκσεσουάρ. Ἐνα ώραίο μαντηλάκι, ἕνα χρωματιστὸ τσαντάκι, ἀσσορέϊ, μιὰ ώραία καρφίτσα ἢ ἕνα χρωματιστὸ λου-

λούδι στην μπουτονιέρα ἀλλάζουν ὅλως διόλου τὸ σύνολον.

Τὰ κλίμα, οἱ καρφίτσες καὶ οἱ μπουτονιέρες εἶναι ἀπαραίτητες κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν.

Σὰς ὑπενθυμίζω καὶ πάλι ὅτι τὰ εἶδη αὐτὰ βρισκονται σὲ πολὺ μεγάλη συλλογὴ στὸ γνωστὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, τὸ «Ὀλίον», καθὼς καὶ στὸ «Ἀκρον» τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Κτένισμα ντισιγιέ

Τὸ κτένισμα αὐτὸ εἶναι σπάνιὸ καὶ ώραίο. Γίνεται μ' ἕνα ρολὸ στὸ ἑπάνω μέρος τοῦ κεφαλοῦ καὶ μ' ἕνα ἀπλό κόσσο χαμηλὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Θυμίζει τὴν ἀπλότητά του τίς ἀπαλὲς γραμμὲς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΚΟΥΚΙΑ ΕΡΡΑ ΦΑΒΑ

Βάζετε τὰ κουκιά σὲ νερὸ βλῆ τὴν προηγουμένη νύκτα γιὰ νὰ μαλακώσουν. Κατόπιν κόβετε τίς ἀκρες καὶ τὰ ὀψίζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα με νερὸ νὰ βράσουν. Ἀφοῦ πάρουν μερικὲς βράσεις, τὰ ξαφρίζετε καὶ τὰ ξεφλουδίζετε. Κατόπιν τὰ βάζετε ξανά σὲ μιὰ κατσαρόλα με νερὸ ζεστὸ καὶ 4 ἢ 5 κουμμυδάκια καθὼς καὶ λίγο λάδι. Τ' ἀφήνετε νὰ σιγοβράσουν ἀνακατεύοντας συχνὰ γιὰ νὰ μὴ κολλώσουν. Ἀφοῦ βράσουν τὰ περνάτε ἀπὸ ψιλὸ τρυπητὸ καὶ τὰ σερβίρετε με λάδι καλὸ, λεμόνι καὶ ρίγανη ἂν σὰς ἀρέσῃ.

— III —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ περιποίησης τῶν ἄκρων

Τὸ μόνο δυστυχὲς σημεῖον στὸ ὅποιον στρέφουν τὴν προσοχὴ τῶν οἱ περισσότερες κυρίες, καὶ τὸ ὅποιον καὶ

μόνο φροντίζουν ποικιλοτρόπως νὰ περιποιηθῇ εἶναι τὸ πρόσωπο. Στὴν ἐποχὴ μας, ὅμως, κι' ἰδίως τώρα ποὺ σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ τὸ καλοκαίρι με τὴν μόδα τῶν σορτς καὶ τῶν μαγιώ, ποὺ ὑποχρεώνει τίς γυναίκες νὰ ὑποβάλλωνται σὲ γυμναστικὰς οὕτως εἰπεῖν ἐπιδείξεις στὶς διάφορες πλάς καὶ στὴν πόλη ἀκόμη, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ παραμεληθῇ κι' ἡ αἰσθητικὴ τῶν ἄκρων καὶ τῶν μερῶν, ἐν γένει, τοῦ σώματος ποὺ φαίνονται. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ σὰς δώσω ἐπικαιρὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν περιποίησιν τού ντεκολτέ, τῶν ὤμων, τῶν θραχιόνων, τῆς μασχάλης, τῶν μηρῶν καὶ τῶν ποδιῶν, βέβαιος ὅτι προσφέρει μιὰ ἐπιθυμητὴ ἐκδούλευσιν στὶς ἀναγνώστριάς μου. Ἐχοντας τίς γνώσεις σας αὐτὲς γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν μερῶν σας καὶ τὴν ἐξάλειψιν ἀπ' αὐτῶν διαφόρων ἀναισθητικῶν σημείων, δεν ὀχέετε κανένα λόγον ν' ἀνησυχήτε ὅταν θὰ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇτε ἔξωμες ἢ με μαγιώ. Οἱ γυναίκες οἱ ὅμοι πρέπει νὰ εἶναι ὁλοστρογγυλοὶ καὶ νὰ συνδυάζωνται μ' ἕνα λεπτὸ καὶ στοργικὸ μυστήριον. Ἡ φύσις τῆς γυναικὸς ἀπαιτεῖ τὸ λεπτοφύει κι' ἀρμονικὸ, γιὰ τοῦτο οἱ καταγινόμενες στὰ σπῆρ δεν ἔχουν ώραία ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως μυστήρια, ἀλλὰ γονόρα καὶ μυώδη τὰ ὅποια χρειάζονται στὸν ἄνδρα γιὰ νὰ τοῦ δύνουν ἐμφάνισιν κι' ἐπιβλητικότητά... Δεν εἶμαι κατὰ τῶν γυναικείων σπῆρ, ἀπ' ἐναντίας, συμβουλεύω τὴν μετρίαν ἐπίδοσιν μ' αὐτὰ γιὰτὶ πέραν τοῦ μετρίου ἡ γυναικεία καὶ τὰ σπῆρ, ὅχι μόνον δεν ἔχουν καμμίαν ὕγεινήν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μεταβάλλουν καὶ τίς γραμμὲς τοῦ γυναικείου σώματος καὶ τὴν ἐν γένει διάταξιν τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.

Δεν εἶναι βέβαια καὶ τόσο εὐκόλο πρᾶγμα τὸ νὰ μεταβάλετε τὸ σχῆμα καὶ τὴν χροιά τῶν μυστήρων καὶ τῶν ὤμων σας, ὑποεῖτε ὅμως νὰ ἐπιλέξετε πολλὰς βελτιώσεις καὶ καλλωπισμοὺς ἀφαιρώντας κάθε τι τὸ ἀναισθητικὸ ἀπ' αὐτὰ.

Καὶ ποῦτα-ποῦτα σὲ μιὰ συγκέντρωσιν ἔργον θὰ βοηθήτε μ' ἕνα ἑνὶ τουαλέττα ποῖπει τὸ γρόμα τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ὤμων, τοῦ στήθους, τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ χεριοῦ νὰ εἶναι τὸ ἴδιον με τὸ γρόμα τοῦ προσώπου. Κι' ὅσες μὲν θέλουν νὰ εἶναι ὑπερνεύρινες ὑποδοῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν εὐκολώτατα με λίγες ἐφαρμογὰς ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, οἱ ὁποῖες συγκοῦν ἀναζωογονοῦν καὶ τόνωθουν τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰτὶ νὰ τὴν καίουν καὶ νὰ τὴν λεκιάζουν ἀνεπανδρόθωτα, ὅπως ὁ ἥλιος. Ὅσες, ὅμως, προτιμοῦν τὸν ἥλιο, πρέπει προηγουμένως ν' ἀλείψουν τὴν ἐπιδερμίδα με εἰδικὸ γάλα, τὸ ὁποῖον νὰ περιέχῃ Huile de coco γιὰ νὰ μεταβιβάζονται τὰ ἡλιοκαύματα κι' οἱ ἀναισθητικὲς συνέπειες τοῦς δηλ. τὰ ἐπιδόνα σκασιματα, οἱ λευκίγγες, οἱ λεκέδες, οἱ ἔκτορες πανάδες, τὸ ζαρούκισμα τῆς ἐπιδερμίδος.

Στὸ ἐπόμενον: Μαρασμός καὶ νεροῦ-λίσμα τῶν μυστήρων κ.τ.λ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

Σόλωνος 40

Δολοφονία

χωρίς ίχνη

τοῦ Χέρμαν Λάντον

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΗΤΟΥ

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμπερ, συνοδευόμενος από τὸν Μάρτεν Ντάλ, ἐφθάσε κατά τις ἑξῆς τὸ πρωὶ στὴν εἰλίλα τοῦ χρηματιστοῦ Πάτριχ Ρέιγκεν. Ὁ οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ ἐσπευ-
 τεν ἀμέσως εἰς προϋπάντησίν του.

— Εἰσθε τῆς Σκότλαντ-Γουάρδ;
 — Μάλιστα. Σαίς;
 — Ὁ οἰκονόμος τοῦ Πάτριχ Ρέιγκεν.
 — Πῆγε μας μὲ λίγα λόγια πῶς ἐρ-
 ρησε τὸ πτώμα τοῦ κυρίου σας.
 — Ἐξόπνησα, ὅπως κατὰ τὸ συνήθες,
 σπῆς πέντες τὸ πρωὶ καί, μπαίνοντας στὴν
 βιβλιοθήκη βρήκα τὸν μίστερ Πάτριχ
 Ρέιγκεν πεσμένον ἀνάσκελα κοντὰ στὸ
 ἴκακι.

— Πῶς σχημάτισατε τὴν γνώμη ὅτι
 ὁ θάνατός του δὲν ἦταν φυσικὸς καὶ ἰδί-
 ως, πῶς σχημάτισατε τὴν γνώμη ὅτι
 δολοφονήθηκε καὶ δὲν ἤτοκτονήσε; Μᾶς
 τηλεφωνήσατε ὅτι πρόκειται περὶ δολο-
 φονίας.

— Καὶ υποστηρίζω τὴν γνώμη μου.
 Πρόκειται περὶ δηλητηρίσεως. Στὰ
 ἱεῖάτα μου, ἔκαμα τὸν χημικὸ. Μπαίνον-
 τας στὴν βιβλιοθήκη, μὲ χτύπησε μιά
 μυρωδιά πικραμυγδαλοῦ. Ὅταν εἶδα τὸν
 μίστερ Πάτριχ Ρέιγκεν πεσμένον, κατὰ-
 λαβα πῶς εἶχε δηλητηριασθῇ μὲ κυαν-
 δροῦχο ὀξύ. Ἡ μυρωδιά τοῦ πικραμυγδα-
 λου μὲ ἐπειθε πληρέστατα. Τὸ πῶς σχη-
 μάτισα τὴν γνώμην ὅτι πρόκειται περὶ
 δολοφονίας καὶ ὄχι περὶ αὐτοκτονίας, εἴ-
 ναι ἀπλοῦστατόν. Εἶμαι στὴν ὑπηρεσία
 τοῦ Πάτριχ Ρέιγκεν πρὸ δεκαπέντε χρό-
 νων καὶ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστο-
 σύνης του. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος
 νὰ αὐτοκτονήσῃ. Οἱ δουλειές του πῆγαι-
 ναν θαυμάσια καὶ αὐτὸς δὲν ζοῦσε παρὰ
 μόνο γιὰ τὶς δουλειές του! Ἀπὸ ἀπόψεως
 υἱεῖας, ἦταν θαυμάσια καὶ ἀγαποῦσε τὴν
 ζωὴν του. Μπορῶ νὰ πῶ πῶς ὑπῆρξε με-
 γάλος ἐγωϊστής. Καὶ ἕνας ἐγωϊστής δὲν
 αὐτοκτονεῖ. Γιὰ νᾶχω ὥστόσο ἥσυχην τὴν
 συνείδησίν μου, πρὶν τηλεφωνήσω στὴν
 Σκότλαντ-Γουάρδ ἔψαξα παντοῦ μέσα
 στὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ ἀγγίσω τὸ πτώμα,
 ἀλλὰ δὲν βρήκα οὔτε χαρτάκι, οὔτε κου-
 τάνι, οὔτε καὶ μπουκαλάκι δηλητηρίου.

— Μένετε μόνος ἐδῶ μέσα μαζί του;
 — Ὁχι. Ἐγὼ θαλαμηπόλον καὶ ὑπη-
 ρέτρια. Ἐπὶ πλέον, ἔχει τὴν κόρη του,
 τὴν μίς Ἐβλιν. Χθὲς ἔμειναν ἐδῶ καὶ ὁ
 συνεταῖρος του, ὁ μίστερ Ἀμιενς καὶ ὁ
 νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ Ρέιγκεν. Ὅλοι αὐ-
 τοὶ εὐρίσκονται ἀκόμη στὰ δωμάτιά του.
 Δὲν γνωρίζουν τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸν θά-
 νατο τοῦ κυρίου μου. Ἐκείνη καλὴ νὰ
 μὴ τοῦς ξυπνήσω πρὶν ἔλθετε, γιὰ τοῦς
 υποψιάζομαι ἔλους, ὡς καὶ αὐτὴν ἀκόμη
 τὴν κόρη του!

— Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ;

— Δὲν ξέρω. Πάντως κανένας δὲν ἤ-
 θελε τὸ καλὸ του.

— Εἶχαν λόγους;
 — Ἰσως. Ὁ μακαρίτης ἦταν αὐταρ-
 χικός, ἐγωϊστής, τύραννος καὶ πλεονέ-
 κτης.

— Τί ὥρα ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό
 του;

— Κατὰ τὶς ἑντεκα, λέγοντας ὅτι θὰ
 διάβαζε λίγη ὥρα στὴν βιβλιοθήκη καὶ
 κατόπιν θὰ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ. Ὑστερα
 ἀπὸ λίγο, ὁ καθένος πῆγε στὸ δωμάτιό
 του, ἐγὼ δέ, τελευταῖος ἔδω.

— Ὅστε αὐτὴ τὴ στιγμή ἔλοι κοι-
 μούνται;

— Ὅλοι. Ὁ δολοφόνος πιθανὸν νὰ μὴ
 κοιμάται. Ποῖος εἶναι ὠστόσο; Σαίς θὰ
 τὸν ἀνακαλύψετε. Ἐγὼ υποψιάζομαι ὅ-
 λους.

— Πηγαίνετε μας στὴν βιβλιοθήκη.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες πέρασαν στὴν βιβλιο-
 θήκη ἔπου κοιτόταν τὸ πτώμα. Φοροῦσε
 ἀκόμη τὸ κοστούμι του. Τίποτα δὲν εἶδει
 γινε πῶς εἶχε αὐτοκτονήσῃ. Δὲν βρέθηκε
 οὔτε ποτήρι μὲ νερὸ, οὔτε μπουκαλάκι,
 οὔτε χαρτάκι. Ὅστόσο, ὑπῆρχε ἀκόμη
 στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς βιβλιοθήκης ἡ μυ-
 ρωδιά πικραμυγδαλοῦ.

— Εἰδοποιήσατε τὴν κόρη του, διέταξε
 ὁ Σούμπερ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἐμφανίζο-
 ταν κατάχλωμη ἡ μίς Ἐβλιν. Ἡ νέα ἔ-
 μεινε σὰν ἀπολιθωμένη κυττάζοντας τὸ
 πτώμα.

— Βλέπετε μίς, ὅτι τὸ δηλητήριο ἦ-
 ταν κεραυνοβόλο, εἶπε ὁ Σούμπερ.

— Ἀλλὰ γιὰ τί ἤτοκτονήσε;

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ἀλ-
 λά περὶ ἐγκλήματος. Δὲν τὸν ἀγαποῦ-
 σατε.. Τί εἶχατε ἐναντίον του;

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ υποψιάζεσθε.

— Τί εἶχατε ἐναντίον του;

— Μὲ υποψιάζεσθε λοιπόν;

— Ὑποψιάζομαι ἔλους ἐδῶ μέσα. Τί
 εἶχατε ἐναντίον του;

— Ἦταν ἀνυπόφορος. Μοῦ καθιστοῦσε
 τὴ ζωὴ μαρτυρική.

— Πότε τὸν εἶδατε γιὰ τελευταία φο-
 ρά;

— Στὶς ἑντεκα μᾶς ἔφθισε στὴν τραπε-
 ζαρία καὶ μπῆκε στὴν βιβλιοθήκη ὅπως
 κάθες βοάδω.

— Τὸ δηλητήριο δὲν τὸ πῆρε στὴν τρα-
 πεζαρία γιὰ τί εἶναι κεραυνοβόλο καὶ θὰ
 πέθαινε μπρὸς στὰ μάτια σας. Τὸ πῆρε
 ἐδῶ μέσα.. Μένει νὰ μάθουμε πῶς τὸ
 πῆρε.. Ποῖος ἄλλος εἶναι ἐδῶ;

— Ὁ συνεταῖρος τοῦ μίστερ, ὁ μίστερ
 Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

Ἀμιενς καί.. ὁ νηπιὸς τοῦ Ἐντγκαρ

πρῶτὴ φορὰ ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες, ὁ
 Ἐντγκαρ κοιμήθηκε ἐδῶ. Φαντάζεσθε
 λοιπόν, ἔπι, ἔφ' ὅσον μᾶς υποψιάζεσθε ὅ-
 λους, περισσότερο ἔλουν θὰ υποψιασθῆτε
 τὸν Ἐντγκαρ. Εἶναι τρομερὸ αὐτό! Κα-
 εῖς δὲν ἀγαποῦσε τὸν πατέρα μου ἀλλὰ
 καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε τὸν θάνατό του..

— Νὰ κλεισθῆτε στὸ δωμάτιό σας,
 μίς καὶ νὰ μὴ θῆτε ἂν δὲν σας καλέσω.

Ἀς ἔλθῃ ὁ μίστερ Ἀμιενς.

Ὁ μίστερ Ἀμιενς δὲν ἀπέκρυψε τὴν
 χαρὰ του βλέποντας πεθαμένον τὸν συνε-
 ταῖρο του.

— Σοβαρά; Πέθανε; Μήπως μᾶς κο-
 ροιθεύει;

— Δὲν εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή γιὰ
 ἄστεία, μίστερ Ἀμιενς!

— Εἶναι τόσο δύσκολο πράγμα νὰ ἀ-
 ποκρύψῃ κανεὶς τὴν χαρὰ του! Εἶναι ἐξ-
 ὄχαιο πῶς τὰ τίνανε;

— Ἀπέθανε κύριε! Δολοφονήθηκε!

— Ἀδιαφορῶ εἰς τὸ πῶς πέθανε! Ἐ-
 κείνο πού μὲ ἐνδιαφέρει πρωτίστως, εἴ-
 ναι νὰ βεβαιωθῶ ἂν πέθανε! Μήπως μὴ
 κοροιδεύετε;

— Τί λόγους ἔχετε νὰ τὸν μισήτε τό-
 σο πολὺ.

— Νὰ σᾶς πῶ: Βρίσκομαι σὲ ἀξιο-
 θρήνητὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν. Σὲ ἀδελ-
 ξόδο! Αὐτὴ ἐκεῖ ἡ ἀλεπού.. (γιὰ νὰ βε-
 βαιωθῶ ἂν εἶναι πεθαμένος...) γνωρίζον-
 τας τὶς οἰκονομικὲς μου στενοχωρίες,
 γόρρευε νὰ μὲ βουλιάξῃ περισσότερον! Βέ-
 βαια, ἔλα αὐτὰ μποροῦν νὰ γεννηθῶν
 τὴν ὑπόνοιαν σὲ τιμίους ἄνθρώπους, ὅτι
 ἐγὼ τὸν ξεμπερδεύω.. (Εἰσθε βέβαιοι πῶς
 δὲν θὰ ἀναστήθῃ;) Ἀδιαφορῶ, ὅμως,
 γιὰ ἔλα καὶ σᾶς παρακαλῶ, τελειώσατε
 μιά ὥρα ἀρχήτερα ὅτι ἔχετε νὰ κάνετε
 μαζί μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ χαρῶ γιὰ
 τὴν ἀνέλπιστη εὐτυχία πού μοῦ χαρίζε-
 ι ὁ θάνατός του.

Ὁ ἀνηπιὸς τοῦ θύματος, ὁ Ἐντγκαρ
 Ρέιγκεν, εἶπε περίπου ὅσα εἶπαν καὶ οἱ
 ἄλλοι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐφθασεν ὁ ἀνακριτὴς
 καὶ ὁ ἱατροδικαστής.

ΕΝΑΣ ΠΟΤ ΤΗΝ ΓΑΥΤΩΝΕ ΦΘΗΝΑ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐννέα καὶ ὅμως, ὅ-
 στερα ἀπὸ τριῶν ὥρων ἔρρευσε, ἀτυνο-
 μικοί καὶ δικαστικοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ
 προσανατολισθῶν. Λίγα λεπτὰ πρὸ τῶν
 ἐννέα, ἐφθασε καὶ ὁ ὀδοντίατρος Κλέρκ,
 πού ἐπορεύετο νὰ ἐκδράμῃ μὲ τὸν Πά-
 τριχ Ρέιγκεν σὲ κάποιο προάστειο. Ἐ-
 μείνε κατὰπληκτος καὶ αὐτὸς βρίσκοντάς
 τον πεθαμένον.

— Μὰ πῶς! Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!
 Χθὲς ἀκόμη ἐξετάσθηκε καὶ βρέθηκε γε-
 ρὸς σὰν ταῦρος!

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ὅτι ἐξετάσθηκε
 χθὲς;

— Ἡ ἐξέτασις ἔγινε στὴν πολυκλινικὴ
 μου! Διευθύνω πολυκλινικὴν μὲ ὀδοντια-
 τρικὸ τμήμα. Δοῦ καθηγῆται τὸν ἐξέτα-
 σαν καὶ τὸν βρήκαν ὑγιέστατο. Ὁ ὄργα-
 νισμός του ἦταν θαυμάσιος!

— Μήπως τοῦ διέταξαν κανένα φάρ-
 μακο καὶ ὁ φαρμακοποιὸς ἔκαμε λάθος;

— Ἀδύνατο πράγμα! Τί φάρμακο θὰ
 διέτασαν σὲ υγιέστατο ἄνθρωπο;

— Ἐφύγε κατενθουσιωμένος ἀφοῦ τοῦ
 θούλωσα ἕνα χαλασμένο δόντι.

— Καὶ ὅμως ὁ ἱατροδικαστής, μολον-
 τι δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τὴν νεκροψία, εἶναι

βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδηλητή-
 ρησθη μὲ κυανυδροῦχο ὀξύ!

Ἐμφανικά, καθὼς ὁ ἰνσπекτωρ Σούμπερ
 συζητοῦσε, εἶδε τὸν Μάρτεν Ντάλ νὰ
 ξύνη μὲ τὸ νύχι τοῦ πότου τοῦ σακχα-
 ρίου τοῦ θύματος. Πλησίασε μὲ περιέρ-
 γειαν:

— Τί εἶναι Μάρτεν;

— Ὁ! Τίποτα. Ἐνας μικρὸς λεκές.

Ὁ μακαρίτης θὰ πέρασε φαίνεται χθὲς
 ἐξάτω ἀπὸ καμμιὰ σκαλοσιὰ κτιρίου καὶ
 ἔπεσε στὸ σακκάκι τοῦ μὴ σταγόνα ἀ-
 βέστετο. Ἐγὼ πηγαίνω Σούμπερ γιὰ τί ἔ-
 χω καὶ δικές μου δουλειές.

Καὶ μὲ τὶς λέξεις αὐτὰς ὁ Μ. Ντάλ
 ἐγγῆκε ἀπὸ τὴν τραγικὴν εἰλίλα καὶ ἀνέ-
 σθηκε στὴν κόρυθα τοῦ. Ὁ Σούμπερ, ὡστό-
 τε, παρετήρησεν ὅτι ὁ φίλος του περπα-
 τοῦσε μὲ τὸ δάκτυλό του τεντωμένον,
 σάμπως νὰ πρόσχε νὰ μὴν ἀγγίσῃ τί-
 ποτα μ' αὐτό.

Καὶ πράγματι. Φθάνοντας στὸ σπίτι
 του, ὁ Μάρτεν Ντάλ κλείστηκε στὸ ἐ-
 πιστημονικὸν του ἐργαστήριον καὶ μὲ ἕνα
 καθαρὸν σουγιάκι, καθάρισε τὸ νύχι
 τοῦ ἐπάνω σὲ ἕνα τετράγωνον μικρὸ κρύ-
 σταλλο.

Ὁ «ΔΟΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

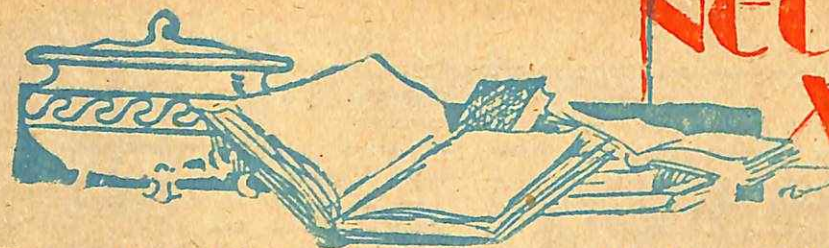
Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

Ἐντγκαρ Ρέιγκεν

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

Σήμερα, ο καλός μου, έχει γιορτάσει
πόση χαρά μέσα μου νοιώθω,
τάχα ή εύχή μου θα νά πιάση
που απ' της καρδιάς βγαίνει τον πόθο;

Σήμερα, ο καλός μου, έχει γιορτάσει
κι' όμορφα δώρα του χαρίζω,
τάχα ή αγάπη μου θα φθάση
που με αγνά κρίνα στολίζω;

Σήμερα, ο καλός μου, έχει γιορτάσει
θέλω τρελλά να ξεφαντώσω,
τάχα ή εύχή μου θα νά πιάση
ταχεία δικό μου να τον νοιώσω;

ΛΕΥΚΗ ΜΑΝΗ

(Κοκκινιά)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ

Παντού την συναντούσε την μικρούλα
ανθρωπίδα, στους χορούς, στα κέντρα,
να πουλάει τα δροσερά λουλούδια της.

Την έβλεπε με σπαταλή της καρδιάς
του, αυτός που την αγαπούσε τόσο, να
σπαταλάει τα ωραία της νεύρα, τρέχον-
τας ποτέ με τον ένα και ποτέ με τον
άλλο...

Και ή μικρούλα ανθρωπίδα βλέποντάς
τον κάθε βράδυ τον άδυνατο και δειλό
έσο, με το μπλε τριμμένο κοστούμι, να
την πλησιάζει και να αγοράζει πάντα έ-
να μπουκέτο μενεξέδες, άφινε ένα χα-
μόγελο ν' ανθίζει στα λεπτά της χειλά-
κια, ένα χαμόγελο που για τον φτωχό νέο
αίχζε έναν δλόκληρο κόσμο εύτυχίας.
Μήπως ήταν χαμόγελο οίκτου; Ίσως; έ-
πειδή ή μικρούλα με τα ωραία μαύρα
μάτια, το φωτεινό ρόδινο προσωπάκι,
και τα έδενινα μαλλιάκια, είχε καταλάβει
φαίνεται άρκετά τη δύναμή της.

Αν και πονούσε βαθιά ο φτωχός,
πλησιάζει την μικρούλα και το χαμόγελο
της φωτίζει την όλη της.

Εαφνικά, ένα βράδυ, είδε έναν νέο ρο-
δοκόκκινο, ντυμένο μ' ένα βαρύ γούνινο
παλτό, να προχωρή με την μικρούλα αν-
θρωπίδα προς ένα πολυτελές άμαξι. Συ-
ζητούσαν χαρούμενοι, και τα πρόσωπά
τους, φωτίζονταν από την εύτυχία.

Ο νέος με το τριμμένο κοστούμι πλησι-
άζει, ζητώντας ένα μπουκέτο μενεξέ-
δες όπως πάντα. Η μικρούλα του έδωσε
αδιάφορα ένα μπουκέτο μενεξέδες, και γω-
ρίς να τον προσέξει καθόλου, ανέβηκε στο
πολυτελές άμαξι... Ούτε χαμόγελο, ούτε
λίποτα. Η απείραστη εύτυχία που αν-
τιόχε ο φτωχός νέος από το χαμόγελο
της είχε για πάντα χαθεί. Το μπουκέτο
που αγόρασε το βράδυ εκείνο το βόλαξε
για ανάμνηση της χαμένης του για πάν-
τα εύτυχίας.

Και ο φτωχός νέος, με το τριμμένο
κοστούμι, άρρωστος βασιλά, ξεβύνησε έ-
να χειμωνιάτικο βράδυ, σφίγγοντας κ'

ΣΤΗ ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Είμαι της νύχτας ο Βορρηάς της χειμ-
ωνιάτικης
που μαστιγώνει τον αλήτη πεζοπόρο,
είμαι τ' αστροπελέκι που θανάτωσε
τον τραγικό της νύχτας δδοιπόρο!

Είμαι το φάντασμα ενός Πύργου άκα-
τοίχητου
που τώδωξεν ο Χρόνος και γυρνάει
στις πολιτείες, στα πάρκα, στα λιμάνια
και δίπλα σας άγνωριστο περνάει.

Είμ' ένας άγνωστος ίππότης του Με-
σαίωνα
που τον ανάστησε θαρσία, τρελλή κατάρρα
κι' ή πανοπλία του έγινε ανόκητος
και το σπαθί του μία γλυκιά κιθάρα...

Είμ' ένας Ίουδαίος περιπλανώμενος
με θήματ' απ' τον πόνο κουρασμένα
κι' έχω δυο μάτια γυάλινα στο πρόσωπο
που καθρεφτίζουνε χλωμά τα περασμένα!

Είμ' ένα δάκρυ μιας ανούλας ανοιξιά-
τικης
πάνω στού άγρου το ταπεινό τ' ανθάκι,
είμ' ένας Πόνος, μία Κραυγή, μία Α-
νάνησις,
μία άχτίδα ήλιου, ένα τραγουδάκι...

Είμ' ένας μανιακός της Πλήξης σύμμα-
χος
κι' ένας ακίνδυνος τρελλός για τους
Ανθρώπους,
που σαν αυτόματα ρομπότ περνούνε δί-
πλα μου
κι' επιτηδούνται τόσους ανθέμιους τρό-
πους!

Είμαι έτι πής... Είμαι έτι δεν φαντά-
στηκες
με μιάν ανθρωπινή μορφή (...μάλλον ω-
ραία!)
κι' όμως το ξέρω: κάτι άλλο κρύβω με-
σα μου
μιάν ύπαρξη αβύλη, θαμπή και φυγαλέα.

Λοιπόν, ωραία μου Χιώτισσα, τώρα έμα-
θες
(όσο και γώ!) ποιός είμαι και πού
πάω...
Τώρα που με φωνάζει πάλι ή Πλήξη
μου
με συγχωρείς που σε καληνυχτάω...

(Χίος)

ΕΡΙΜΙΤΗΣ

φιλώντας ένα ξερό μπουκέτο μενεξέδες,
που του θύμιζαν τη μόνη γυναίκα που ά-
γάπησε και που δεν της ζήτησε παρά έ-
να χαμόγελο. Και ποιός ξέρει, ίσως κι'
αυτό να ήταν χαμόγελο οίκτου...

ΕΕΝΗ Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Σελλασία Σπάρτης)

ΑΠΟΨΕ

Απόψε θα σου τραγουδήσω το τελευ-
ταίο τραγούδι μου. Είναι το κύκνειον ά-
σμα μου. Την παθάρρα κιθάρα που με
συντρόφευε στις χαρές και στις λύπες
μου, θα την σπάσω. Ναι, δεν θα την άφι-
σω μόνη της εδώ άπάνω.

Απόψε, για τελευταία φορά, θα σου
τραγουδήσω ένα τραγούδι που εξιστορεί
ένα ρομάντσο, που μιλά για κάποιον
ποιητή που αγάπησε μία μικρούλα με
πλάνα μάτια. Και φαινόταν πως ήταν
έτοιμη για πολλές θυσίες ή μικρή παρ-
θένα και του υποσχόταν πως θα του
μεινε για πάντα πιστή, σαν μαύρη σκιά
θα στον κύριό της.

Τούγραφε τα πιο παθάρρα λόγια ά-
γάπης σε φύλλα θαλασσιά μυρωμένου
χαρτιού...

Και περνούσαν μαζί τις βραδιές
τους, δίνοντας όρκους αιώνιας αγάπης,
πλάθοντας χρυσά όνειρα. Αλλά οι όρ-
κοι δεν κρατούν πολύ και τα όνειρα πε-
τάνε σαν νάχουν φτερά.

Έτσι κι' εδώ, κάποια βραδυά, ή παρ-
θένα έδινε άλλου όρκους αγάπης, άλλου
τά χείλη της κέρασαν το πιδ γλυκό κρα-
σί του κόσμου...

Κι' ο άμοιρος ποιητής τραγουδεί τώ-
ρα τη θλίψη του, άρρωσθύνοντας από τον
καύδο του για την παρθένα π' αγάπησε
τόσο πολύ...

Απόψε θα σου τραγουδήσω αυτό το
τραγούδι που όμολογώ—ό ναι, γιατί να
το κρύβω;—είναι ή ζωή μου... Θα σου
τραγουδήσω, κι' ίσως ή ψυχή σου πονέ-
ση... ίσως ή καρδιά σου πεισθή... κι' ήλ-
λάξεις γνώμη και γυρίσεις κοντά μου...

ΤΑΚΗΣ Χ.

Ο ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ

Κάτω στο βουδό κοιμητήρι της, όλη-
μερίς χύνει τα δάκρυά του... Και τα δά-
κρυα πέφτουν, θαρρείς χοντρά μαργα-
ρίτια, που με λαίμαργα τα ρουφάει κά-
τω στα σπλάχνα του τ' άψυχο χλωμά...
Κι' είναι θυσιμένος σε σκέψεις. Θυμά-
ται παλτούς εύτυχισμένους καιρούς.

Θυμάται και κλαίει τη χαμένη εύτυ-
χία που τόδυε δώσει κείνη. Θυμάται
στιγμές νοσταλγικές, όνειροπολήματα,
που πέρναγε μαζί της, άγκαλιασμένοι
μέσ' στού έρωτα το τρελλό μεθύσι... Μα
τώρα πιά αυτή είναι μακριά, σ' άλλη
κόσμο. Τ' άψυχο χλωμά την έχει χλείση
σ'ην παγωμένη του άγκαλιά, για πάντα.
Είναι μακριά για να του δώσει τις ίδιες
νοσταλγικές στιγμές...

Και στο βουδό κοιμητήρι της όλημε-
ρίς κλαίει τη χαμένη του εύτυχία. Και
γύνει άστειρευτά το δάκρυ μέγρι που τ'
άψυχο ίδιο χλωμά θα τον άγκαλιάσει σ'ην
παγωμένη του άγκαλιά, και τότε... θα
ζούνε αιώνα μαζί σ'ην ήλλη κόρη...

ΚΩΣΤΑΣ ΧΙΜΑΡΑΣ

(Πειραιεύς)

Γιά σάς Κυρίες μου

ΚΟΜΨΗ ΩΣ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Έδώ, στον τόπο μας, ή άναλογία
των γυναικών που περιποιούνται τα
χέρια τους είναι σημαντική. Δυστυ-
χώς όμως δεν δίδουν άρκετή σημα-
σία στην έκλογή των θερμικών που
μεταχειρίζονται. Έμπιστεύονται τα
νύχια τους στην κάθε μανικουρίστα
ή όποια μεταχειρίζεται φυσικά φθη-
νά θερμικά και το αποτέλεσμα εί-
ναι ολέθριον για τα νύχια. Καθημε-
ρινώς άκούμε τις γυναίκες να παρα-
πονιούνται ότι τα νύχια τους ξεφλου-
δίζουν και σπάνε. Διερωτώνται το
γιατί; Κι' όμως ή άπάντησις είναι
άπλουστατή: Φταίει το θερμικό!

Προχθές διαβάχοντας μία άμερι-
κανική έφημερίδα, έμαθα ότι ή Έ-
ταιρία Νόρδαμ Ουάρεν κτίζει ένω
έργοστάσιον εις την Πολιτείαν Κο-
νεκτικού, δια την κατασκευήν του
γνωστού θερμικού για τα νύχια
«Κιοϋτεξ». Το εργοστάσιον θα
ετοιχίση 1 έκατομμύριον δολλάρια
περίπου. Υπολογίσατε λοιπόν, από
το γεγονός αυτό, πόση έκτασι πρέ-
πει να έχουν οι εργασίες της Έται-
ρίας αυτής για να μπόρουν να δα-
πανήση το μισθόδες αυτό ποσόν για
την ίδρυσιν του νέου εργοστασίου
της. Και υπολογίσατε κατόπιν, αν
μπορείτε, πόσα έκατομμύρια γυναι-
κών μεταχειρίζονται το θερμικό αυ-
τό.

Η Έταιρία Νόρδαμ Ουάρεν δεν
άρχισε τις εργασίες της σε μεγάλη
κλίμακα. Η βιομηχανία του «Κιοϋ-
τεξ» έπεξετάθη βαθμύδυν. Αρχισε
σ' ένα μικρό μέγαρο της Νέας Υόρ-
κης, αργότερα έπηρε ένα μεγαλύτε-
ρο, αλλά κι' αυτό δεν έφάνη έπαρ-
κές, και τώρα κτίζει το περίφημον
εργοστάσιον που βλέπετε στην είκο-
να, για να μπόρουν να αντιμετώπι-
ση την διαρκώς αύξανόμενη ζήτη-
σιν των προϊόντων της. Η Έταιρία
είναι ή πρώτη και ή μεγαλύτερη στο
είδος αυτό, καθώς και σε άλλα καλ-
λοντικά κατά της επιδρωσέως.
Εις το εργοστάσιόν της άπασχο-

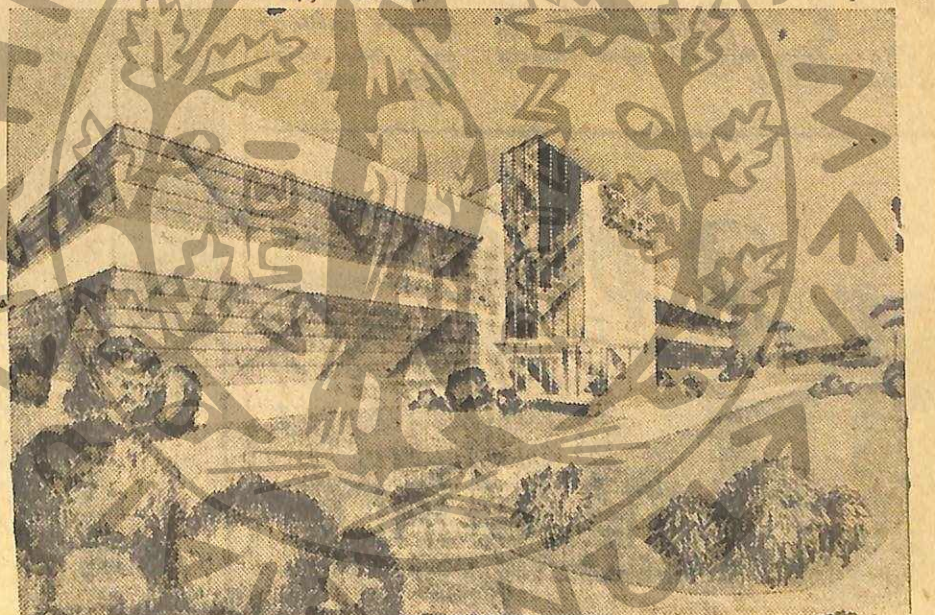
λούνται πλέον των 500 ανθρώπων.
Γιατί όμως μία τόσο μεγάλη προ-
τίμησις στο θερμικό των νυχιών Κι-
οϋτεξ; Και πως κατόρθωσε να
έπιβληθή πρώτα εις την Αμερική
κατόπιν σε όλον τον κόσμον; Διότι
πρέπει να ξέρετε ότι ή Έταιρία αυ-
τή είναι ο μεγαλύτερος έξαγωγι-
κός οίκος των ειδών αυτών εις τας
Ηνωμένας Πολιτείας. Η άπάντησις
είναι άπλουστατή.

Ένιαία, άριστη, έξασφαλισμένη
ποιότης. Εύσυνειδητη συναλλαγή και
καλή διαφήμισις. Υπάρχει κι' ένα
άλλο μυστικό: Πολλές, πάρα πολλές
γυναίκες θερμικώνουν μόνες τους τα
νύχια τους. Αγοράζουν από το φαρ-
μακείον και όλίγον Ασετόν ή καλ-
λίτερα μία μπουτίλια από Κιοϋ-
τεξ. Οίλου Πόλις Ρεμοϋδερ
που είναι πολύ άνώτερο γι' αυτήν την
χρήσιν, διότι άφαιρεί το θερμικό χωρίς
να έλάττη τα νύχια και μ' ένα πινελά-
κι αλλάζουν το θερμικό τους. Παρ'
όλη την άρχική δαπάνη των δύο
φιαλιδίων αυτών, θα πάρετε την συ-
νήθεια να περιποιείσθε τα νύχια σας
και κατ' αυτόν τον τρόπον θα έχε-
τε την ευχάριστήσιν να βλέπετε τα
χέρια σας διαρκώς περιποιημένα.

Καλόν θα ήταν επίσης εάν άφαι-
ρούσατε και τα πετσάκια των νυχι-
ών σας με το Κιοϋτεξ Κιοϋ-
τιγκ Ρεμοϋδερ. Έτσι θα άπο-
φεύγατε τον κίνδυνο έκ της χρήσε-
ως των φαλιδίων. Αν δε πηγαίνε-
τε στην μανικουρίστα συστήσατέ
της να προμηθευθή τα διάφορα
φιαλιδία που σας χρειάζονται για
την καλήν διατήρησιν των νυχιών
σας.

Πρό παντός μην ξεχνάτε ποτέ ότι
ένα από τα μεγαλύτερα θέληγτρά
σας είναι τα χέρια σας. Περιποιηθή-
τε τα λοιπόν ιδιαιτέρως. Περιποιηθή-
τε το σύνολόν σας και κάθε λεπτο-
μέρεια αυτού, ώστε να κατορθώσετε
να άποκτήσετε την φήμην ότι «είσθε
κομψή ως τα νύχια».

Ι. Χ.

Το θερμικόν κτίριον που προορίζεται για εργοστάσιόν της στην πολιτείαν Κονεκ-
τικού ή εταιρία Νόρδαμ Ουάρεν.

Το νέον υφασμα ΣΟΥΕΤΙΝ

Δι' ανοιχτάκια φορέματα Ταγιέρ και
Παλτά το εύρισκατε με δρχ. 85 εις το
Κ/μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18 Α

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο κ. Αναστάσιος Αναστασάκος ά-
νεχώρησε την 14ην Μαρτίου έ. έ. με το
υπερωκεάνειον «Νέα Έλλάς» διά Βόρειον
Αμερικην ήπου θα μελετήση τα ζητή-
ματα του εκεί Έλληνισμού. Ο κ. Α. Α-
ναστασάκος είναι συγχρόνως έξουσιοδοτη-
μένος διά την είσπραξιν των έν ένεργεία
συνδρομών μας και την έγγραφην νέαν
συνδρομητών.

Η Διεύθυνσις
του Περιοδικού «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλείται ο κ. Π. Μ. Κουρκού-
λης, αντιπρόσωπος της εταιρίας ΒΙΧ.
Γ' Σεπτεμβρίου 51, όπως διέλθη από τα
γραφεία μας δι' ύποθεσίν του.

Αναφερόμενοι εις
το δημοσίωμα του τε-
λευταίου φύλλου μας,
σχετικά με τα θαυμα-
τουργά αποτελέσματα
του ΘΕΡΜΟΖΕΝ, έ-
πισύρωμεν την προσο-
χήν των αναγνωστών
μας επί του σήμα-
τός του. Όπως κά-
θε καλό πράγμα, έχει
και το Θερμοζέν τας
άποιμήσεις του. Το
γνήσιο όμως Θερμοζέν φέρει πάντοτε
το έναντι σήμα.

Βάφετε...

...Τα φορέματά σας
μένει θα με τας
Γερμανικας βαφας
του Καταστύματος

ΠΑΝΑΓΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 24 • ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ-
ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Άφρούλαν, Ίωάννινα. Να πλύν-
σθε με κρύο νερό. Μετά το πρωινό πλύ-
σιμό σας, καθώς και το βράδυ προτού
κοιμηθήτε να περνάτε το πρόσωπό σας
ελαφρά μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην
κάτω λοσιόν:

Alcool camphré blanc 30 gr.
Teint de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 120 »

Πρό της πούδρας θα χρησιμοποιήτε
την εξής λοσιόν:

Eau de roses 150 gr.
Glycerine 5 »
Borax 10 »

Δις της έβδομάδος να αλείφετε το
πρόσωπό σας με κτυπημένο άσπραδι αυ-
γοϋκ το όποιον να ξεκαθαρίζετε μετά δε-
κα λεπτά της ώρας μ' άφθονο χλιαρό νε-
ρό.

Γιά την κακοσμία να κάνετε δυό
φορές την εβδομάδα και το καλοκαίρι
συχνότερα, γενικά λουτρά θερμά με
carbonade de soude. Οι αγοράζετε από
το φαρμακείον σας 250 γραμμάρια καρ-
μπονάτ και θα τα διαλύετε πρώτα σε
μια οκαδιάρικη αερίστια με ζεστό νερό.
Αμα διαλυθή καλά ή σκόνη να την ρίχ-
νετε στο λουτρό, στο όποιον να μένετε
επί είκοσι λεπτά της ώρας. Επίσης σε
σακκουλάκια κάτω άπ' την μασχάλη να

Κάκιαν Α. Σ.
Η άκαταστασία
που παρατηρείται
στην ποιότητα της
έπιδερμίδος όφει-
λεται όλότελα στην
ήπατικη πάθησή
σας. Δεν πρέπει
λοιπόν ποτέ να

την παραμελήσετε διαιτητικώς, έστω
κι' αν τώρα δεν σας ένοχλή. Ός πρός
την περιποίηση του προσώπου σας: να
ξεμακιγιάρεσθε με την εξής λοσιόν:

au de roses 10 gr.
Glycerine 10 »
eau de laurier cerise pur q.s pour 05 »

Πρό δε της πούδρας θα χρησιμοποιή-
τε την εξής λοσιόν:

Eau de roses 20 gr.
Glycerine 30 »
Borax 10 »

Όλα τ' άλλα να τα σταματήσετε. Δις
της έβδομάδος ν' αλείφετε το πρόσωπο
με κρόκο αυγοϋ. Μετά δίμηνον ξανα-
γράφετέ μου.

Σύλβιαν, Χαλκίδα. Να παύσετε
την κρέμαν που μου γράφετε γιατί θα
γεμίσετε όλη. Χρησιμοποιείτε πρό της
πούδρας και για το ξεμακιγιάρισμα τις
λοσιόν που γράφω άνωτέρω προς Κά-
κιαν Α. Σ. Τις πανάδες να τις επιτρί-
θετε ελαφρώς κάθε βράδυ με την εξής
πομάδα.

Vaseline 60 gr.
Resonine 10 »
Lanolinc 20 »

Μή ξεχνάτε τον κρόκο αυγοϋ και ν'
άποφεύγετε τον ήλιο γιατί ή ξανθεία
γοριά σας εύνοεί την ανάπτυξη των πα-
νάδων. Αι άπαντήσεις δίνονται με τη
σειρά.

Εύριπον, Ένταυθα. Πρόκειται πε-
ρί σμυρνή του τριχωτού της κεφαλής.
εις την όποιαν όφειλεται ή τριχόπτωσης.
Όσα σπεσιαλιτέ κι' αν χρησιμοποιήσε-

Πριν πάτε να
κοιμηθήτε

πρέπει να τρίβετε καλά το δέρ-
μα σας με NIVEA.
Η NIVEA είναι κρέμα συγγε-
νής προς το δέρμα, εισχωρεί
βαθεία στους πόρους του δέρ-
ματος και το τρέφει με τας
καταλλήλους ουσίας.
Επειδή ή εύεργετική επίδρα-
σις της NIVEA διαρκεί όλό-
κληρον την νύκτα, εύνοητον,
ότι πολύτιμος είναι ή χρήςις
αυτής πριν κοιμηθήτε.
Ένα δέρμα περιποιημένο με
NIVEA διατηρείται πάντοτε
τρυφερό, μαλακό, όμοιο σερό,
νεανικό.

**NIVEA
CREME**

τε δεν θα ήθελε καμμία όφέλεια. Μόνον
με την έφαρμογή υπεριωδών ακτίνων θα
σταματήσετε το κακό. Αν θέλετε, πε-
ράστε από το ιατρείο μου 10—1 ή 51)2
—8. Αν πάλιν δεν έχετε τα μέσα της
θεραπείας αυτής να κάνετε τουλάχιστον
μακράν χρήσιν της κατωτέρω συνταγής
μου, ή όποια θα μετριάξη το κακό.

Eau de cologn 100 gr. ή
I cerine 15 »
Tinture de cantharid s 0,60 cent.
Tinture de Jabor ndi 50 gr.
Tinture de panama 30 gr.

Με το φάρμακο αυτό θα κάνετε δις της
έβδομάς μια φριξίον του τριχωτού της κε-
φαλής.

Θεοδόρων Τ. Σ. Δράμα. Άνευ της
καθορισθείσης ειδικώς δια τους αναγνώ-
στας μικράς άμοιβής των 50 δρχ. ιδιαι-
τεροι άπαντήσεις δεν δίδονται. Συνεπώς
σας άπαντώ έδω. Το άντικαθητικό έ-
λάττωμά σας θα βελτιωθή αν κάνετε μ'
ύπομονή κι' επιμονή την κάτωθι θερα-
πεία. Πρωί και βράδυ, μ' ένα σφουγγάρι
βρεγμένο με την κάτωθι λοσιόν να κά-
νετε μια φριξίον με κυκλικές κινήσεις
και πάντοτε εκ των κάτω προς τ' άνω.
Κατόπιν πουδράρισμα με τάλκ.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Rea
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA
πολύ δέν προσδίδει

ΜΟΡΕΝΤ

Έλεύθεροι έπαγγελ-
ματικοί σπουδαί.

ΚΟΠΤ ΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διδασκτρα λαϊκά, εύ-
θηνά, λόγω κατα-
στάσεως.

Μεγάλοι εύκολοι
πληρωμής. Οικοτρο-
φείον υπό άυστηράν
οίκογενειακήν επίβλε-
ψιν. Κανονισμός διδε-
ται δωρεάν.

Μαθήματα νυκτερι-
νά δια τας έργαζομέ-
νας.

Μέγαρον όδός Πε-
τράκη 3 (Έρμου —
Βουλής). — Τηλ. 32,
700.

Eau de vie 0
Eau d'hamamelis 60 »
Alun 15 »

Έσωτερικώς μεσημέρι και βράδυ πρό
του φαγητού θα παίρνετε από ένα χάπι:

Extrait mou N. Vomique 0,01
Phosphate de chaux 0,10
Arseniate de soude 0,005
Extrait galega 0,0

pour une pillule No 80

Σοφίαν Κεφ. Σάμον. Άκολουθή-
στε ότι γράφω παραπάνω προς Εύρι-
πον. Παρομοία περιπτώσις. Αν δεν εί-
σθε τακτική στην περίοδό σας να φρον-
τίσετε να γίνετε γιατί πολλές φορές ή
ραγδαία τριχόπτωσης όφειλεται σε όωθη-
τική ανεπάρκεια.

Ζάβ. Σας έχω άπαντήσει για την ά-
τροφία του ποδιού σας. Στις άπαντήσεις
πρέπει οι αναγνώστριές μου νάχουν λι-
γάκι ύπομονή γιατί δίδονται μ' άυστηράν
σειρά προτεραιότητας αναλόγως ήμερο-
μηνίας.

Πατριναίαν 19 έτών. Όλες τις
λεπτομέρειες που μου ζητάτε θα τις έ-
διαβάσατε στα τελευταία ειδικά άρθρα
μου. Όστε... Την δίαιτα θα την έξακο-
λουθήσετε μέχρις ότου παύση ή λιπαρό-
της της έπιδερμίδος σας. Τα σημάδια
να τα καυτηριάσετε ήμερα παρ' ήμεραν
με λίγο άσπρο οινόπνευμα. Γραμματόση-
μα να μή έσωκλείετε. Έδώ ή άπάντησις

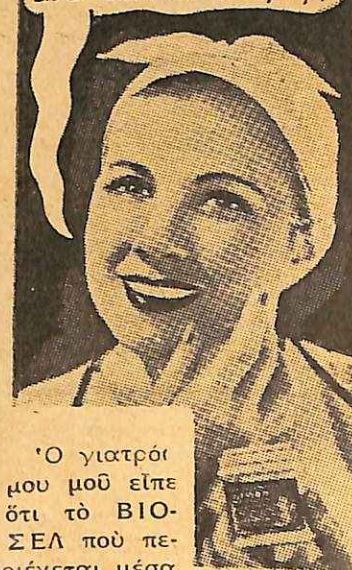
δίδεται απόλυτως δωρεάν. Γι' αυτόν τον
λόγον μάς πληρώνει ή «Έβδομάς».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός
Σόλωνος 40

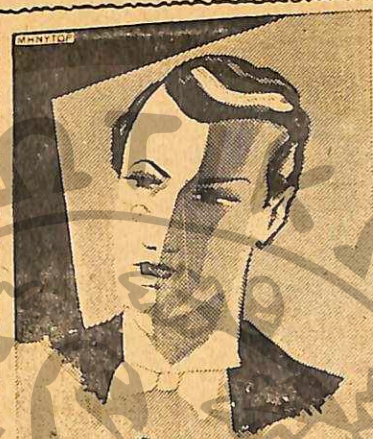
Το φωνάζω δυνατά!
**ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ
Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!**

άποδεικνύει ότι το δέρμα
είναι δυνατόν να τραφεί

Ο γιατρός
μου μου είπε
ότι το ΒΙΟ-
ΣΕΛ που πε-
ριέχεται μέσα
σ' αυτή την
ειδική τροφή

διά την έπιδερμίδα, άπο-
κτάται από νέα ζωά επιμε-
λώς διαλεγμένα. Διαπερνά
πολύ βαθειά το δέρμα και
του προμηθεύει την τροφήν
που έχει ανάγκη για να δι-
ατηρηθή σταθερό, φρέσκο
και νεανικό. Έχει άνακα-
λυφθή από ένα μεγάλο κα-
θηγητή του Πανεπιστημίου
της Βιέννης και άναμηνύ-
εται τώρα με την Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ, νωμόματος ρόζ,
άκριβως στις αναλογίες
που πρέπει για να τρέφη
τους υποδοχείς ιστούς.
Χρησιμοποιείτε την κρέμα
αυτή κάθε βράδυ, πριν κοι-
μηθήτε και τή ποσά βάψετε
την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώ-
ματος λευκού. Σε τρεις μέ-
ρες θα σας επιτρέψη ν' άρ-
χίσετε ν' άπαλλάττεσθε ά-
πό τις άτέλειες του χρώμα-
τός σας και οι χαλαροί και
άδυνατισμένοι υφές του προ-
σώπου σας θ' άποκτήσουν
πάλιν την ζωηρότητά των.
Κατά την διάρκειαν δοκι-
μών που έγιναν εις ένα Νο-
σοκομείον της Βιέννης από
τον Καθηγητή Στέσκαλ επί
γυναικών από 55 έως 72 έ-
τών, αι ρυτίδες έγάθισαν
σε διάστημα έξ έβδομά-
δων.

Neamen
Βελανιδιά

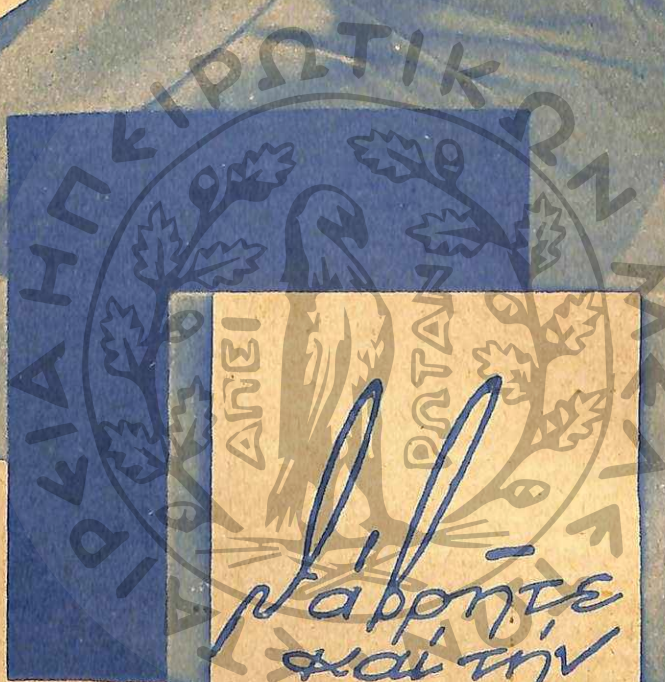
με άρωμα λεπτό και
δυσκλές χαρίζει στο
μαλλιά ή

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ

**BRILLANTINE
EDELWEISS**

Πωλείται εις τα Φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Όδός Άχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

Όπου υπάρχει
μία
καθονή....

Λάβετε
και την
ΠΟΥΔΡΑ

Ρέα